

الدليل

TARTIŞILAN SORULAR

MEHMET ALGAŞ

TARTIŞILAN SORULAR

Önsöz

- 1- Hayır Görülende Şer, Şer Görülende Hayır Olacağı Anlayışı, Doğru Bir Anlayış Mıdır?
 - 2- Musa (a.s.) İle Hızır (a.s.) Kıssasını Nasıl Anlamamız Gerekir?
 - 3- İstihareye Yatarak Batıl Tarikatlere Girmek?
 - 4- Hak Ve Realite Aynı Şeyler Midir?
 - 5- Müslümanlar Realist Midir Yoksa İdealist Mi?
 - 6- Tağuta Yönelik Her İtaat, Tağuta Kulluk Mudur?
 - Cahili bir toplumda yaşayan müslümanlar, cahili otoritenin va'zettiği bazı hükümlere isteyerek veya istemeyerek itaat ettikleri zaman şirke girmiş veya tağuta kulluk etmiş olurlar mı?
 - 7- Resmi Kurum Ve Derneklerde Görev Almak?
 - 8- Bel'amlığın Mazereti Olur Mu?
 - 9- Cami İmamlarının Arkasında Namaz Kılmak
 - 10- İslam'a Nikahın İslam'daki Durumu Nedir?
 - 11- Şirk Ve Livata Affedilir Mi?
 - 12- Garant Olayı Ve Şeytanın Pengamberlere İlkası?
 - 13- Tek Olan Rabbimizin, Çoğul Olan "Biz" İfadesini Kullanması?
 - 14- Korkulan Şey Başa Gelir Mi?
 - 15- Besmelesiz Kesilen Hayvanların Eti Yenilebilir Mi?
 - 16- Allahu Teala'nın korumadığı Sünnet-İ Seniyye İle Amel Etmek?
 - 17- İslami Hareketle İlgili Ayetlerde Nasih-Mensuh Olur Mu?
 - 18- Öncü Müslümanların Oluşunu Ve Bu Oluşumda Gizliliğin Yeri?
 - 19- İslam Devrimine Nisbet Edilen Mezhebi Faaliyetler?
 - 20- İmamlara Yönelik Koruma Önlemleri?
 - 21- Geleceği Bildirilen Mehdi Olayına Nasıl Bakıyoruz?
-

TARTIŞILAN SORULAR

Önsöz

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Hamd, sena ve övgülerin en güzeli, ezelde ve ebedde var olan, lutfuyla kainatı ve bizleri yaratıp var eden, sayısız nimetlerle yaşatan ve rahmetiyle doğru yolu gösteren Allah (c.c.)'a mahsustur.

Salat ve selam da, alemlerin Rabbi tarafından sevilen, insanların ise tanıyıp, idrak edebilme nisbetince sevebildikleri, efendimiz, önderimiz, rehberimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya, aline, ashabına ve onun yolunu izlemeye çalışan ümmeti üzerine olsun.

“Tartışılan Sorular” isimli bu kitap çalışması, müslümanlar arasında tartışılan bütün sorulara yer veren veya yer vermeyi amaçlayan bir kitap çalışması değildir. Çünkü müslümanların gündeminde olmasına rağmen konuşulmasında ve tartışılmasında hayır olmayan birçok soru vardır. Mesela müsümanın müsümanı öldürmesi caiz midir gibi sorular, karşılaşmaktan utandığımız ve sorulmasını dahi caiz görmediğimiz sorulardır.

Müslümanlar arasında güncelliğini korumasına rağmen daha önce muhtelif çalışmalarımızda cevaplandırdığımız bazı sorulara ise bu kitap çalışmasında tekrar girmeye şimdilik gerek görmedik. Çünkü uzun yıllardır tartışılan fakat gündeme getirilen gerçekler gözardı edilerek çözümlenemeyen bu gibi meseleler, ancak ve ancak musibetlerle çözümlenebilecek meselelerdir. Çünkü nasihatle anlaşılmayan gerçekler, hiç kuşkunuz olmasın ki musibetlerle anlaşılacaktır. Nitekim şu an ki gidişat da, böylesi musibetlere doğru bir gidişattır.

Bu kitap çalışmasında gündeme aldığımız bazı sorular, aslında hiç girmek istemediğimiz sorulardı. Ancak bizler konuşmaktan kaçınırsak da, birçok samimi kardeşimizin pratik yaşantıda yüz yüze olduğu sorulardı bunlar. Nitekim pratik yaşantıda başlıbaşına birer sorun olmakla beraber, konuşulmasından ve tartışılmasından endişe duyulan böylesi sorunlara da değinmek zorunda kaldık. Mesela “Resmi kurumlarda görev alma” sorununa değindik. Bu soruya sadece kendi durumumuzu dikkate alarak “Görev alınır veya alınmaz” deyip, heva ile fetvayı, fetva ile takvayı birbirine karıştırmayı tercih etmedik. Meseleyi tahlil etmeyi ve bu tahlil ile açmayı uygun gördük. Herhangi bir meseledeki doğruyu ve yanlışı gündeme getirirken, yanlıştaki bulunanları yargılamayı değil, daha ziyade kazanmayı amaçladık.

Yorumu: açık bazı meselelere de girmek zorunda kaldığımız için, bu meselelerle ilgili olarak bütün söylediklerimiz doğrudur demiyoruz. Ancak bu söylediklerimizin de doğru olduğuna inanıyoruz. Şayet gündeme

getirdiğimiz konularla ilgili yanlışı ve yanlıgımız varsa, bu yanlıgımızın bizlere iletilmesi tabi ki bizleri çok sevindirecektir. Çünkü doğruyu söylemenin veya doğrulanmanın ötesinde, doğruyu bulmak ve doğrudaki bulunmak arzusunu taşıyoruz.

Selam, Selamın Sahibinden, selama susayanlara olsun..

Mehmed ALAGAŞ İZMİR-1994

1- Hayır Görülende Şer, Şer Görülende Hayır Olacağı Anlayışı, Doğru Bir Anlayış Mıdır?

Kur'an-ı Kerim'de bu hususla ilgili ayet-i kerimede, hayır görülende şer, şer görülende hayır olabileceği değil, hoşumuza gitmeyen bir şeyde hayır, sevdiğimiz bir şey de ise şer olabileceği

buyurulmaktadır.

“Savaş, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı). Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir serdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz.” [1]

Bu ayet-i kerime, ne yazık ki birçok grup tarafından istismar edilen bir ayet-i kerimedir. “Şer görülende hayır, hayır görülende şer olabileceği” şeklinde ifadelendirilen bu anlayış öyle noktalara vardırılmıştır ki, şer üzere gördüğünüz bir insanı, bir grubu eleştirmeniz, hakka ve hayıra davet edebilmeniz mümkün değildir. Gördüğünüz ve eleştirdiğiniz vakıanın şer olduğunu izah etseniz bile, o insanları şerleri uzaklaştırıp hayra davet edemezsiniz. Çünkü bu kimseler görülen vakıanın şer olduğunu kabui etmekle beraber “Şer görülende hayır, hayır görülende şer olabileceği” anlayışıyla, apaçık olan serde hayır aramaya ve bu hayn(!) beklemeye devam edeceklerdir.

Oysa yukarıda zikrettiğimiz ayet-i kerime, böylesi anlayışlara kapı aralayan bir ayet-i kerime değildir. Çünkü bu ayet-i kerimede Allah'ın değil, bizlerin hoşuna gitmeyen bir şeyde hayır veya yine bizlerin hoşuna giden bir şeyde şer olabileceği beyan edilmektedir.

“Şer görülende hayır, hayır görülende şer olabileceği” anlayışını İlahi vahye nisbet etmek, İlahi vahyin şer bildirdiğinde hayır, hayır bildirdiğinde şer olabileceğini zannetmek, bu çelişkiyi veya yanılgıyı Allah'a nisbet etmektir!. Halbuki şanı yüce Rabbimizin hayır olarak beyan ettiği her şey hayrın ta kendisi, şer olarak beyan ettiği her şey de şerrin ta kendisidir.

Rabbimizin hayır bildirdiğinde şer, şer bildirdiğinde hayır olabileceğini düşünmek, müslümanın inancında bulunmaması gereken bir düşünce şeklidir. Mesela aşağıdaki ayet-i kerimelerde, şanı yüce Rabbimiz bazı hayırların ne olduğunu şöyle beyan etmektedir.

“Allah'a ve O'nun Resulüne iman edersiniz, mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edersiniz. Bu, sizin için daha hayırlıdır; eğer bilerseniz.” [2]

“Eğer mü'minseniz, Allah'ın bıraktığı (helal işlerden olan kazanç) sizin için daha hayırlıdır. Ben, sizin üzerinizde bir gözetleyici değilim.” [3]

“Eğer (borçlu) zorluk içindeyse, ona elverişli bir zamana kadar süre (verin). (Borcu) Sadaka olarak bağışlamanız ise, sizin için daha hayırlıdır; eğer bilerseniz.” [4]

Şimdi bu ayet-i kerimelerle beyan edilen hayırlarda, şer arayabilir miyiz? “Bunlar hayır olarak bildirilmiştir ama, bu hayırlarda şer olabilir..” diyebilir miyiz?

Tabi ki hayır!..

Çünkü biraz önce söylediğimiz gibi, şanı yüce Rabbimizin hayır olarak beyan ettiği her şey hayrın ta kendisi, şer olarak beyan ettiği her şey de şerrin ta kendisidir.

“Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir serdir..” beyanındaki hoş görülen veya hoş görülmeyen şeyler, naklin yani İlahi vahyin değil, bizlerde bulunan nefsin ve akılın hoş görüp, görmediği şeylerdir. Dolayısıyla ayet-i kerimede beyan edilen hakikati, ayet-i kerimeye sadık kalarak şu şekilde anlamamız gerekir.

“Nakli olarak değil, akli ve nefsi olarak değerlendirip hoş gördüğümüz şeylerde şer, hoşumuza gitmeyen şeylerde ise hayır olabilir.”

Meseleyi bu şekilde anlamamız gerektiği halde, Kur'an-ı Kerim'de zikredilen ve Musa (a.s.) ile salih bir kulun yol arkadaşlığını içeren kıssa tevil edilerek, bu mesele şeriatın da fevkinde değerlendirilmekte ve şeriat ile hakikatin, zahir ile batının bazı durumlarda çelişebileceği ve batini ilimlere göre doğru olan bir davranışın, zahiri ilimlere yani şeriata göre yanlış görülebileceği ileri sürülmektedir.

Özellikle birçok tasavvuf çevresinde yaygınlaşan bu anlayışa, diğer soruda açıklık getireceğiz.

2- Musa (a.s.) İle Hızır (a.s.) Kıssasını Nasıl Anlamamız Gerekir?

Önceki soruda ele aldığımız “..Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir serdir..” ayet-i kerimesinin dosdoğru bir yorumu ve açıklaması olan bu kıssa, ne yazık ki aynı ayet-i kerimede beyan edilen bu hakikatin çarpıtılmasında kullanılmakta ve bu çarpık anlayışa delil olarak ileri sürülmektedir!

Tefsirlerde yeterince açıklanmayan ve bunun da ötesinde yalan yanlış bazı rivayetlere yer verilerek daha da çarpıtılan bu kıssa, Kur'an-ı Kerim'de mealen şöyle zikredilmektedir.

“Hani Musa genç-yardımcısına demişti: “İki denizin birleştiği yere ulaşınca kadar gideceğim, ya da uzun zamanlar yürüyeceğim.”, “Böylece ikisi, iki (deniz)in birleştiği yere ulaşınca balıklarını unutuverdiler; (balık da) denizde bir akıntıya doğru (veya bir menfez bulup) kendi yolunu tuttu. (Varmaları gereken yere gelip) Geçtiklerinde (Musa) gençyardımcısına dedi ki: “Yemeğimizi getir, andolsun bu yaptığımız yolculuktan gerçekten yorulduk.”, “(Genç-yardımcısı) Dedi ki; “Gördün mü, kayaya sığındığımız vakit, ben artık balığı unutmuşum. Onu hatırlamamı şeytandan başkası bana unutturmadı; o da şaşılacak tarzda denizde kendi yolunu tuttu.”, “(Musa) Dedi ki: “Bizim de aradığımız buydu.” Böylelikle ikisi izleri üzerinde geriye doğru gittiler.”, “Derken, katımızdan kendisine bir rahmet verdiğimiz ve tarafımızdan kendisine bir ilim öğrettiğimiz kullarımızdan bir kulu buldular.” “Musa ona dedi ki: “Allah'ın sana Öğrettiği ilim ve hikmetten bana da öğretmen için sana tabi olabiliyormuyum?”, “Dedi ki: “Gerçekten sen, benimle birlikte olmaya kesinlikle sabredemezsin.”, “Özünü (içyüzünü) kavrayamadığın şeye nasıl sabredebilirsin?”, “(Musa:) “İnşallah, beni sabreden (biri olarak) bulacaksın. Hiçbir işte sana karşı gelmeyeceğim” dedi.”, “Dedi ki: “Eğer bana uyacak olursan, ben sana sırrını anlatmadıkça, hiçbir şey hakkında bana soru sorma.”, “Böylece ikisi yola koyuldu. Nitekim bir gemiye binince, o bunu (gemiye) deliverdi. (Musa) Dedi ki: “İçindekilerini batırmak için mi onu deldin ? Andolsun, sen şaşırtıcı bir iş yaptın.”, “Dedi ki: “Gerçekten benimle birlikte olmaya kesinlikle sabır gösteremeyeceğini ben sana söylemedim mi?”, “(Musa:) “Beni, unuttuğumdan dolayı sorgulama ve bu işimden dolayı bana zorluk çıkarma” dedi.”, “Böylece ikisi (yine) yola koyuldular. Nitekim bir çocukla karşılaştılar, o hemen tutup onu Öldürüverdi. (Musa) Dedi ki: “Bir cana karşılık (kısas) olmaksızın, masum bir canı mı öldürdün? Andolsun, sen kötü bir iş yaptın”, “Dedi ki: “Gerçekten benimle birlikte olmaya kesinlikle sabredemeyeceğini ben sana söylemedim mi?”, “(Musa:) “Bundan sonra sana bir şey soracak olursam, artık benimle arkadaşlık etme. Benden yana mazur (yeterli bir özre ulaşmış) olursun” dedi.”, “Böylece ikisi (yine) yola koyuldu. Nihayet bir kasabaya gelip onlardan yemek istediler, fakat (kasaba halkı) onları konuklamaktan kaçındı. Onda (kasabada) yıkılmaya yüz tutmuş bir duvar buldular, hemen onu doğrultuverdi. (Musa) Dedi ki: “Eğer isteseydin, buna karşılık bir ücret alabilirdin.”, “Dedi ki: “İşte bu, benimle senin aranda ayrılma (zamanı)mız. Şimdi sana, sabredemediğin şeylerin içyüzünü (hakikatini) haber vereceğim.”, “Gemi, denizde çalışan birkaç yoksulundu, onu kusurlu yapmak istedim, (çünkü) onların ilerisinde, her (sağlam) gemiyi zorbalıkla ele geçiren bir kral vardı.”, “Erkek çocuğa gelince, onun anne ve babası mü'min kimselerdi. Çocuğun onları azgınlık ve inkara sürüklemesinden (onlar adına) korktuk.”, “Rablerinin onlara, temizlikçe daha hayırlı ve daha merhametli birini vermesini diledik.”, “Duvar ise, şehirde iki yetim oğlana ait idi, altında (ise) onlara ait bir define vardı, babaları da salih biriydi. Rabbin diledi ki, onlar erginlik çağına erişsinler ve Rabbinden bir rahmet olarak kendi definelerini çıkarsınlar. Ve ben bunların hiçbirisini kendiliğimden (kendi görüşüm) olarak yapmadım. İşte, senin sabredemediğin şeylerin

içyüzü (hakikati) budur.” [5]

Musa (a. s.) ile salih kulun kıssasını anlatan ayet-i kerimeler bu kadardır. Bu konuyla ilgili rivayetler ise oldukça fazladır. Tabi ki bu rivayetleri de nakledip, hangilerinin doğru, hangilerinin Kurana ve İslam'a ters olduklarını tartışarak, meseleyi bulandıracak değiliz. Çünkü İslam'ı yaşayabilmemiz için bizlere gerekli olan her şeyi yeterince açıklayan Kur'an-ı Kerim, söz konusu kıssayı yukarıda zikrettiğimiz ayet-i kerimeler çerçevesinde vermiştir. Dolayısıyla bu kıssadan faydalanabilmemiz için, bu kıssayı sadece ayet-i kerimeler çerçevesinde değerlendirmemiz bizler için yeterli olabilecektir.

Yok efendim, Musa (a.s.)'ın yol arkadaşı kimdir, kıssada zikredilen yerler nereleridir, karşılaşılan salih kulun ismi Hızır mıdır, Hazır mıdır, bu salih kul, insan mıdır, cin midir, melek midir, bu salih kulun mertebesi, peygamber-mertebesinin üstünde midir, altında mıdır... gibi sorular, kıssayla ilgili olarak mutlaka cevaplanması gereken sorular değildir. Salih kulun ismi ve cismi zikredilmemişse, bu bizler için gerekli olmadığı içindir. Çünkü kıssadan almamız dilenen gerçekleri alabilmemiz için bunların bilinmesine de gerek olsaydı, hiç şüpheniz olmasın ki kıssada bunlar da zikredilirdi. Oysa kıssada zikredilmeyen bu gibi soruların cevapları, kıssadaki gerçekleri anlayabilmemiz için gerekli olmayan teferruatla ilgili hususlardır.

Bizlere gerekli olan kadarı, zaten ayet-i kerimelerde bildirildiği kadardır.

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bu kıssanın, asr-ı saadet dönemindeki müslümanlar tarafından nasıl algılandığına baktığımız zaman, bu kıssanın herhangi bir fit ve veya şıklığa neden olmadığını görüyoruz. Asr-ı saadet dönemi müslümanları, bu kıssadan almaları gerekeni almışlar alabildikleri kadarı ile yetinmişlerdir. Efendimiz (s.a.v.)'e bu kıssaya ait yüzlerce soru sorulmamış, zahiri ilimler, Batini ilimler tasnifi yapılmamış ve zahiri ilimler küçümseme batini ilimlerin peşine düşülmemiştir. Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bu kıssadan almamız gereken ilim ve hikmet, elbetteki çok geniştir. Ancak ve hikmetleri elde etmek için kırk batıl anahtarla, kırk batını kapıyı zorlamamıza tabi ki gerek yoktur. Çünkü iman edenler, sabredenler, Rablerine tevekkül edip akledenler için apaçık bir beyan olan Kur'an-ı Kerim, bu kıssadaki ilim ve hikmeti müminlere gizli tutmamıştır. Dolayısıyla bu kıssadaki ilim ve hikmeti anlayabilmemiz için, ilim ve hikmet kapısını zorlamamıza veya şeriaten bihaber sufi çilingir çağırmamıza hiç gerek yoktur.

Çünkü müminler için açıktır, apaçıktır kapı!

Kıssadan almamız gereken ilim ve hikmet, olanca heybeleriyle meydandadır. Ancak zahirdeki koskoca dağ göremeyen bazı kimseler, dağın yamaçlarını dolaşarak batini tepecikler aramaktadırlar. Oysa gözlerini kaparak batini tepecikler aradıkları yamaçlar, koskoca bir dağın yamaçlarıdır.

Apaçık bir beyan olan Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bu kıssadaki ilime, “Olmadan önce olacakları bilmek ve ona göre tedbir almak ilmidir” diyen ve bu ilmi Batı ilmi, Gayb ilmi, Ledünni ilim olarak isimlendiren büyük bir çoğunluk vardır. Bu çoğunluğu icma zannederek bunlara katılmamız ve Ledünni denilen böylesi ilimlerin(!) peşine düşmemiş tabi ki söz konusu değildir. Çünkü “Olmadan önce olacakları bilmek ve ona göre tedbir almak” ifadesiyle tanımlanan böyle bir gayb ilmi, şanı yüce Rabbimizin en sevgili peygamberine dahi vermediği bir ilimdir.

“De ki; “Allah'ın dilemesi dışında kendim için yarardan ve zarardan (hiçbir şeyi) malik değilim. Eğer gaybı bilebilseydim muhakkak hayırdan yaptıklarımı arttıracaktım ve bana kötülük de dokunmazdı. Ben, iman ederek bir topluluk için, bir uyarıp korkutucu ve bir müjde vericiden başkası değildir.” [6]

dikkat edeniz bu ifadeler, şanı yüce Rabbimizin, alemlere rahmet olarak gönderdiği Efendimiz (s.a.v.)'e “De ki” buğruğuyla ikrar ettirdiği ifadelerdir. Resullah (s.a.v.) Kur'an-ı Kerim ifadesiyle

hepimize “Eğer gaybı bilebilseydim muhakkak hayırdan yaptıklarımı arttıracaktım ve bana bir kötülük de dokunmazdı”. buyuruyor. gaybe duydukları merakla gaybi ilimlerin peşine düşenlere, Efendimiz (s.a.v.) diğer bir deyişle şöyle buyurmaktadır.

Büyük bir merakla peşine düştüğünüz gayb ilmini, ben bile bilmiyorum!.

Meseleyi bu şekilde dile getirişimiz, bazı kimselerin hiç hoşuna gitmeyecektir. Ancak onların değil, Rabbimizin hoşnutluğunu gözettiğimiz için ilahi vahiy istikametinde konuşmaya devam edeceğiz.

Bu kimseler “Efendim, gaybı elbetteki Allah bilir. Ancak Allah dilediği kullarına bazı gaybı haberler verebilir.” derlerse, Kur’an-ı Kerim’e mutabık olan bu ifadeleri tebi ki, kabul ederiz. Mü’minleri bağlayıcı olan ve bütün müminlerin iman etmesi gereken bu gibi gaybi haberler, hiç kuşkusuz ki şanı yüce Rabbimizin seçtiği peygamberlerine ilettiği haberlerdir. Peygamber vasıtasıyla kendilerine iletilen bu gibi gaybi haberlere şahit olan bütün müminlerin “Peygambere iman edin” hükmü gereğince, peygamberin getirdiği bu haberlere de iman etmeleri gerekir.

Gaybi haberlerin peygamberler dışındaki kimselere bildirilip-bildirilmemesi ise, konuşmamıza bile gerek olmayan bir husustur. Mesela peygamber olmayan bir insan, “Bana bazı gaybi haberler verildi veya veriliyor!” derse, bu şaşkın kimse gayb değil, fitne ve fesat habercisidir. Çünkü bu habere bir takım zavallılar inanırken, peygamber olmayan kimselere karşı imani bir mükellefiyetleri olmadığını ve bunlara iman etmemeleri gerektiğini bilen müminler ise imanlarının bir gereği olarak karşı çıkacaklardır. Dolayısıyla bu haber müslümanların tevhidine değil, yeterince akledemeyen kimselerin tefrikasına neden olacaktır.

Oysa İslam, İslam'a talip olan tüm insanların amelde ve inançta birliğini gözetten bir tevhid dinidir. Tevhid dininin sahibi olan Allah ise, peygamber olmayan bu gibi şaşkınlara bazı gaybi haberler vererek, İslam'a talip olan İnsanların tefrikaya düşmesini dilemez.

Aynı meselede dikkate almamız gereken diğer önemli bir husus, Allah'ın dilediği bir kuluna bazı gaybi haberler vermesi demek, o kulun gayba veya gayb ilmine vakıf olması demek değildir. Çünkü herhangi bir konuyla ilgili kısmi haberler, o konuyla ilgili ilim yerine geçmez. İlimde bütünlük ve yeterlilik vardır. Her ilim, kendi sahasındaki bütünlüğe ve yeterliliğe sahiptir. Dolayısıyla peygamberlere dahi gayb ilmi değil, sadece bazı gaybi haberler verilmiştir. Gaybi ve gayb ilmini ise ancak ve ancak Rabbimiz bilmektedir. Böyle bir ilim ne peygamberlere ve ne de Musa (a.s.) ile ilgili kıssada zikredilen salih kula verilmiştir.

Batını veya Ledünni denilen bu gibi gaybi ilimleri(!), bu ilimlerle uğraşmaya müstehak kişilere tevdi ettikten sonra, apaçık hakikatlere talip mü'minler olarak Musa (a.s.) ile salih kulun kıssasından ne anladığımıza geçebiliriz.

Bu kıssayla ilgili olarak Resulullah (s.a.v.)'den rivayet edilen hadislerdeki ortak noktalardan da anlaşılacağı üzere, Musa (a.s.)'ın iki denizin birleştiği yerdeki buluşma yerine yönelmesi, Rabbimizin buyruğu ileler. Alemlerin Rabbi olan Allah'a, kulları arasında kendisinden daha alim bir kimsenin olup olmadığını soran ve “Var” cevabını aldıktan sonra onunla nerede ve nasıl buluşacağını öğrenen Musa (a.s.), Rabbimizin verdiği bu kesin bilgilerle buluşma yerine yönelmiş ve gerekirse uzun yıllar yürüyeceğini söyleyerek, bu buluşmadaki kararlılığını belirtmiştir.

“Hani Musa genç-yardımcısına demişti: “İki denizin birleştiği yere ulaşınca kadar gideceğim, ya da uzun zamanlar yürüyeceğim.”

Musa (a.s.)'ın buluşmak istediği bu kul, ayet-i kerimelerde şöyle tanımlanıyor.

“Derken, katımızdan kendisine bir rahmet verdiğimiz ve tarafımızdan kendisine bir ilim öğrettiğimiz kullarımızdan bir kulu buldular.”

Ayet-i kerimede zikredilen rahmetin mahiyetini ve ne olduğunu bilmemekle beraber, bu rahmetin bütün kullara verilen genel rahmetten ziyade, sadece o kula özel bir rahmet olduğunu anlayabiliriz. Bu

kulun ismiyle ilgili olarak Efendimiz (s.a.v.) Hızır olduğunu söylemişse, isminin Hızır olduğundan en ufak bir kuşku duymayacağımız bu salih kula öğretilen ilimin ise, Rabbimiz tarafından öğretilen bir ilim olduğu beyan edilmektedir. Nitekim Musa (a.s.)'ın kendisinden daha alim olan bu salih kul ile buluşmak istemesi, bu salih kula Rabbimiz tarafından öğretilen ilim ve hikmete talip olduğu içindir. Ayet-i kerimede de zikredildiği gibi, bu salih kul ile karşılaştıktan sonra, bu isteğini açıkça ifade etmektedir.

“Musa ona dedi ki: “Allah'ın sana öğrettiği ilim ve hikmetten bana da öğretmen için sana tabi olabilir miyim?”

Musa (a.s.) ile buluşması tesadüfi olmayan, Allah'ın kendisine öğrettiği ilim ve hikmeti Musa (a.s.)'a öğretmekle görevlendirilen bu salih kul, Musa (a.s.)'a öncelikle bu ilim ve hikmeti öğrenmekteki zorluğu belirtiyor.

“Dedi ki: “Gerçekten sen, benimle birlikte olmaya kesinlikle sabredemezsin.”

“Özünü (içyüzünü) kavrayamadığın şeye nasıl sabredebilirsin?”

Oldukça uzun yollardan gelen ve bu ilimi öğrenmeye kararlı olan Musa (a.s.) ise Allah'ın izniyle sabredeceğini ve bu ilimi kendisine öğretecek olan o salih kula hiç karşı çıkmayacağını ifade ediyor.

“(Musa:) “İnşallah, beni sabreden (biri olarak)' bulacaksın. Hiçbir işte sana karşı gelmeyeceğim” dedi.”

Salih kulun buna mukabil verdiği son cevap, söz konusu ilim ve hikmeti öğrenmedeki başlıca prensipleri içeriyor.

“Dedi ki: “Eğer bana uyacak olursan, ben sana sırrını anlatmadıkça, hiç r şey hakkında bana soru sorma.”

Bu konuşmadan sonra birlikte yola koyuluyorlar ve kıssada zikredilen üç ayn olayı yaşadıkdan sonra birbirlerinden ayrılıyorlar. Kıssanın devamı olan bu bölümünü, konuya başlarken zikrettiğimiz meallerden tekrar okuyabilirsiniz.

Önce şu hususa açıklık getirelim, kıssada zikredilen üç olay, şeriatla çelişen veya İslami anlayışımızla şaşkınlıkla karşılamamız gereken garip olaylar mıdır?

Şahsım adına ifade etmem gerekirse, kıssada zikredilen bu üç olay beni hiç şaşırtmıyor.

Hem neden şaşırayım ki?

Çünkü bu kıssayı okuduktan ve bu kıssayı anladıktan sonra, kıssada zikredilen olayların fevkindeki olaylarla karşılaştım.

Mesela sizlere çok sevdiğim gerçek bir dostumdan ve bu dostumun bazı yaptıklarından söz edeyim. Çok zengin olan bu dostum, müslümanları sevmesine ve çok zengin olmasına rağmen, birçok müslümanın elinden malını mülkünü almış ve bunun da ötesinde birçok İslam düşmanını mal, mülk sahibi yapmıştı!.

Kendimi bildim bileli beni birçok facialardan kurtaran bu merhametli dostum, babamın söylediğine göre ben doğmadan önce iki yaşındaki abimi öldürmüş ve hiç tutuklanmamıştı!.

Çok merhametli, gerçekten çok merhametli olan bu dostum, Halepçe faciasında Saddam Hüseyin'in yakınında bulunmasına, Saddam'ı bu vahşetten engelleyecek ve gerekirse Saddam'ı Öldürecek bir gücs sahip olmasına rağmen, ne bu faciayı önlemiş ve ne de Saddam'ı öldürmüştü!.

Biliyorum merak ettiniz bu dostumu ve bu merakla ismini öğrenmek istiyorsunuz. Bu sevgili dostumun ismini söylememde, dostum açısından bir sakınca olsaydı, bu ismi tabi ki açıklamazdım. Ancak böyle bir durum söz konusu değil.

Bu sevgili dostumun adı, bütün müminlerin dostu olan Allah (c.c.)'dir. Sakın ola ki,

“Senin yaşadığın ve senin anlattığın bu olayların, kıssadaki olaylarla ne ilgisi var?” demeyin!.

Ne demek ne ilgisi var?

Kıssada zikredilen olaylarla, benim anlattığım olaylar, aynı Rabbin dilemesiyle gerçekleşen olaylar değil midir?

Meseleye miyop bakanlar “Senin yaşadığın olaylardaki fail Allah, kıssadaki fail ise bir kuldür” diyeceklerdir. İşte burada durun!

Zaten hep burada duruyor ve hep bu kula takılıyorsunuz ya!

Şimdi meseleyi sakın bir şekilde tahlil edelim. Musa (a.s.)'ın öğrenmek istediği bir ilim ve hikmet vardı. Şanı yüce Rabbimiz bu ilim ve hikmeti sadece Musa (a.s.)'m öğrenmesini dileseydi, Musa (a.s.) bu olayları yaşar ve bu olaylar bizlere hiç bildirilmezdi. Fakat Rahman olan Rabbimiz bu olayları bir kıssa halinde bizlere bildirmiş ve söz konusu ilim ve hikmetten bizlerin de nasiplenmesini dilemiştir. Dolayısıyla bu kıssayı sadece Musa (a.s.)'m şahsına göre değil, kendimize göre de değerlendirmemiz gerekir.

Çünkü Musa (a.s.)'m talip olduğu ilim ve hikmet, bu kıssayı okuyan mü'minlerin de talip olması gereken ilim ve hikmettir.

Bu ilim ve hikmete, Musa (a.s.) gibi bizler de talip olduktan sonra, talip olduğumuz bu ilim ve hikmeti önce doğru bir şekilde tanımlayalım.

Musa (a.s.) ve bizler, nasıl bir ilime ve hikmete talip olduk?

Ayet-i kerimelerde bildirildiği gibi, Musa (a.s.)'ın talip olduğu ilim ve hikmet, o salih kula Allah tarafından öğretilen ilim ve hikmettir.

Peki, Kur'an-ı Kerim'de zikredildiği kadıyla, bu ilim ve hikmetin ne olduğu ve nasıl elde edileceği açıklık kazanmış mıdır?

Kıssadaki ilime “Olmadan önce olacakları bilmek ve ona göre tedbir almak ilmidir” diyenlere, zikredilen ayet-i kerimelerde bu ilimle ve bu ilimin elde edilişiyle ilgili olarak ne öğrendiklerini sormak isteriz!

Tabi ki cevapsız kalan ve cevapsız kalacak bir sorudur bu. Çünkü bu kıssada ne Musa (a.s.)'a ve ne de bizlere böyle bir ilim(!) verilmemektedir.

Kıssada bizlere verilen ilim ve hikmetle ilgili olarak, Çinlilere nisbet edilen bir kıssayı anlatmak istiyorum. Zengin bir Çinli balıkçı, hergün kapısına gelen fakire bir balık veriyormuş. Bu durumu gören bilge bir kişi, zengin balıkçıya hitaben şöyle demiş.

“Bu fakire hergün bir balık vereceğine, balık tutmasını öğret!”

Evet, şanı yüce Rabbimizin Kur'an-ı Kerim'de zikrettiği bu kıssada, bizlere ilim ve hikmet okyonusundan hem üç balık verilmekte ve hem de diğer balıkların nasıl tutulacağı anlatılmaktadır.

İlahi İlimler nasıl öğrenilir? şeklinde bir soru sorsam, bu soruya verilecek malum cevap “Kur'an-ı Kerim” olacaktır. Elbetteki doğru bir cevaptır bu. İlahi ilimlerden nasiplenmenin en açık yolu, İlahi vahyi yani Allah (c.c.)'ı dinlemektir.

Peki başka, bundan başka bir usulü, bundan başka bir mümkünü yok mudur?

Vardır, elbetteki vardır. Nitekim zikredilen kıssada bizlere bu usul, bu yöntem gösterilmektedir.

Rahman ve Rahim olan Rabbimizin bizlere lütfettiği ilimleri öğrenmenin bir yolu Rabbimizi dinlemek, diğer bir yolu ise Rabbimizin yaptıklarını gözlemektir. Çünkü şanı yüce Rabbimizin her kelamı ilim ve hikmet üzere olduğu gibi, yaptığı ve yaptırdığı her iş de ilim ve hikmet üzeredir.

Rabbimizin kendisine rahmet ettiği salih kulun sahip olduğu ilim ve hikmet, bu salih kulun okuyarak değil, Rabbimizin işlerini gözleyerek elde ettiği ilim ve hikmettir. Çünkü bu ilim ve hikmeti kendisinin tahsil etme yöntemi ne ise, bu ilim ve hikmete talip olan Musa (a.s.)'a teklif ettiği yöntem de aynıdır. Nitekim Musa (a.s.) ile oturup okumayı veya konuşmayı tercih etmemiş, söz konusu ilim ve hikmetin, Rabbimizin dilemesiyle gerçekleşen olaylarda olduğuna işaret etmiştir. Rabbimizin dilemesiyle gerçekleşen bu olaylar karşısında nasıl bir tavır takınması gerektiğini ise şöyle ifade

etmiştir.

“Dedi ki: “Eğer bana uyacak olursan, ben sana sırrını anlatmadıkça, hiçbir şey hakkında bana soru sorma.”

Çünkü, bu ilmi ve hikmeti öğrenmenin yöntemi buydu!

Rabbimizin dilemesiyle gerçekleşen olayları gözlemek, bu olaylar ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, bu olaylarda mutlaka ve mutlaka hayırlarla dolu bir ilim ve hikmet olduğuna inanmak, bu ilim ve hikmete vakıf oluncaya, bu ilim ve hikmet kendisine açılınca veya açıklanıncaya kadar sabretmek, birer kuşku, birer merak ve acelecilik ifadesi olan sorulardan kaçınmak.

Aynı yol, aynı yöntem, bütün müminler için de geçerlidir. Allah'tan gelen her şeye sabır ve tahammül göstermek, bu şeylerin içyüzüne vakıf olmasa ve hoşuna gitmese bile bunlarda mutlaka ve mutlaka hayır olduğuna inanmak ve bu inançla olayları ve olayların hikmetli sonucunu gözlemek.

Bu kıssadaki ilime “Olmadan önce olacakları bilmek ve ona göre tedbir almak ilmidir” diyen ve kıssada zikredilen salih kula bu ilmi nisbet eden kimseler, bu salih kulu bilerek veya bilmeyerek Allah'a eş koşan kimselerdir. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi olmadan önce olacakları bilmek, sadece ve sadece Allah'a mahsus bir ilimdir. Peygamberlere dahi kapalı olan bu İlahi ilmin kapısını zorlamak ile, peygamber mertebelerini aşarak ilahlaşmaya çalışmak arasında önemli bir fark yoktur. Bu kıssadaki ilim ve hikmet. ilim ve hikmet sahibi Rabbimizin işlerini gözleyerek elde edebileceğimiz bir ilim ve hikmettir.

Ayrıca bu kıssa, şeriata aykırı gözüken bazı fiillerin caiz olabileceğine delil de değildir. Çünkü kıssada yer alan fiiller, söz konusu salih kulun kendisine Özgü ve kendi sorumluluğundaki fiiller değil, bu kula Allah tarafından yaptırılan fiillerdir. Dolayısıyla kendisini selam ve sevgiyle andığım Azrail (a.s.)'ın bir kulun canını almasına nasıl bakıyor isek, salih kulun kıssada zikredilen oğlan çocuğunu öldürmesine de aynı şekilde bakmamın gerekir. Her iki fiil de, Allah'ın izni ve dilemesiyle gerçekleşen fiillerdir. Allah ise şeriatın sahibidir ve yaptıklarından veya yaptırdıklarından hiçbir kimseye hesap verecek değildir.

Diyeceksiniz ki herhangi bir kimse bir insanı öldürür ve “Ben bu işi Allah'ın gizli emri gereği yaptım” derse durum ne olacak?

Durumun ne olacağı açıktır. “Ben bu işi Allah'ın gizli emri gereği yaptım” diyen o şaşkınlı, Allah'ın açık emri gereği öldüreceğiz. Çünkü kendisine bu emir verilen Azrail (a.s.) olsa dahi, bizlere bir insan suretinde gözüktür ve bir kardeşimizi öldürürse, Azrail (a.s.) insan suretinde gözüktüğü sürece Allah'ın emri gereği onu yakalamaya ve cezalandırmaya çalışmakla mükellefiz.

Nitekim bir peygamber olan Musa (a.s.)'ın çocuğun öldürülmesi hadisesine önce karşı çıkmasının nedeni, bu katletme olayını salih kuldun bildiği içindir. Sonra özür dileyip, susmasının nedeni ise, kendisini bu 'salih kula Allah'ın gönderdiğini ve bu işlerin Allah'ın dilemesiyle olduğunu hatırlamasıdır.

Meseleyi kısa ve özlü bir sonuca bağlayabilmemiz için, kıssadaki salih kulu doğru tanımlamamız gerekmektedir. Bu salih kulu ön plana çıkardığımız ve söz konusu fiilleri bu kula nisbet ettiğimiz sürece, bu kıssadan alacağımız hiçbir ilim ve hikmet yoktur. Nitekim benim yaşadığım ve az önce zikrettiğim olaylara karşı çıkarak “Senin yaşadığın olaylardaki fail Allah, kıssadaki fail ise bir kuldür” diyenler, kendi koydukları engeli, kendileri aşamayan kimselerdir.

Oysa bu istifhamlarıyla ilgili olarak dikkate almaları gereken önemli bir husus vardır. Kıssada zikredilen salih kul söz konusu ilim ve hikmeti Allah'tan öğrenirken, Musa (a.s.)'ın aynı ilim ve hikmeti öğrenmek için yöneldiği kişi bir kuldür.

İşte bu fark, kıssadaki ilim ve hikmete vakıf olabilmemiz için mutlaka ve mutlaka dikkate almamız gereken bir farktır. Musa (a.s.)'ın ve bizlerin bu ilim ve hikmeti öğrenebilmek için yöneldiğimiz ilk

merci Allah (c.c.) olsaydı, tabi ki bütün bu fiiller, Allah (c.c.)'ın birer fiili olarak karşımıza çıkacaktı. Ancak şanı yüce Rabbimiz Zatına ait işleri daha açık ve müşahhas olarak görebilmemiz için, Musa (a.s.)'ı ve bizleri öncelikle bu salih kuluna yöneltmiş ve Zatına bazı fiilleri bu kuluna işletmiştir.

Nitekim, kıssada zikredilen bu fiiller, kıssanın sonuna kadar salih kulun işlediği fiiller gibi gözükmesine rağmen, kıssanın sonunda tümüyle Allah'a nisbet edilen fiiller olmaktadır.

“Ve ben bunların hiçbirisini kendiliğimden (kendi görüşüm) olarak yapmadım. İşte, senin sabredemediğin şeylerin içyüzü (hakikati) budur.”

Salih olan kul bu ifade ile Musa (a.s.)'a şöyle demektedir.

Bir ilim ve hikmet üzere olan bütün bu işler, asıl itibariyle benim değil, Allah'ın işleridir. Allah (c.c.) bu işlerini sana, daha açık görmen için benim vesileyle göstermiştir. Ben bu üç olayda da bir amir değil, bir memur idim. Dolayısıyla bu işleri benden bilersen, benden ve yaşadığın bu olaylardan öğreneceğin hiçbir şey yoktur.

Ancak, Allah'ın takdir ve dilemesiyle gerçekleşen bu işleri Allah'tan bilir ve sabrederek sonucunu gözlersen, her işinde ilim ve hikmet sahibi olan Rabbimizin, her işinden ilim ve hikmet öğrenebilirsin. Çünkü talip olduğun ilim ve hikmet, sadece bu kısa yolculuğumuz esnasında gördüğün üç olayda değil,

Allah'ın bütün işlerinde bulabileceğin ilim ve hikmettir.

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen kıssayla ilgili olarak bu kısmi açıklamayı, şimdilik yeterli görüyoruz. Hamdımız ve şükürümüz, her işinde ilim ve hikmet olan Allah'adır..

3- İstihareye Yatarak Batıl Tarikatlere Girmek?

Kur'an-ı Kerim'i hiç dikkate almayan, şeriatın menettiği davranışlardan sakınmayan batıl tarikatler var. Bu tarikatlara girmek için istihareye yatan müridler, rüyalarında yeşillikler, balıklar, yüksek tepeler veya şeyhlerini görerek, bu tarikatlara bağlanıyorlar. Rüyalarında gördükleri bu hususlar doğru ise, bu durumu nasıl anlamamız gerekir?

İstihareye yatmak, bazı gruplarda genel bir alışkanlık haline gelmiştir. Olur-olmaz birçok meselede istihareye yatan bu insanlar, uykularında ne görüyorlarsa, bu gördükleriyle amel etmektedirler.

Öncelikle şu hususa açıklık getirelim ki, her meselede istihareye yatılmaz.

İstihareye yatılacak meseleler, iki tercih arasında muhayyer bırakıldığımız, hangisinin daha hayırlı olduğuna karar veremediğimiz meseleler olabilir. İslam'ın apaçık olan emir ve nehiyelerini içeren meselelerde istihareye yatmak, en açık ifadesiyle sapıklık veya küfürdür.

Mesela herhangi bir bacının, falan yerdeki işe girmem için başımı açmam isteniyor, acaba başımı açıp o işe girmem mi hayırlı, yoksa girmemem mi sorusuyla istihareye yatması, açık bir sapıklıktır. Bu sapıklıkla yattığı istihareden, hak bir haberle kalkması tabi ki beklenemez. Rüyasında belki de beyaz saçlı bir piri fani göreceksin ve o piri fani “Sevgili yavrucum, biz kalbinin ne kadar temiz olduğunu biliyoruz. Sen başını açarak o işe gir. Hatta eteğini bile biraz yukarı kaldırmanda bir mahzur yoktur!..” diyebilecektir.

Bu piri fani ihtiyar, elbetteki şeytan aleyhinedir. Bu şaşkın bacı, istihareye yatılmaması gereken bir meselede istihareye yatarak, şeytana bu fırsatı vermiş ve şeytan ona yolunu süslü göstermiştir.

Sorunuzda belirttiğiniz mürîdlerin rüyalarını da, bu yaklaşımla değerlendirmemiz gerekir. Rüya ile ilgili olarak söyledikleri dou olsa dahi, batıl bir tarikatle ilgili olarak gördükleri bu rüyalar hak değildir.

Tabi ki burada böylesi rüyaların neden görüldüğü sorulacaktır. “İstihareye yatmak sünnet olduğuna göre, bu istiharelerin neticesi neden böyle çıkıyor?” denilebilecektir. Şanı yüce Rabbimiz bütün

insanları, bütün fırkaları rüyalarla değil, apaçık hükümlerle, apaçık olan İslam'a davet etmektedir. Bu daveti kabul eden kimselere iman sevdirmektedir, küfür ise çirkin gösterilmektedir. Ancak bu İlahi davet reddedilir, küfür veya sapıklık tercih edilirse, küfürü veya sapıklığı tercih eden bu kimselere de yollar süslü gösterilmektedir. Nitekim hangi batıl grup veya hangi batıl fırka olursa olsun, bütün bu grup ve fırkalar kendi yollarını doğru, kendi yaptıklarını süslü görmektedirler.

“Biz her ümmete (her fırkaya, her gruba) yaptıklarını süslü (çekici) gösterdik, sonra onların son varışları Rablerinedir, O yapmakta olduklarını onlara haber verecektir.” [7]

Netice olarak istihareye yatılmaması gereken bir meselede istihareye yatan kimselerin gördükleri süslü rüyalar, bizleri hiç şaşırtmamalıdır.

Onlar bu davranışlarıyla sapmışlar ve saptıkları yol, kendilerine süslü gösterilmiştir.

Nübüvvetin kırkta biri rüyadır deyip, kırkta otuzdokuzu gözardı ederek, bu kırkta bire yönelen kimseler, ne yazık ki kırk gruba bölünmeye müstehak kimselerdir.

Oysa istihareye yattıkları meselelerin cevabını, uyuyorken görecekleri rüyada değil, uyanırken okuyacakları Kur'an'da aramaları gerekirdi.

“Şimdi Rabbinden apaçık bir belge üzerinde bulunan kimse, kötü ameli kendisine 'süslü ve çekici gösterilmiş' ve kendi heva (istek vetutku)!arına uyan kimseler gibi midir?” [8]

4- Hak Ve Realite Aynı Şeyler Midir?

Gerçekten sorulması gereken önemli bir sorudur bu. Çünkü günümüz müslümanları arasındaki birçok ihtilaflar, sonuçsuz kalan birçok tartışmalar, bu meselenin açıklık kazanmamasından kaynaklanmaktadır. Müslümanlardan bir kısmı karşılaştıkları meseleleri hakka göre değerlendiren, diğer büyük bir kısmı ise realiteye göre değerlendirmektedirler.

Bu iki ayrı değerlendirmenin farklı sonuçlara varması ise tabii ki şaşırtıcı değildir. Çünkü hak ve realite aynı şeyler değildir. Hak, ister yaşansın, ister yaşanmasın, ister somut olsun, ister soyut olsun, haktır. Somut veya soyut olması, yaşanan realitede, yaşanan gerçeklikte yer alıp almaması, hak olma vasfına gölge düşürmez.

Fransızca kökenli realite kelimesinin sözlük anlamı ise gerçektir. Kendilerini realist olarak tanımlayan kimseler, gerçekçi olduklarını ileri süren kimselerdir. Tabii ki realite kelimesinin türkçe karşılığı olan gerçek, gerçeğin İslami manadaki karşılığını içermez. İslami rmanada gerçek demek, işin aslı, doğrusu veya hakikati demektir. Dolayısıyla İslami manadaki gerçek ile İslami manadaki hak, birbiriyle çelişmeyen ifadelerdir.

Ancak kendilerini realist olarak tanımlayan kimselerin gerçeğe yükledikleri mana, İslami içerikli bir mana değildir. Realiteye gerçekçilik dense dahi, realitenin günümüz pratiğindeki tanımı daha ziyade somutçuluktur. Somutlaşan herşey, yaşanan her vakıa birer realite olarak tanımlanmaktadır. Nitekim batılı ülkelerin İslam realitesini kabul etmeleri, İslam'ın hak olan gerçekliğini değil, bir vakıa olarak varlığını kabul etmeleridir.

Realitenin günümüzdeki bu tanımını dikkate aldıktan sonra, hak ile realitenin aynı şeyler olmadığını açıkça görürüz. Yaşadığımız toplumda sık sık karşılaştığımız birçok batıl veya hurafe, yaşanan realitede yer almasına rağmen hak değildir. Dolayısıyla böylesi cahili toplumlarda, hak ve realite gayet tabii olarak birçok noktalarda birbiriyle çelişebilir.

İşte hak ve realitenin çeliştiği bu gibi noktalarda meseleyi realiteye göre değerlendirmek demek, hakkı gözardı etmek veya haktan uzaklaşmak demektir. Nitekim akli değerlendirmeler ile nakli değerlendirmelerin çeliştiği noktalar, bu gibi noktalardır. İman ettiğimiz hak ile yaşanan realite aynı şey olsaydı, hiç kuşkusuz ki bu gibi hususlardaki akli değerlendirmeler ile nakli değerlendirmeler

birbiriyle çelişmezdi.

Ancak durum böyle değildir.

İslam'ın kabul etmediği, İslam'ın hak olarak tanımlamadığı birçok batıl görüş, birçok yol ve yöntem birer vakıa olarak yaşanan realitede yerini almıştır. Nakli gerçekleri ön plana çıkarmayan akli değerlendirmeler, hiç kuşkusuz ki böylesi realitelere göre yapılan değerlendirmeler olacaktır. Çünkü akli değerlendirmeler, görece olan şeylere yani realiteye tutunan ve realiteye göre yapılan değerlendirmelerdir.

İnsan akli, soyuttan ziyade somutu dikkate alan ve somuttan etkilenen bir keyfiyete sahiptir. Doiyasıyla cahili toplumlarda yaşayan ve nakli gerçeklere karşı yeterli bir imani bilinci bulunmayan müslümanlar, karşılaştıkları birçok sorunu yaşanan realiteye göre değerlendirecekler ve aynı realite içinde akli çözümler üreteceklerdir. Nitekim cahili kanunlar istikametindeki politik çalışmalarla kurtuluşa varılabileceği düşüncesi, cahili kanunlar yaşanan birer realite olarak kabul eden ve çözümü bu realitenin içinde arayan akli bir düşüncedir. Bu akli düşüncüyü savunan ve gerçekten samimi olan kimseler, aynı meseleyi nakli yani İlahi gerçeklere göre değerlendiren ve kendileri gibi samimi olan kimseler ile hiç kuşkusuz ki bu meselede anlaşamayacaklar ve ihtilafa düşeceklerdir.

Genel olarak samimiyetsizlikten değil, meseleyi değerlendirme yöntemindeki farklılıktan kaynaklanan bu gibi ihtilafların, yine de birer düşmanlık vesilesi durumuna getirilmemesi gerekir. Bu gibi ihtilaflarda daha olgun davranması gereken kimseler, meseleyi nakle göre değerlendiren ve nakli olgunluğa erişen kimseler olacaktır. Çünkü yaşanan realitenin batıla göre şekil aldığı cahili toplumlarda, karşılaşılan sorunları somut olan realiteye göre değil, soyut olan İlahi gerçeklere göre değerlendirmek, her babayiğidin harcı değildir.

Özellikle böylesi coğrafyalarda her kişinin ve hemen gerçekleştiremeyeceği bu yaklaşımı, her kişiden ve hemen bekleyemeyiz. Dolayısıyla bu gibi ihtilaflarda fazla ısrarcı ve tartışmacı olmamamız, gereken nasihatı, gerektiği kadar yapmakla yetinmemiz gerekmektedir. Çünkü bazı gerçekler, ya soyut olan nasihatlerle, ya da somut olan musibetlerle kavranabilecektir.

Karşılaşılan sorunları akli olarak çözümledikten sonra nakle yönelen kimseler, akli çözümlerine nakli bastonlar arayan kimselerdir. Oysa karşılaştığımız sorunları önce nakli sonra akli olarak değerlendirmemiz gerekmektedir. Öncelikle nakle yönelen ve nakli dikkate alan akli değerlendirmeler, tabi ki en sağlıklı değerlendirmeler olacaktır.

İnsan akliyle ilgili olarak “İnsan akli, soyuttan ziyade somutu dikkate alan ve somuttan etkilenen bir keyfiyete sahiptir” demiştik. Soyut olan bazı İlahi gerçeklerin akli etkileyebilmesi ve pratiğe yansiyabilmesi, hiç kuşkusuz ki bu soyut gerçeklerin somutlaşmasına bağlıdır. Soyut olan İlahi gerçekleri, aklın tutunabileceği bir somutluğa ulaştırarak yegane şey ise, imandır.

5- Müslümanlar Realist Midir Yoksa İdealist Mi?

Bu konuda kesin bir ayırım yapmak mümkün değildir. Çünkü müslümanların olaylara yaklaşımdaki tutum ve değerlendirmelerinde realistik olduğu gibi, idealistik de vardır.

Realistliğe, yaşanan gerçekliği yeterince görmek ve doğru tanımlamak açısından yaklaştığımızda, müslümanların bu açıdan birer realist olduklarını veya realist olmaları gerektiğini söyleyebiliriz.

Müslümanlar, yaşanan realite ne olursa olsun, bu realiteyi yeterince görmek ve doğru tanımlamak durumundadırlar. Mesela tekamül etmeyi amaçlayan insanlar ve toplumlar, genel olarak kendilerine şu soruyu sorarlar.

Neredeyiz ve ne yaparak, nereye varmamız gerekir?

Tabi ki sağlıklı bir şekilde cevaplanılması gereken bir sorudur bu. İnsanların veya toplumların kalkış noktasını belirlemeyi amaçlayan “Neredeyiz veya ne haldeyiz?” sorusu, hiç kuşkusuz ki kaskatı

bir realistik ile cevaplandırılması gereken bir sorudur. Dolayısıyla meselenin bu noktasında müslümanların realiteyi gözardı ederek, vakıyı kendi İstek ve temayüllerine göre tanımlamaktan kaçınmaları gerekir. Çünkü içinde bulunulan hal ve durum ne ise, bu durumun apaçık bir şekilde görülmesi ve tüm gerçekliği ile tanımlanması şarttır.

Tabi ki bu şarta yeterince riayet edildiğini veya bu konuda yeterince realist olduğunu söyleyemeyiz. Çünkü hüsnözanlardan ve hüsnü kabullerden kaynaklanan bazı yaklaşımlar, bu konuda birçok kardeşimizi yanılgıya düşürmektedir. Kendilerini veya içinde bulunulan durumları olduğu gibi değil, görmek istedikleri gibi algılayan kardeşlerimiz, böylesi algılamalar ile realiteden uzaklaşmakta ve yaşanan durumları yanlış tanımlamaktadırlar. Oysa yukarıda da belirttiğimiz gibi “Neredeyiz veya ne haldeyiz?” sorusu, tavizsiz bir realistik ile cevaplandırılması gereken bir sorudur.

“Ne yaparak, nereye varmamız gerekir?” sorusu ise hem realite ve hem de idealler dikkate alınarak cevaplandırılacak bir sorudur. “Nereye varmamız gerekir?” sorusuna verilecek cevap, daha ziyade ideal ağırlıklı bir cevap olmasına rağmen, bu idealin yine de realiteye göre gerçekleşebilir idealler olması gerekir. Bu dikkate alınmadığı zaman vanılması amaçlanan hedef, bir ideal değil, bir ütopya, bir hayal olacaktır.

Kalkış noktası realiteye, vanılması amaçlanan hedef ideale göre belirlendikten sonra, bu iki menzil arasının nesil geçilebileceğini açıklamaya çalışan “Ne yaparak?” sorusu ise, realite ve idealin birlikte cevaplandıracağı bir sorudur. Çünkü ideale doğru atılması gereken ve atılacak her adım, yaşanan realiteden kalkacak adımlardır.

Netice olarak meseleyi bu genel çerçevede ele alarak, müslümanların gerektiği kadar realist ve yine gerektiği kadar idealist olduklarını veya olmaları gerektiğini söyleyebiliriz.

6- Tağuta Yönelik Her İtaat, Tağuta Kulluk Mudur?

Cahili bir toplumda yaşayan müslümanlar, cahili otoritenin va'zettiği bazı hükümlere isteyerek veya istemeyerek itaat ettikleri zaman şirke girmiş veya tağuta kulluk etmiş olurlar mı?

Bu soruyu genel olarak cevaplayabilmemiz için öncelikle itaat ve kulluk kavramlarını birbirinden ayırmamız gerekir. Çünkü birçok kardeşimiz itaat ve kulluğu aynı anlamda değerlendirmekte ve dolayısıyla her itaati kulluk olarak nitelendirmektedir. Oysa ki itaat ve kulluk arasında bazı farklar bulunmaktadır. Bu kavramların Kur'an'ı Kerim'de nasıl ve ne şekilde kullanıldığını dikkate alırsak, aralarındaki bu farkı anlamamı kolaylaşacaktır. Mesela Kur'an'ı Kerim'in birçok yerinde Allah'a ve Resulüne itaat edilmesi emredilirken, kullukla ilgili diğer birçok ayet-i kerimede ise sadece ve sadece Allah'a kulluk emredilmektedir.

Bilindiği gibi İslam dini, kula kulluğu reddeden bir dindir. Bu red olayı öylesine muhteşemdir ki hiçbir istisnası yoktur. Nitekim en mümtaz kişiler olan peygamberlere dahi kulluk edilmesine izin verilmemekte ve onlara sadece itaat edilmesi emredilmektedir. Kulluk ve itaat kavramları farklı içeriklere sahip olduğuna göre bu farkı belirlememiz ve dikkate almamız gerekmektedir.

Kulluk ve itaat arasında ne fark vardır?

Kulluk kavramı itaati kuşatmasına rağmen itaat kavramı kulluğu kuşatıcı bir kavram değildir. Başka bir deyişle her kullukta itaat olmasına rağmen her itaatte kulluk yoktur. İtaatin kulluk olabilmesi için bu itaatin herhangi bir şarta bağımlı olmayan, herşeye rağmen ve gönülden olması gereklidir,

Peygamberlere gönülden iman ve itaat edilmesi, Allah'ın emri gereği bir iman ve itaat olduğu için, bu yaklaşım da yalnızca Allah'a kulluğun bir ifadesidir.

Müslümanların peygamberler dışındaki alim veya yetkin kimselere itaatleri ise şartlı itaatlerdir. Nitekim “Sizden olan ulu-l emre itaat edin” buyruğunda bu şart zikredilmekte ve müslümanların itaat edecekleri ulu-l emrin, müslümanlardan olması öngörülmektedir. Ulu-l emrin müslümanlardan olması ise, bu ulu-l emrin de müslüman olmasını ve müslümanları bağlayıcı bütün İlahi hükümleri dikkate almasını gerektirmektedir. Şayet Allah'ın hükümlerine göre belirlenen bu şartlar kaldırılır, gözardı edilir ve söz konusu merciye herşeye rağmen itaat edilirse, bu itaat kulluk sınırlarına giren bir itaattir ki; kulluk edeni dinden çıkardığı gibi kendisine kulluk edildiğini bilip, buna nza gösterenleri de dinden çıkar.

İtaat ve kulluk arasında bu ayırıcı özelliği dikkate alarak tağuta itaat ve tağuta kulluk üzerinde durabiliriz. Bunları ayrı ayrı zikretmemizin nedeni, tağuta yönelik her itaat kulluk olmadığı içindir. Nitekim cahili toplumlarda yaşayan müslümanların öncelikle tağuta itaatten değil, tağuta kulluktan içtinap etmeleri emredilmektedir. Tağuti bir hükme veya kurala itaat etmenin, tağuta kulluk kapsamına girip-girmediğinin anlaşılabilmesi, meselenin önemli olan iki boyutuna açıklık getirilmesiyle mümkündür.

Meselinin ilk boyutu itikadi boyuttur.

Tağuti otoriteyi, herşeye rağmen itaat edilmesi gereken bir merci olarak gören kimseler, bu itikadi yaklaşım ile tağuta kulluğu peşinen kabul eden kimselerdir. Meseleye bu itikadla yaklaşan kimselerin, tağutun hangi hüküm veya kuralına itaat ettiği de pek Önemli değildir. Çünkü tağutu veya firavunu, herşeye rağmen itaat edilmesi gereken bir merci olarak gören kimselerin, firavuna secde etmeleri değil, firavuna bir bardak su götürmeleri dahi firavuna kulluk kapsamına giren bir eylemdir.

Tağuta her şeye rağmen ve gönülden itaat eden bu gibi İnsanlar, İslam'ın emrettiği namaz, oruç ve hacc gibi bazı dini vecibeleri yerine getirdiklerini iddia etseler bile, tağuta kulluk yapan bu kişileri müslüman olarak kabul edemeyiz. Çünkü İslam akidesini kabul eden müslümanların, tağuta veya firavunlara böylesi teslimiyetçi bir itikadla yaklaşmaları söz konusu değildir. Müslümanlar, tağutun veya firavunun ilahlık iddialarını “La ilahe” diyerek reddeden ve itikadi bir sapmaya girmeyen kimselerdir.

Meselenin ikinci boyutu ise, itaat edilen kanun veya kuralın niteliğidir.

Tağutun şeytani otoritesini reddederek itikadi bir sapmaya girmeyen müslümanların karşılaştıkları kanun, kural veya emir, tağutun belirlediği hüküm, kural veya emir olmasına rağmen, müslümanların şer'ari menedildiği bir hüküm veya kural değilse, bunlara şartlar gereği olarak itaat eden bir müslüman küfre girmez. Çünkü cahili toplumda yaşayan müslümanın bu itaati, Allah'ın hükmüne rağmen bir itaat olmadığı için, tağuta yönelik bu itaat, tağula kulluk değildir.

Mesele bu noktaya geldiği zaman bazı çevrelerce kabul gören bir yaklaşıma da açıklık getirmemiz gerekecektir. Bu çevrelerce denilmektedir ki.

“İlahi hukuk ile beşeri hukukun benzer ve farklı düzlemleri vardır. Bu iki hukukun birbiriyle çakıştığı benzer düzlemdeki kanun ve kurallar, müslümanların amel edebilecekleri kanun ve kurallardır!”

Tabi ki bu yaklaşıma katılmamız mümkün değildir. Çünkü bizler için, bu iki hukukun benzer düzlemdeki kanun ve kuralların gözetildiği maslahatlar da önemlidir. Tağuti devletin maslahatını gözetilen bir hüküm ile, İslam devletinin maslahatını gözetilen bir hüküme, nasıl olsa ikisi de devletin maslahatını gözetilen aynı hükümlerdir diyerek, aynı yaklaşımda bulunamayız. Çünkü insanlara zulmeden tağuti bir devletin maslahatı, bizlerin gözetmesi gereken bir maslahat değildir.

Bizler tağutun değil, insanların maslahatını gözetilen kanun ve kurallara, şartlar gereği müsbet yaklaşabiliriz. Dolayısıyla yukarıdaki ifademizde “Şer'an menedilmediğimiz kanun veya kurallar”

derken, İslam'ın bu genel anlayışıyla menedilmediğimiz kanun veya kurallan kastediyoruz. Tağutun vazettiği hüküm, kural veya emir, müslümanların şer'an menedildiği ve müslümanlan küfre götüren bir içeriğe sahipse, elbette ki böylesi bir durumda bunlara itaat eden müslümanların ikraha maruz kalıp-kalmadıkları ve kalbi durumları dikkate alınır.

7- Resmi Kurum Ve Derneklerde Görev Almak?

Resmi kurumlarda görev alma meselesinde birbirinden farklı ve değişik görüşler bulunmaktadır. Bazı kardeşlerimiz okudukları kısmi ayet-i kerimeler ile bir sonuca varmakta ve kesin görüş beyan etmektedirler. Bazı kardeşlerimiz ise değişik ülkelerdeki müelliflerin eserlerini okuyarak bir sonuca ulaşmaktadırlar. Oysa her müellifin eserinde ümmete uzanan boyutlar olmasına rağmen, müellifin beyan ettiği her doğru tavır ümmete şamil değildir. Çünkü tavırlarla ilgili görüş beyan eden müellifler, öncelikle kendi ülkelerindeki müslümanları muhatap almaktadırlar. Halbuki dünya müslümanlarının İslami mücadelelerini incelediğimiz zaman, değişik ülkelerdeki müslümanların birbirinden farklı düzlemlerde olduğunu görürüz. Bir ülkede yirmi yıl önce yerine getirilen bazı İslami yükümlülükler, birçok ülkede henüz gündeme gelmemiştir. Dolayısıyla bir ülkedeki müslümanlar için zamanında, mekanında ve doğru olan bir tavır, diğer ülkedeki müslümanlar için zamanında ve mekanında olmadığından yanlış olabilir.

Resmi dairelerde görev alma meselesi de, bu meseleye muhatap olan müslümanların içinde buldukları konum ve müslümanların ortak tanımlaması dikkate alınarak değerlendirilecek bir meseledir. Fakat ne var ki yaşadığımız coğrafyadaki müslümanları, ortak bir tanımlama ile ifade edebilmemiz mümkün değildir. Çünkü yaşadığımız coğrafyada müslüman olduklarını kabul etmemize rağmen, değişik renklerde ve değişik görüşlerde kardeşlerimiz vardır. Hakka ve hakikate göre makbul olmayan bu durum, yaşanan realiteye göre şimdilik makul karşılanması gereken bir durumdur. Çünkü müslümanlığın ne olduğu, ne olmadığı ortak bir kaynaktan ve yeterince gündeme gelmediği böylesi coğrafyalarda, müslümanların ortak bir renge kavuşmaması yadırganacak ve yargılanacak bir durum değildir. Dolayısıyla bu meseleyi, belli bir seviyeye gelmiş müslümanları dikkate alarak değil, müslümanların genei durumunu dikkate alarak değerlendirmemiz gerekecektir.

Resmi kurumlarda görev alma meselesi, genel olarak "Tağuti kurumlarda görev alma" tanımlamasıyla gündeme gelmektedir. Öncelikle bu tanımlamanın bazı boyutlardan açılması ve meselenin bu açılıma göre değerlendirilmesi gerekir. Meseleyi açarken "Tağut" kavramını da açmaya ve bu kavramı yeniden tanımlamaya tabi ki gerek yoktur. Çünkü tevhid ve şirkin ne olduğunu yeterince bilen bütün müslümanlar açısından, tağutun tanımlaması konusunda önemli bir ihtilaf veya çelişki yoktur. Bütün müslümanların ortak tanımlamasına göre, insanları Allah'tan ve Allah'a kulluktan uzaklaştıran her şey tağuttur. Bu şeytani misyonu sahiplenen merci, ister bir ferd, ister bir parti, ister bir devlet olsun, tağut olarak vasıflandırılacak bir mercidir.

Meselede bu ortak tanımlama olmasına rağmen, bu tanımlamaya nelerin girdiği, nelerin girmediği hususunda bazı farklı yaklaşımlar söz konusudur. Mesela tağutluk misyonunu yürüten bazı resmi yapılara genel olarak net ve aktif bir tavır gösterilmesine rağmen, aynı şeytani misyonu yürüten gayriresmi yapılara muğlak ve pasif yaklaşılmaktadır. Hatta ve hatta bazı çevrelerce mesele öyle bir noktaya getirilmiştir ki, resmi olan bütün kurum ve demekler tağut kapsamına alınırken, gayriresmi bütün yapılanmalar, sadece gayriresmi olma özelliği ile aklanabilmektedir!.

Oysa tağutluk bir misyondur, Legal veya illegal, resmi veya gayriresmi olması önemli değildir. Çünkü tağutluk vasfı, herhangi bir yapının legal veya illegal olmasıyla değil, taşıdığı misyonla kazandığı bir vasıftır. Dolayısıyla illegal olan bazı yapılanmalar tağut olabileceği gibi, legal olan bazı yapılanmalar bu tanımlamaya girmeyebilir.

O halde bu çelişkiler, bu farklı, yaklaşımlar nereden kaynaklanıyor?

Tağutun ne olduğu ne olmadığı konusundaki ortak tanımlama, bu tanımlamaya nelerin girdiği nelerin girmediği hususunda ortak bir tasnife neden dönüşmüyor?

Çünkü bu konuyla ilgili olarak gündeme getirmediğimiz, tartışmadığımız, İlahi vahyi esas alarak neticeye bağlamadığımız hususlar vardır. Konuşulması gerekirken konuşulmayan, tartışılması gerekirken tartışılmayan bu hususlar, kişilere göre farklı değerlendirilen hususlardır. Dolayısıyla bu hususlarla ilgili bazı önemli soruları tesbit ederek gündemimize almamız ve bu soruları Kur'an-ı Kerim merkezli değerlendirmemiz gerekecektir.

Meselemizle ilgili olarak sormamız gereken önemli ve öncelikli bir soru şudur.

Tağuti sistemlerdeki kurum ve demeklerin tümünü, yapı, misyon ve icraat açısından tağut olarak vasıflandırabilir miyiz?

Gündeme getirmek zorunda kaldığımız bu soru, insanların kişisel değerlendirmelerine bırakıldığı zaman, birçok insanın sapmasına neden olabilecek tehlikeli bir sorudur. Nitekim birçok insanın sapmasındaki nedeni, bu soruya kendi iç dünyalarında getirdikleri kişisel cevaplarda görebiliriz. Çünkü insanların büyük bir çoğunluğu, karşılaştıkları meseleyi tek boyutlu değerlendirme eğilimindedirler. Değerlendirilmesi gereken mesele, tek boyutlu bir mesele olduğu zaman, bu yaklaşım ile doğruyu bulabilmek mümkündür. Ancak değerlendirilecek mesele çok boyutlu bir mesele ise, bu meselenin tek boyuttan değerlendirilmesi ve sağlıklı bir sonuca bağlanması mümkün değildir. Mesela tağuti sisteme bağlı olması hasebiyle yapı olarak müstakil ve meşru kabul edemeyeceğimiz bazı kurum ve demekler, misyon ve icraat açısından müsbet özellikler taşıyabilir.

Peki, böylesi kurum ve demeklere nasıl yaklaşılması ve bunların nasıl değerlendirilmesi gerekir? Bu soruya bir boyuttan verilecek ilk cevap şöyle olabilecektir.

Uluslararası iletişim imkanları ile dışa kapalılıktan kurtulan ve insanların doğal ihtiyaçları nelerdir konusunda belli bir anlayışa gelmiş olan dünya toplumları, bağlı buldukları devletlerden bu gibi ihtiyaçların temin edilmesini talep etmektedirler. Toplumların genelde meşru olan bu gibi ihtiyaçlarını iktidar kaygısı ile isteyerek veya istemeyerek karşılamak zorunda olan bu devletler, insanların böylesi ihtiyaçlarını karşılayabilmek için muhtelif kurumlar oluştururlar.

Nitekim günümüz dünyasındaki beşeri sistemleri ve bu sistemlerin devlet yapılarını incelediğimiz zaman, bu devletlerin sadece zulmü ve sömürüyü esas alan kurumlardan oluşmadığını, bu yapılarda insanların meşru ihtiyaçlarını karşılayabilecek bazı kurumların da bulunduğunu görürüz. Bu kurumların tağuta sisteme bağlı olmaları, bu kurumların tağuti misyon ve icraata sahip oldukları anlamına gelmez.

Bu sistemlerde bulunan demekler ise, sadece demekler yasası ile devlete bağlı olan, ancak misyon ve icraat alanlarını kendileri belirleyen kuruluşlardır. Dolayısıyla bu demeklerin de bağlı oldukları devletten ziyade, kendilerinin belirlediği misyon ve icraatlerine göre tanımlanması ve bu tanımlamaya göre değerlendirilmesi gerekir.

Meseleye bu geniş çerçeveden bakılmadığı zaman, gayrimeşru sistemlere bağlı bütün kurum ve dernekler de gayrimeşru ilan edilecek ve bunların tüm icraatleri gayrimeşru görülecektir. Oysa zalimin bütün icraatleri zulüm olmadığı gibi, zalim devletlerin de bütün icraatleri zulüm değildir. Tağutu reddetmek adına, tağuta bağlı tüm kurum ve demeklerin bütün icraatlerini de reddetmek, akıla ve nakile dayalı bilinçli bir yaklaşım değildir.

Akıla dayalı değildir, çünkü, insanların meşru ihtiyaçlarını karşılayan icraatler, temiz aklın karşı çıkacağı veya reddedeceği icraatler değildir.

Nakile yani İlahi vahye dayalı değildir, çünkü, Mekke müşriklerinin sosyal ve ticari alandaki bazı müsbet icraatleri, İlahi vahiy tarafından gündeme alınarak yargılanmamış ve reddediimemiştir.

Netice olarak meseleye bu geniş perspektiften bakılması, insanların meşru ihtiyaçlarını karşılayan kurum ve demeklerin tüm icraatlerine ön yargıyla yaklaşılmaması gerekir.

Birçok kardeşim için makul ve anlaşılır bir cevaptır bu. Oysa bu cevabı makul ve makbul karşılayan kardeşlerimize, aynı soruya ikinci boyuttan verilebilecek bir cevap daha vardır.

İlahi nizamı ve bu nizamı gerçekleştirecek İlahi hükümleri reddeden, kendilerinin belirledikleri hükümlerle insanlara zulmeden ve misyon olarak insanları Allah'a kulluktan uzaklaştırmayı amaçlayan tağuti sistemler ve bu sistemlere bağlı devletler, hiç kuşkusuz ki temelde zulmü ve sömürüyü esas alan devletlerdir.

Tercih ettikleri misyon olarak apaçık birer tağut olan bu devletler, vaziyet ettikleri toplumların bazı meşru ihtiyaçlarını isteyerek veya istemeyerek gidermek zorundadırlar. Nitekim tağuti sistemlerin bünyesinde bulunan bazı kurumlar, toplumların böylesi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla oluşturulduğu iddia edilen kurumlardır, Tağuti sistemlerdeki bu gibi kurumların devlet adına ve “Halka hizmet” aldatmacasıyla yerine getirdiği icraatler ise, şeytani propagandalar ile tavuklaştıran insanlara yönelik, kümes yapma ve yemleme icraatleridir. Bu icraatlerde esas olarak tavukların değil, tavukçuların maslahatı gözetilmektedir.

Dolayısıyla bu önemli meseleyi sadece icraat veya yapılan iş düzleminde değerlendirenleyiz. Mesela Kırk (veya dörtyüzkırk) haramilerin mağarasında yemek pişirip, bulaşık yıkamak, eylem ve icraat açısından meşru bir iş görülecektir. Oysa siyasi veya iktisadi haramilere yemek vermek, mazluma kalkan ellere kan vermek gibidir. Haramilere değil yemek vermek, haramiler adına yoksullara su vermek dahi, yoksullara zulmetmektir. Çünkü haramiler veya tağut adına yoksullara su vermek demek, tağutu yoksullara iyiliksever göstermek ve yoksulları tağutun pençesine çekmek demektir.

Tağuti sistemlere bağlı olan ve bazı müsbet icraatlerde bulunan dernekler ise, tağuti sistemlerin kapkara kaportasını süsleyen nikelajlı aksesuarlar gibidir. İcraatleri açısından meşru gözükse de bu gibi dernekler, arabayı motor aksamı ve kaportasına göre değil de, aksesuarına göre değerlendiren acemi kitleler için birer aldatmacadır.

Netice olarak tağuti sistemin birer payandası olan bu gibi kurum ve dernekleri meşru görerek tasvip ve tasdik etmek, akıla ve nakile dayalı bilinçli bir yaklaşım değildir.

Akıla dayalı değildir, çünkü, gayrimeşru işlere ve amaçlara payandalık yapan müsbet işler, meseleyi geniş çerçevede ve sonuçlarına göre değerlendirecek aklın, nihai noktada meşru kabul edebileceği işler değildir.

Nakile yani İlahi vahye dayalı değildir, çünkü, Mekke müşriklerinin veya firavunun bazı müsbet icraatleri, İlahi vahiy tarafından gündeme alınarak tasvip ve tasdik edilmemiştir.

Peki şimdi ne olacak?

Akıla ve nakile nisbet edilen her iki cevapta da dikkate alınması gereken doğrular varsa, bu cevaplardan hangisi tercih edilecek?

İşte mesele bu noktaya geldiği zaman cevaplardan birini tercih edip, o cevabı dikkate almama değil, her iki cevaptaki doğruların dikkate alan üçüncü bir cevabı oluşturmamız gerekir.

Öncelikle her iki cevabın nakile nisbet edilmesi üzerinde duralım.

Nakile dayalı iki cevap, bazı boyutlarda birbiriyle çelişiyorsa, bu cevaplar ya yanlış, ya da doğru olmasına rağmen yetersizdir, Çünkü nakilin yani Kur'an-ı Kerim'in bütünlüğünde hiçbir çelişki olmadığı, bildiğimiz ve kabul ettiğimiz bir gerçektir.

Nakile nisbet edilen, müsbet icraatlerin addedilmediği görüşü doğrudur.

Nakilin, böylesi müsbet işleri tasvip ve tasdik etmediği görüşü de doğrudur.

Nakile nisbet edilen her iki cevapta çelişki olsa da, nakilde çelişki olmadığı da doğrudur.

Tabi ki burada “Sen de haklısın sen de haklısın” diyen Nasreddin hocanın durumuna düşecek değiliz.

Çünkü mesele kişisel anlayışlara göre farklı değerlendirilse de, nakile göre farklı değerlendirilen bir mesele değildir. Nitekim her iki görüşün nisbet edildiği nakilde bir çelişki yoktur. Buradaki çelişki nakilde değil, nakilden çıkarılan yorumlardadır. Konuyla ilgili nakli gerçek ise, bunların tasvip veya tekzip edildiği değil, gündeme alınarak ön plana çıkarılmadığıdır.

İlahi vahiy, tağutların, firavunların, müşriklerin, kafirlerin insani boyuttan makul ve makbul karşılanacak icraatlerini ön plana çıkararak bunlar üzerinde durmamış, bu icraatleri tekzip ederek yargılamadığı gibi, tasvip ederek de kutsamamış.

Tekzip etmemiştir, çünkü, insana ve insani değerlere önem veren İslam, insani boyuttan makul ve makbul karşılanan İcraatleri kim yaparsa yapsın, bu icraatleri niyet bazında yadırgasa dahi, salt eylem bazında yargılamaz.

Tasdik etmemiştir, çünkü onlar, müsbet olan bu gibi kısmi icraatleri ile değil, insanlara zulmeden genel icraatleri ile tanınması ve tanıtılması gereken kimselerdir. Çünkü İslam, insanları kısmi olan özellikleriyle değil, baskın olan özellikleriyle tanımlar. Kısmi olan değil, baskın olan özelliklerini ön plana çıkarır. Nitekim İlahi vahyin gündemini, bunların kısmi olan bu gibi müsbet icraatleri değil, geneldeki gayrimeşru icraatleri oluşturmaktadır. Gündeme getirilmesi, konuşulması ve tartışılması gereken hususlar, bunların insanlara zulmetmeyi hedef alan gayrimeşru icraatleridir.

O halde, konumuzla ilgili olarak nakilden yani İlahi vahiyden almamız gereken ilk gerçek, ilk prensip bu olmalıdır. Gayrimeşru mercilere nisbet edilmesine rağmen insani boyuttan makul ve makbul karşılanacak icraatler, ön plana çıkararak tekzîn ederek yargılayacağımız veya tasdik ederek kutsayacağımız icraatler değildir.

Bu icraatlerin tağuti sistemle ilintisini dikkate alarak, bu icraatlerin tümüne muhalefet etmek, bilinçli bir muhalefet değildir, İnsanların tağuttan nefret etmelerini ve tağuttan uzaklaşmalarını sağlamak için, tağutla ilintili bütün icraatlere muhalefet etmek, adil olmayan, bağnazlık ve taassub içeren bir muhalefet olacaktır.

Oysa müslümanların kabul ve tasdikleri bilinçli olduğu gibi, muhalefet ve tekzibieri de bilinçli olmalıdır. Çünkü İlahi vahyin bu prensibi, bizleri böylesi bir bilince davet etmektedir.

Bu ilk prensipten hareket ederek tağuti sistemlere bağlı resmi kurumlar meselesini değerlendirmek istediğimiz zaman, bu meselenin, yapı, misyon ve icraat boyutundan değerlendirilmesi gereken çok boyutlu bir mesele olduğunu görürüz. Çünkü bu mesele, yapı, misyon ve icraat açısından genel düzlemde birbiriyle ilişkili olmasına rağmen, özel düzlemde ayn ayrı değerlendirilmesi gereken bir meseledir.

Tağuti sisteme bağlı olmaları hasebiyle genel düzlemdeki yapısını müstakil ve meşru kabul edemeyeceğimiz bazı kurumlar, kendi çatıları altındaki özel misyon ve icraatleri açısından müsbet özellikler taşıyabilir. Nitekim tağuti sistemlerin bünyesinde bulunan bazı kurumlar, toplumlann meşru ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kurulan, kanun ve, icraat boyutunda birçok yanlışları bünyesinde bulundurmasına rağmen yine de bazı müsbet icraatlerde bulunan kurumlardır. Bu gibi durumlarda söz konusu kurumu veya yapıyı değil, bu kurum veya yapının böylesi faaliyetlerini müsbet görebiliriz. Meseleyi değerlendirirken kullandığımız ifadelere dikkat edilirse, meşru değil, müsbet görebiliriz diyoruz.

Çünkü bu meseleleri bir müslüman olarak değerlendirirken dikkate almamız gereken önemli bir husus, gayriİslami kurumların müsbet İcraatlerini, İslami kavramlar ile tanımlamaktan sakınmamızın gereğidir. Bu konuda farke dilmeyen önemli bir yanlış, eylem düzleminde müsbet olan icraatlerin, İslam'a göre meşru icraatler olarak tanımlanmasıdır. Oysa İslam'a göre meşru amel, şeriatın kabul ettiği hak ve doğru amellerdir. İslam'a göre meşru olan bu amellerde ise, amelin ne olduğu önemli olduğu gibi, ne adına ve ne için yapıldığı da önemlidir.

Mesela tağuti sistemlere bağlı devletlerin, halkın İslam'a göre de meşru olan ihtiyaçlarını karşılamak için yol, baraj veya su kanalları yaptırmasını genel düzlemde meşru değil, özel düzlemde müsbet icraatler olarak tanımlayabiliriz. Çünkü ameli düzlemde müsbet gördüğümüz bu icraatlerin İslam'a göre meşruluk kazanabilmesi, bu icraatlerin ne adına ve ne için yapıldığıyla da ilgili bir meseledir. Tağuti sistemlere bağh demekler ise, aynı sistemlere bağlı kurumlardan daha farklı değerlendirmemiz gereken yapılardır. Çünkü bu gibi dernekler, resmi kurumlara nazaran çok daha bağımsızdırlar. Demeklerin tağuti sistemlerle bağlantılı olan yönü, demekler yasaıdır. Bu yasa demeklere misyon yüklemiyor, sadece bazı sınırlandırmalarda bulunuyorsa, bu sınırlandırmadan hareket ederek menfi ithamlarda bulunamayız. Kaldı ki söz konusu sınırlandırmaların hangi demeklerde ne kadar olduğu ve ne kadar dikkate alındığı da derneklere ve demek kurucularına göre değişen bir meseledir.

Sadece dernekler yasaı ile devletle ilintili olan, ancak misyon ve icraat alanlarını daha ziyade kendileri belirleyen bu dernek, vakıf ve kuruluşların, ilişik buldukları devletten ziyade, kendilerinin belirledikleri misyon ve icraatlerine göre tanımlanması ve bu tanımlamaya göre değerlendirilmesi daha makul ve insaflı olacaktır. Dolayısıyla müsbet misyon ve icraatlerde bulunan dernek, vakıf ve kuruluşlarda çalışan kardeşlerimizin durumu, netice itibariyle menfi karşılanacak bir durum değildir.

Tağuti sistemlere bağlı kurumlarda çalışmak durumunda olan kardeşlerimizin ise meseleye daha hassas yaklaşımları gerekmektedir. Hepimizin bildiği gibi herhangi bir kurumda işçi veya memur statüsünde çalışan birçok kardeşimiz vardır. Bu kardeşlerimiz genellikle geçim sıkıntıları, ekonomik ve sosyal dayatmalar nedeniyle bu görevlerde çalışmak durumunda veya zorundadırlar.

Çünkü günümüz sistemlerinde geçmişten farklı olarak birçok iş dalı devlet tekeline alınmış ve resmileştirilmiştir. Geçmiş toplumlarda ülke nüfusunun küçük bir bölümü resmi görevlerde bulunurken, zora dayalı tahakkümlerini sürdürebilmek için azmanlaştırılan devlet yapılarında bu oran oldukça yükseltilmiş ve halkın önemli bir kısmı resmi görevlerde çalışmak zorunda bırakılmıştır.

Bunlar arasında tağutu ve tağuti düşünceleri reddeden birçok kardeşimiz de bulunmaktadır. Bu kardeşlerimiz, ne yazık ki yaşadığımız ülkede ciddi sorunlarla ve açmazlarla karşı karşıya bulunan kardeşlerimizdir. Mesela böylesi kurumlarda çalışmalarına rağmen, yaptıkları müsbet işler ile sevinmekten ziyade, yapamadıkları ile üzülen ve içinde buldukları resmi konumdan rahatsız olarak görevlerinden ayrılan birçok kardeşimiz, karşılaştıkları; ve üstesinden gelemedikleri zorluklar nedeniyle aynı görevlerine dönmek zorunda kalmışlardır.

Tağutu ve tağuti düşünceleri akidede dışlayan, akidelerini bozacak küfri eylemlerden sakınan bu kardeşlerimiz hiç şüphesiz ki müslümandırlar. Buldukları konumları genel olarak sevmemelerine ve müdafaa etmemelerine rağmen, bu konumda çalışmak durumunda kalan kardeşlerimizin itham ve tekfir edilmemeleri gerekir.

Çünkü daha önce de belirtildiği gibi tağutluk bir misyon ve bu misyon istikametinde bir icraattır. Legal veya ilegal, resmi veya gayriresmi olması önemli değildir. Çünkü tağutluk vasfı, herhangi bir yapının legal veya ilegal olmasıyla değil, taşıdığı misyonla ve bu misyon istikametindeki icraatıyla kazandığı bir vasıftır. Dolayısıyla ilegal olan bazı yapılanmalar tağut olabileceği gibi, legal olan bazı yapılanmalar özeldeki misyon ve icraatları açısından bu tanımlamaya girmeyebilir.

Nitekim beşeri sistemlere dayalı devletleri, genel olarak tağut tanımlamasına dahil etmemize rağmen, bu sistemlere bağlı kurumların ve bu kurumlardaki icraatlerin hepsinde tağutluk misyonu yoktur. Tabi ki burada meseleyi tağuta özgü genel düzlemde değil, kurumlara özgü özel düzlemde ele alıyoruz. Mesela sağlıkla ilgili işler genel düzlemde tağutun maslahatıyla da ilgili işler olmasına rağmen, meseleyi sağlık kurumunun özel çatısındaki icraatlere göre değerlendirdiğimiz zaman, bu icraatlerin genel olarak insanların maslahatına uygun icraatler olduğunu görürüz. Daha önce konuyla ilgili olarak

tek taraflı bir yaklaşımda zikrettiğimiz kırk haramilere yemek pişirip, bulaşık yıkamak örneğinin, halka yönelik müsbet icraatlarla karıştırılmaması gerekir. Çünkü insanların meşru ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla yürütülen yol, su, elektrik ve sağlık gibi hizmetler, herhangi bir müslümanın tağut adına ve tağutun maslahatını gözeterek değil, Allah'ın rızasını ve insanların maslahatını gözeterek yapabileceği müsbet işlerdir. Bu ifadeleri okuyan bazı kardeşlerimizin aklına şu soru gelebilecektir.

Böylesi resmi kurumlarda müsbet icraatlerde bulunmak, halkın bu kurumları müsbet görmesine ve dolayısıyla tağuti sistemlere müsbet yaklaşmasına neden olmaz mı?

Gerçekten sorulması gereken önemli bir sorudur bu. Nitekim meselenin bu boyutuyla ilgili olarak daha önce şunları söylemiştik.

“Siyasi veya iktisadi haramilere değil yemek vermek, bu haramiler adına yoksullara su vermek dahi, yoksullara zulmetmektir. Çünkü haramiler veya tağut adına yoksullara su vermek demek, tağutu yoksullara iyiliksever göstermek ve yoksulları tağutun pençesine çekmek demektir.”

Tabi ki bu kanaat ve görüşümüzde herhangi bir değişiklik yoktur. Hepimizin bildiği gibi tağuti yönetimlerin, ezdikleri ve sömürdükleri insanlara karşı bazı müsbet icraatlerde bulunmaları, bu insanları kendilerine cezbetmeleri ve zulümlerini daha istikrarlı sürdürebilmeleri içindir. Dolayısıyla bu müsbet icraatleri tağut adına yapmak, insanian kendisine cezbetmek isteyen tağutun bu aldatıcı misyonuna katılmak demektir.

Peki çözüm ne olacaktır?

Resmi kurumlarda çalışmak durumunda olan kardeşlerimiz, insanları tağuta cezbetmemek için müsbet işlerden kaçınacaklar ve bunun da ötesinde insanları tağuttan nefret ettirebilmek için menfi işlere mi yöneleceklerdir?

Mesela İslam nizamının hakim olduğu toplumlarda, insanlara eziyet veren bir şeyin yoldan kaldırılması veya yolun o pislikten temizlenmesi sadaka niteliğindedir. Burada iki ayrı maslahat gözükebilir. Bunlardan birincisi insanlara yarar sağlanması, ikincisi ise İslam nizamının insanlara sevdirmesidir. Şimdi ikinci maslahattan hareket ederek “İnsanlara İslam nizamını sevdirmek için yoldan pisliğin kaldırılması makbul ve gerekli bir hareket ise, insanları tağuttan nefret ettirmek için yollardan pisliğin kaldırılması değil, yollara pislik atılması makbul ve gerekli bir harekettir” görüşünü ileri sürebilir miyiz?

Tabi ki hayır!.

Çünkü İslam'ın hakim olduğu toplumlarda İslam nizamını sevdirmek nasıl bir gereklilik ise, cahili toplumlarda da İslam'ı ve İslami kimliğimizi sevdirmek o kadar gereklidir. Bu gereklilik ise yollara pislik atmakla değil, yoldan pisliği kaldırmamızla sağlanabilir. İslam toplumunda, İslam adına ve İslam nizamını sevdirmek için kaldırılırken, cahili toplumlarda ise kendi adımıza ve kendi İslami kimliğimizi sevdirmek için kaldırılır.

Ayrıca cahili toplumlarda yaşayan insanları tağuttan nefret ettirebilmemiz için yollara pislik veya tağuta iftira atmamıza da hiç gerek yoktur. Tağutun ne olup ne olmadığına açıklık kazandırılırsa, akıl ve insaf sahibi bütün insanlarda tağuta karşı zaten bu nefret, bu muhalefet gerçekleşecektir.

Resmi kurumlarda çalışmak durumunda olan kardeşlerimiz için önemli olan husus, bu kurumlarda müsbet işlerin yapılıp yapılmaması değil, 'bu işlerin tağut adına yapılması ve kendileri tarafından tağuta nisbet edilmesidir. Kardeşlerimi dediğimiz bu müslümanların ise, söz konusu müsbet işleri tağutun iyilikseverliğine nisbet etmeyecekleri ve İnsanları tağuta cezbetmeye çalışmayacakları aşikardır.

Çünkü insanlarla ilişkilerindeki hal, hareket ve tavırlarıyla kendilerini müslüman olarak tanımlayan bu kardeşlerimiz, tağuti misyonu reddeden ve bu misyonun icraatından sakınan kardeşlerimizdir.

İnsanların genel maslahatına uygun müsbet işlerde çalışan bu kardeşlerimizin Allah'ın rızasını ve insanların maslahatını gözeterek rüşvet almaması veya yolsuzluk yapmaması, rüşvet veya yolsuzluğun yaygınlaştığı kurumlara değil, daha ziyade bu kardeşlerimizin tertemiz İslami kimliğine nisbet edilen davranışlar olacaktır.

Misyon ve icraat boyutunda, zulüm olan bazı faaliyetleri de içeren kurumlarda çalışmak zorunda olan kardeşlerimizin durumunu ise, söz konusu kurumların zulüm olan bazı icraatlarına göre değil, bu kardeşimizin o kurumlardaki işlerine göre değerlendirmek daha insafli olacaktır. Böylesi kurumlarda çalışmak zorunda olan bir müslüman için önemli ve öncelikli olan husus, zulüm olan bu gibi icraatlerden söz konusu kurumu değil, öncelikle kendisini korumaya çalışmasıdır. Dolayısıyla böylesi kurumlarda çalışmak zorunda olan müslümanların, kendi inisiyatifleri alanında kalan çalışmaları insanlara zulmetmemeleri ve insanlara söz konusu kurum adına değil, kendi müslüman kimlikleri adına merhametle yaklaşmaları, zorunlu ve haksız yaptırımlardan ise güçleri yettiğinde sakınmaları gerekir. Küfri icraatier istikametindeki küfri işler ise, hangi kurumda yapılırsa yapılsın hiç kuşkusuz ki kişiyi dinden çıkarıcı işlerdir. Nitekim yasama durumunda olanlar, Allah adına konuşup insanlara Allah'ı ve İslam'ı yanlış tanıtan bel'amlar, yukarıda zikrettiğimiz ve itham veya tekfir etmediğimiz kardeşlerimizin dışında kalanlardır.

Kısaca belirttiğimiz bu hususlardan anlaşılacağı üzere, tağuti sistemlere bağlı resmi kurumlarda çalışmak durumunda olan kardeşlerimizin öncelikli tercihleri, insanların genel maslahatına uygun nüsbet icraatlerde bulunulabilecekleri kurumlar olacaktır. Nitekim bu konuyla ilgili olarak bir kitabımızda şöyle demiştik.

“Bir kişinin veya bir mercinin yanında çalışanların durumu ise, kişinin kimin yanında çalıştığından önce ne iş yaptığı ile ilgilidir. Bir müslüman için arzu edilen öncelikli durum, iyi bir kişinin yanında iyi bir iş yapmasıdır. Ancak bu ikisi bir araya gelmiyorsa, kimin yanında çalışacağımıza değil, öncelikle ne iş yapacağımıza dikkat etmemiz gerekir. Böyle bir toplumda iyi bilinen bir kimsenin yanında şer bir işte çalışmaktansa, kötü bilinen bir kimsenin yanında hayırlı bir iş yapmak daha makbuldür. (Hayırlı iş derken kastettiğimiz işler, insanların genel maslahatına uygun işlerdir.) Mesela tağutun memuru olmasına rağmen insanların uyanmasına vesile olacak faydalı şeyler anlatan bir öğretmenin durumu, geleneksel bir, dini grubun maaşlı personeli olarak insanları uyutacak şeyler anlatan kişinin durumundan çok daha iyidir.”

Öncelikle bu ifadelerdeki “Tağutun memuru” tanımlamasını hem burada ve hem de alıntı yaptığım kitabın yeni baskılarında tashih etmek istiyorum. Çünkü bu soruda tahlil ederek açıklık kazandırdığımız gibi, tağutluk bir misyon ve bu misyon istikametindeki icraatlerdir. Tağutun memuru ise, tağutun misyonunu gözetken ve bu misyonu icraata döken kimselerdir. Dolayısıyla tağutun misyonunu gözetmeyen ve bu misyon istikametindeki icraatlerden sakınan resmi görevlilere ve özellikle öğretmenlere tağutun memurları demek, niteliği gözardı eden nicel ve İnsafsız bir tanımlama olacaktır.

Resmi kurumlarda öğretmenlik yapmak meselesini özel olarak zikretmemizin nedeni, öğretmenliği tüm diğer resmi görevlerden daha müsbet gördüğümüz içindir. Çünkü eğitimin kurumsallaştığı günümüz sistemlerinde, birbiri ardısıra gelen yeni nesiller, isteyerek veya istemeyerek bu eğitim kurumlarında okumaktadırlar. Kendi aileleri bünyesinde İslami ilgi görmeyen ve okulda öğrendiklerinin İslam'a göre sağlamasını yapamayan milyonlarca genç, genel olarak okullarda öğrendikleri ile bir kimlik ve kişiliğe sahip olmaktadır.

Okullarda verilen kimlik ve kişilik ise, resmi müfredattan ziyade öğretmenlerin tercih ve inisiyatifine göre değişen bir kimlik olmaktadır. Çünkü öğrencileri ile sınıfta yalnız kalan öğretmenlerin, resmi müfredat ne olursa olsun, bu müfredatı kendi yorumuyla verebilmesi ve zaman zaman bu müfredatın

dışına çıkabilmesi mümkün olmaktadır.

Daha açık bir ifadeyle, kişisel insiyatif alanları oldukça geniş olan öğretmenler, bu insiyatiflerini okul ve okul dışında kullanarak taşıdıkları misyonu öğrencilerine yansıtabilme fırsatına sahiptirler.

Yeni nesillerin ve milyonlarca gencin eğitilmesiyle ilgili olan bu önemli mesele, öğretmenlik yapma durumunda olan kardeşlerimizin aynı önemi dikkate alarak değerlendirmeleri gereken bir meseledir.

Dolayısıyla bu eğitim kurumlarında İslami kimliklerini muhafaza ederek birçok gence yararlı ve kalıcı bilgiler ve ren, öğrencilerinin kurtuluşuna vesile olabilmek için gayret gösteren tüm kardeşlerimizi, kınamak veya tenkid etmek bir yana, içten dualarımızla desteklediğimizi ifade etmek istiyoruz.

“Efendim!. Aldıkları maaşlarda, genelevlerden alınan zina paraları da var!” diyerek, bu kardeşlerimizin haram yediklerini ima etmek, aynı bir insafsızlık olacaktır. Nitekim karayollarında harita teknisyeni olarak çalıştığım yıllarda, sadece böyle bir ima ile görevden ayrılmış ve sekiz ay işsiz kaldıktan sonra pazarlarda süpürge satmaya başlamıştım.

İşin garip tarafı pazarlarda tefecisinden fahişesine kadar her türlü insana süpürge satarken, bu insanlara paranın nereden geldiğini hiç dikkate almıyordum!.

Gerçi dikkate almama da hiç gerek yoktu. Çünkü önemli olan onlara paranın nereden geldiği değil, benim ne iş yaptığım ve bu parayı ne karşılığında aldığım idi. O halde, resmi kurumlarda çalışan kardeşlerimize de aynı makul yaklaşımda bulunmamız gerekmez mi?

Hiç kuşkusuz ki bu kardeşlerimize de aynı makul yaklaşımda bulunmamız daha insafli olacaktır.

Çünkü resmi kurumlarda çalışırken tağutluk misyonunu reddeden ve bu misyonun icraatından sakınan kardeşlerimizin, maaşlarını nereden aldıkları değil, hangi iş karşılığında aldıkları önemsenmesi ve ön plana çıkarılması gereken bir husustur.

Netice olarak sosyal konumları itibarıyla resmi kurumlarda veya gayrimüslimlerin yanında çalışmak durumunda olan kardeşlerimizi, çok kısa olarak tanımladığımız bu genel çerçevede değerlendirmemiz gerekir.

Tabii ki bu ifadelerimiz, bütün müslümanları böylesi görevlere teşvik eden ifadeler değildir.

Kardeşlerimizi bu görevlere teşvik etmiyor, ancak bu gibi görevlerde çalışma durumunda kalan kardeşlerimizin itham ve tekfir edilmemeleri gerektiğini zikrediyoruz. Nitekim şimdiye kadar anlattıklarımız, böylesi kurumlarda çahşıpçahşmamaktan ziyade, bu kurumları nasıl tanımlamamız ve bu kurumlarda çalışmak durumunda olan müslümanlara nasıl yaklaşmamız gerektiğini ifade etmektedir.

Bu gibi kurumlarda çalışıp-çalışmama kararı ise, kardeşlerimizin bu anlattıklarımızı ve kendi durumlarını değerlendirerek verecekleri bir karardır. Bu değerlendirmeyi yaparken İslami kimliklerini ve İslami misyonlarını hangi kararlarla daha iyi gözetebileceklerini dikkate almaları ise, önemsemeleri ve öncelik vermeleri gereken bir husustur.

8- Bel'amlığın Mazereti Olur Mu?

Müslüman oldukları iddia edilen bazı kişiler, belamlara özgü makamlarda görev almaktadırlar. Kendilerine sorulduğu zaman ise “Bu makamlarda biz olmasak, bir başkası olacak. Şer kişilerin bu makamlarda olması daha mı iyi” demektedirler. Bu cevabı, daha doğrusu bu mantığı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Bel'amlar, insanlara Allah'ı ve İslam'ı yanlış tanıtan, Hak adına konuşup, insanları haktan saptıran kişilerdir. Bel'amlık tabî ki sadece Allah adına yalan söylemek değildir. Allah adına konuştuklarını iddia etmelerine rağmen, Allah'ın hükmünü gizleyen, çarpıtan, tevil ve tahrif eden kişiler de bel'amdır.

Misyon ve icraat açısından bel'amhği hedefleyen tüm makamlar, müslümanların uzak durmaları gereken

şer makamlardır. Çünkü bel'amlık misyonunun icraata döküldüğü ve hakim otoritelerin baskısıyla icraata döküleceği bu makamlar, müslümanların sakınması gereken ve başlı başına şer olan makamlardır.

Böylesi makamlara şerli kimselerin gelecek olması, müslümanların bu makamlara müsbet yaklaşımlarını gerektirmez. Çünkü belamlara özgü bu makamlara müslümanların gelmesi, bu makamı makamdaki ile değerlendirecek olan halk kesiminin, bu makamı meşru ve müsbet görmesine neden olacaktır.

Nitekim belamlara ait makamların, büyük bir halk kesimince meşru ve müsbet görülmesi, bu makamlara şuarsuz müslümanların gelmesi nedeniyle olmuştur. Cumhuriyet dönemindeki şeytani otoriteler tarafından oluşturulan ve asıl itibariyle dini asabiyeti bulunan halk kitlelerine rejimi meşru gören resmi bir din anlayışı vermeyi amaçlayan bu makamlar, değişik kaygılar ile bu makamlara oturan şaşkın müslümanlar vasıtasıyla halka benimsetilmiştir. Bu şeytani makamlara “Ben oturmasam, başkası oturacak!” mantığı ile oturan şaşkın müslümanlar, farkında olmayarak halkın bu makamları meşru ve müsbet görmelerine vesile olmuşlardır. Makam meşru kabul edildikten sonra, bu makamlara daha sonra oturan gerçek belamlann söz ve görüşleri de meşru kabul edilmiştir. Oysa İslami kaygılar ve İslam'a hizmet gayesi ile geçmişte bu makamlara talip olan müslümanların, İslam'a hizmet gayesiyle yapmaları gereken en önemli eylem, kafirlerin ve şeytani otoritelerin velayetindeki bu dini makamları meşru görmemek olmalıydı.

Belamlann makamında ben olmasam, bir başkası olacak mantığı, tabi ki İslam'ın kabul edemeyeceği çarpık bir mantıktır. Meselenin bu yönüyle ilgili olarak yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum. Bundan bir süre önce balıkları seyrettiğim bir akvaryuma bakarken şöyle bir olaya şahid olmuştum. Çok doğuran bir balık cinsi vardı. Zannederseniz Lebistes deniliyor. Bu balık cinsi birbuçuk-iki ayda canlı olarak otuz-kırk balık doğuruyormuş. Ben akvaryuma bakarken, bu balıkların dişisi yavruluyordu. Üç-beş milimetre boyundaki yavru annesinin karnından çıkıyor ve helmen yüzmeye başlıyordu.

Bu güzel manzarayı seyrederken ve bu güzelliğin güzel hikmetlerini düşünürken, hiç hoşlanmadığım bir görüntüyle karşılaştım. Yavrulan doğuran anne balık, doğurduğu yavrulardan bir-iki tanesini yutuvermişti. Gerçi otların arasında saklanamayan birkaç yavruyu da, akvaryumda bulunan diğer balıklar yutmuştu.

Buna rağmen anne balığın kendi yavrusunu yemesini hiç hoş karşılamamıştım. Yavrusunu yiyen anne balığa, yavrusunu neden yediğini sorsak, yukarıda belirttiğimiz mantıktan hareket ederek bizlere şöyle bir cevap verebileceğini düşünebiliriz.

“Ben yemesem, nasıl olsa başka balıklar yiyecekti!”

Bu cevap mantıklı bir cevap gibi gözükse de, tabi ki kabul ve tasdik edeceğimiz bir cevap değildir. Yavrusunu yiyen bu balığa, onun bir anne olduğunu, kendi kamında büyüttüğü ve doğurduğu yavruyu yememesi gerektiğini, yavrulan başka balıklar yese bile. bir anneye kendi yavrusunu yemesinin hiç mi hiç yakışmadığını anlatmak isteriz.

Tabi ki bu bir hayvandır. Hayvan olduğu için ne kendisiyle konuşabilir, ne de kendisini yargılayabiliriz.

Fakat ya insanlar!.

Kendi yavrusuna saldırır gibi, kendi dinene saldıran, kendi dinine zarar veren insanlar!.

“Buraya ben oturmasam, bir başkası oturacaktır” diyerek bu koltuklara oturan ve dünyevi kaygılar ile belamlık misyonunu icraate döken zavallılar ile, yediği yavruları için “Ben yemesem, bir başkası yiyecekti” diyen balıklar arasında tek fark vardır. Balık hayvandır, bunlar ise insandırlar ve yaptıklarından sorumludurlar.

Bel'amlık misyonunun sahipsiz kalmayacağı, bu misyonu sahiplenen kimselerin İslam'ı eksik ve yanlış tanıtacakları, dolayısıyla İslam'a ihanet edecekleri aşikardır. Bel'amlara yakışan bu tavır ve bu misyon, müslümanlara yakışmaz. Bu koltuklara oturularak İslam eksik ve yanlış tanıtılacaksa, yüce İslam dinine ihanet edilecekse, bu görev müslümanların değil bel'amların görevidir. İsteyerek veya İstemeyerek bel'amlık görevini yürütenleri ise şer ve ehveni şer olarak ikiye ayıramayız. Çünkü bel'amlık başlıbaşına büyük bir serdir, bu bel'amlığın ehveni veya ehveni seri olmaz.

Ayrıca, İslam'ın ne olduğunu, ne olmadığını yeterince bilen müslümanlar, şeytani misyonu yürüten böylesi otoriteleri ve makamları elbetteki meşru görmeyeceklerdir. Çünkü müslüman kabul edilebilen bazı padişahların insiyatif ve tasarrufundaki şeyhülİslamlığı bile reddeden günümüzdeki muvahhia jslümanların, şeytani rejimlerin şekillendirdiği dini otoriteyi(i) hiç mi hiç tanımayacakları aşikardır.

Mesele bu noktaya geldiği zaman insanların dünyevi maslahatın gözeten makamlar ile, uhrevi maslahatını gözeten makamları tabi ki birbirinden ayrı değerlendirmemiz gerekir. Çünkü insanların dünyevi maslahatını gözeten icraatlerde eksiklik ve yanlışlık bulunması ile, insanların uhrevi maslahatını gözeten icraatlerde eksiklik ve yanlışlık bulunması aynı şey değildir. Birincisi eksikliğe ve yanlışlığa rağmen bazı durumlarda yine de müsbet özelliğini muhafaza edebilirken, insanların uhrevi maslahatını gözeten ve İslam adına olduğu ileri sürülen diğer icraatlerdeki eksiklik ve yanlışlık ise, bu icraatleri batıl durumuna getirecektir.

Çünkü İslam dini, kendi adına ileri sürülen yanlışlara ve eksiklere tahammül gösterebilecek bir din değildir. Dolayısıyla şeytani otoritelerin sınırlandırılmalı ve istekleri çerçevesinde doktorluk veya mühendislik yapmak ile, bu otoritelerin sınırlandırılmalı ve istekleri çerçevesinde din adamlığı(!) yapmak bir değildir.

Kafirlerin sınırlandırılma ve şeytani istekleri dikkate alınarak insanlara İslam eksik ve yanlış tanıtılacağına, İslam adına susmak ve suskunluğa çekilmek, elbetteki çok daha edebli bir davranış olacaktır. Geçim endişesiyle bel'amlık misyonuna omuz veren icraatlerde bulunan kimselerin, din adamı(!) sıfatıyla İslam'a ihaneti amaçlayan böylesi icraatlerde bulunmaları, meyhaneci sıfatıyla içki satmalarından çok daha kötü bir durumdur. Çünkü haram olan içkiyi satmak günah, bel'amlık yapmak ise küfürdür.

Böylesi makamlarla ilişkili görevlerde bulunmalarına rağmen bel'amlık misyonundan sakındıklarını ve bu misyona alet olmadıklarını iddia eden ve görünür icraatleri ile bu iddialarını doğrulayan kimselerin durumunu ise Rabbimize havale ediyoruz. Umarız ki bu iddiaları, Rabbimiz katında da geçerli iddialar olacaktır.

9- Cami İmamlarının Arkasında Namaz Kılmak

Bazı kimseler için oldukça tuhaf ve gereksiz olan bu mesele, camilerde görev yapan imamlarla birlikte, diyanet teşkilatıyla ve bu teşkilatın misyonuyla da ilgili bir mesele olduğu için, bu meseleyi öncelikle diyanet eksenli açıklamaya çalışacağız.

Diyanet teşkilatı, yaşadığımız ülkedeki insanlara İslam dinini apaçık anlatmayı amaçlayan bir teşkilat olsaydı, elbetteki diyanet teşkilatını ve bu teşkilata bağlı imamların arkasında namaz kılınıp-kılınılmayacağını tartışmamıza hiç gerek kalmayacaktı Fakat ne var ki diyanet teşkilatının kuruluş amacı, İslam dinini apaçık bir şekilde anlatmak değil, bu İlahi dini resmi ideolojinin çarpık kalıplarına göre ifade etmektir. Nitekim diyanet çizgisinde faaliyet gösteren günümüzdeki birçok cami, resmi ideolojinin kontrolünde olup, İslam'ın değil, bu ideolojinin maslahatını gözeten yerlerdir. Resmi ideol'inin maslahatı ile, İslam'ın maslahatı birbiriyle çelişkili olmasa, elbetteki herhangi bir sorunla karşılaşılmayacaktı. Ancak vakıanın tabiatı böyle değildir. Kur'an-ı Kerim'de beyan ettiği hükümler ile her türlü zulme ve sömürüye karşı olan İslam dini. İlahi hükümleri reddeden beşeri

ideolojiler ilfe birçok konuda açık bir çatışma içindedir. Kişisel çıkarları ve azgın arzulan söz konusu olduğu zaman Allah'ın haram dediğine helal, helal dediğine haram diyebilen resmi ideoloji yetkilileri, siyasi manevra icabı İslam ile barışık olduklarını ileri sürseler de, İslam böylesi müstekbirlerle barışık değildir.

İslam'a seçici bir mantıkla yaklaşan, işlerine gelen tarafı alıp, işlerine gelmeyen tarafı bırakmayı, tevil ve tahrif etmeyi tercih eden bu müstekbirler. toplumun dini asabiyetini istedikleri bir çerçevede tutabilmek için diyanet teşkilatını kurmuşlardır. İslam adına resmi ideolojinin maslahatını gözeten, İslam ile değil, resmi ideoloji ile çelişmekten sakınan bu misyon, hiç kuşkusuz ki bu çizgisiyle İslam'a ihanet eden bir misyondur.

Laikliği temel ilke olarak benimsedikten sonra, iftann üzümler mi, yoksa hurmayla mı açılmasının daha eftal olduğunu tartışabilen!) ancak İslam'ın toplum ve yönetimle ilgili birçok hükmünü kesinlikle gündeme getirmeyen bu teşkilat, resmi ideolojinin maslahatı söz konusu olduğu zaman, bazı toplumsal hükümleri resmi İdeolojinin çıkarlarına uygun bir yorumla gündeme getirmektedir. Mesela etnik farklılıkların resmi ideoloji için birer sorun olmaya başladığı günümüzde, diyanet teşkilatının en önemli gündemi kavmiyetçilik meselesi olmuş ve &u yetkililer İslam'da ırk ayrımı yapılamayacağını hareretli birer savunucusu durumuna gelmişlerdir!.

Peki ama neden şimdi söylüyorlar? Bu konudaki ayet-i kerimeler yeni mi nazil oldu? İnsanlara etnik kökenlerinden dolayı baskı ve zulüm yapıldığı geçmiş dönemlerde neden söylemediler? O dönemlerde neden sustular?

Efendim o dönemlerde böylesi konuşmalar yasaktı!

Söylenemezdi!.

Mazeretlerini tartışmaya gerek duymadan onlar açısından kabul etsek bile, hakkı söyleyemedikleri o makamlardan, o görevlerden hak adına ayrılmaları gerekmez miydi?

Bu sorulara “Bizler rejimin baskısı karşısında azimetle değil, ruhsatla amel ettik” diyerek cevap verenler olabilir. Yüce İslam dini elbetteki zor ve baskıyla karşılaşan müslümanların susmasına ruhsat veren bir dindir.

Ancak bu ruhsat, nakkı söylemek adına minbere çıkan hocalara veya alimlere verilen bir ruhsat değildir. Herhangi bir alim söylenmesi gereken bir hakkı söyleyemeyecekse, bu alime(!) İslam'ın verdiği ruhsat, hakkı söylemek adına minbere çıkıp susması değil, minbere hiç çıkmamasıdır. Hele hele bu minberlerde hakkı gizleyip, batılı meşru göstermek, ruhsatla ilgisi olmayan küfri birer icraattır.

Bu teşkilatta bulunmalanna rağmen batılı meşru göstermekten ve resmi ideoloji adına İslam'a iftira atmaktan sakınan bazı samimi kimseler ise “Efendim, biz bu teşkilatta her doğruyu söyleyemedik, ancak her söylediğimiz doğruydu ve biz hiç olmazsa bu doğruları söylemeyi tercih ettik” diyeceklerdir. Akıla uygun ve makul gibi gözükten bu mazeret, nakile yani İlahi vahye uygun değildir. Diyeceksiniz ki “Neden?”

Genel tanımlamaya göre İslam'ın şartlarının kelime-i şahadet, namaz, oruç, hac ve zekat olmak üzere beş olduğu ifade edilir. Tabi ki İslam'ın ve imanın en gene! şartı bir olup, bu şart Kur'an-ı Kerim'e göre inanmak ve Kur'an-ı Kerim'e göre amel etmektir. Nitekim beş olarak zikredilen İslam'ın şartları da, Kur'an-ı Kerim'in genel mahiyetinde bulunan şartlardır.

Ancak sormak istiyoruz. beş olarak zikredilen bu şartlardan hangisi olmazsa olmaz olan en önemli şarttır?

Kelime-i şahadet getirmek mi?

Namaz kılmak mı?

Oruç tutmak mı?

Hacca gitmek mi?

Zekat vermek mi?

Bunlardan hangisi olmazsa olmaz olan, en önemli şarttır?

Tabi ki kelime-i şahadet.

Çünkü herhangi bir insanın İslam dinine girmesi için kelime-i şahadet esas alınmıştır. Bir insanın müslüman olması için “*La ilahe İlla Allah Muhammedun Resulullah*” buyruğunu anlamıyla beraber tasdik ve ikrar etmesi gerekmektedir.

Fakat ne var ki, kelime-i şahadetin ifade ettiği gerçeğe iman ve teslim olmak manasını içeren bu şart, halk arasında sadece kelime-i şahadet getirmek olarak anlaşılıyor.

Yani bu ifadeyi telaffuz etmek!

Nitekim bu ifade bir papağan gibi telaffuz edildiği zaman, İslam'ın en önemli bu şartı hemencecik yerine gelmiş oluyor!. Tabi ki kelime-i şahadetin manasını bilmeden, bunun gerektirdiği tavın idrak etmeden, bu kelimeyi telaffuz eden insanları veya papağanları birer müslüman kabul edebilmemiz mümkün değildir. Çünkü günümüzde yaşayan birçok firavun bile kelime-i şahadeti telaffuz etmekte ve müslüman olduklarını ileri sürmektedirler!.

Kelime-i şahadeti telaffuz etmelerine rağmen firavunlaşan ve firavunlara kulluk yaparı kimseler namaz da kılsa-lar, oruç da tutsalar, harca da gitseler ne yazık ki müslüman değildirler. Çünkü kelime-i şahadet sihirli bir söz veya büyü bir kelime değildir ki, bu sözü söyleyen kimseyi kendiliğinden mü'min yapabilsin!. Oysa büyüden ve sihirden münezzeh olan kelime-i şahadetin; insanların inançlarına, yaşantılarına, fiillerine müdahale eden yüce bir anlamı vardır ve kelime-i şahadeti bu yüce anlamıyla kabul ve tasdik eden bir insan, kurtuluş yolcusu bir müslüman olabilmektedir.

Bu ifadelerimiz karşısında bazı kimseler “Efendim, bu insanlar kelime-i şahadeti söylüyorlar!. Bunu inanarak mı yoksa inanmadan mı söylediklerini araştırmak bizim görevimiz değildir. Çünkü kalplerde olanı ancak Allah bilir. Bizler kalplerde olanı araştırmakla görevli değiliz.” diyeceklerdir.

Doğrudur kalplerde olanı araştırmak sizin göreviniz değildir. Sizin göreviniz inanarak mı, yoksa inanmadan mı söylediklerini dikkate almak değil, bu kutsal ifadenin gerçek manasını bilerek mi, yoksa bilmeden mi söylediklerini dikkate almaktır.

Ne diyorsunuz, biliyorlar mı?

Bu soruya açıklık kazandırabilmek için, çağın imkanlarından faydalanarak bir kamuoyu yoklaması yapılabilir ve insanların bu ifadeden ne anladıklarını sorabilirsiniz.

Halkının yüzde doksandokuzunun müslüman olduğunu iddia ettiğiniz bu ülkede, kelime-i şahadet gerçeğinin binde doksandokuz tarafından bilinip-bilinmediğini öğrenebilirsiniz.

İsterseniz kamuoyunu bir tarafa bırakabilir, bu yoklamayı öncelikle kendi görevlileriniz arasında da yapabilirsiniz.

“La ilahe İlla Allah Muhammedun Resulullah” ifadesi ne demektir?

Bu ifadeyi tasdik eden kimseler, bu ifade ile neleri tasdik etmekte ve neleri reddetmektedirler?

Birçok din görevlisi ve toplumun bilinçli(!) bir kesimi, bu ifadeyi genel olarak şu manada söylemektedirler.

Allah birdir, bir tanedir, eşi ve ortağı yoktur. Göklerde Allah'tan başka ilah yoktur, ancak Allah vardır.

Peki bu yeterli mi?

Göklerde eş ve ortaklıktan münezzeh olan Allah'ın, göklerde münezzeh olduğu gibi yerlerde ve her yerde de münezzeh olması gerekmez mi?

Alemlerin yegane Rabbi olan Allah (c.c), yeryüzünde ne olduğuna, kimlerin ne yaptığına hiç

karışmıyor mu?

Mesela yaşadığımız coğrafyada Allah'ın hükümlerine rağmen hüküm koyan, Allah'ın haram dediğine helal, helal dediğine haram diyebilen müstekbirler vardır.

Kusura bakmayın, sormak istiyoruz, Allah'ın hükümlerine rağmen yaşam şeklini belirleyen yeni hükümler koymak, yeni kanunlar çıkarmak ne demektir?

Allah (c.c.) böyle bir yetkiyi kime vermiştir?

Okuduğu Kur'an-ı Kerim'i anlamaya çalışan herkesin bildiği gibi, Allah (c.c.) böyle bir yetkiyi peygamberlerine dahi vermemiştir. Çünkü insanların nasıl ve ne şekilde yaşayacaklarına dair mutlak hükümler vazetme yetkisi sadece ve sadece Allah (c.c.)'a aittir.

Hiçbir insana verilmeyen bu yetki, hiçbir insana tanınmayan bu hak, sadece ve sadece Allah'ın hakkıdır. Daha açık bir ifadeyle böyle bir yetki veya böyle bir hak, İlah olmakla ilgili bir hak olup, yegane İlah olan Allah (c.c.)'ın hakkıdır.

İnsanların nasıl ve ne şekilde yaşayacaklarına dair mutlak hükümler meselesi, İlah olmakla ilgili bir mesele ise, siziye yine sormak istiyoruz.,

İnsanların nasıl ve ne şekilde yaşamaları gerektiğini beyan eden Allah'ın hükümlerine rağmen, kendi çıkar ve menfaatlerine uygun şeytani hükümler va'zeden, Allah'ın helal dediğine haram, haram dediğine helal diyebilen bu firavunlar, bu politikacılar kimdir?

İnsanların nasıl ve ne şekil yaşayacaklarına dair mutlak hükümler va'zetme meselesi, İlah'lıkla ilgili bir mesele olduğuna göre bunlar İlah mıdır?

Bağırsaklarında pislik taşıyan ve tuvaletlerde iki büklüm oturan bu mahluklar, elbetteki İlah değildir. Ne var ki İlah olmayan bu firavunlar, İlah'lıkla ilgili meselelerde hükümler vazederek ilahlaşmaya çalışmaktalar ve tahakküm ettikleri insanlara ilahlık taslamaktadırlar.

Peki, ilahlaşmaya çalışmak veya insanlara İlahlık taslamak bu olduğuna göre, herhangi bir insanın İslam dairesine girebilmesi için kendisine ilahlık taslayan bütün firavunları, bütün müstekbirleri kelime-i şahadette yer alan “La ilahe” buyruğu ile reddetmesi, inkar etmesi gerekmez mi?

Samimi kalplerden yükselen, samimi bir itirafı duyuyoruz., Gerekir, eibetteki gerekir!.

Bu samimi itirafa katılmayan bazı kimseler ise “Beyefendi, bizler İslam devletinde ve İslam'ın belirlediği hükümlere göre değil, laik ve liberal bir rejimde ve bu rejimin belirlediği kanunlar çerçevesinde din görevi yapıyoruz. Dolayısıyla rejimin belirlediği kanunları görmemezlikten gelerek kelime-i şahadetin gerçek manasını belirttiğiniz açıklıkta verebilmemiz mümkün değildir. Tabi ki İslam'ın bu şartını anlatamıyoruz diye, diğer dört şartını anlatmaktan da kaçacak değiliz. Nitekim dilimiz döndüğünce İslam'ın diğer dört şartını anlatmaya çalışıyoruz. İnsanlara bir şey anıtmamaktansa, hiç olmazsa bu dört şartın anlatılması iyi değil mi?” diyeceklerdir.

Tabi ki iyi değil!.

Çünkü İslam'ın olmazsa olmaz olan öncelikli şartı, kelime-i şahadettir. Sadece kelime-i şahadeti anlatıp, diğer dört şartı hiç anlatmasanız, bu durumunuz yine de makul karşılanabilir. Ancak kelime-i şahadetin gözardı edildiği bir tebliğde, diğer dört şart ciltler dolusu açıklamalarla anlatılsa dahi, bu anlatım İslam'ın kabul edebileceği meşru bir tebliğ değildir. “Efendim, ben İslam'ı bilmeyen insanlara kelime-i şahadeti anlatamıyorum ama diğer dört şartı anlatıyorum” diyen kimselerin durumu, kelime-i şahadet inancını terkedip namaz kılan, oruç tutan, hacca giden kimselerin durumu gibidir!.

Oysa İslam, bilerek veya bilmeyerek şirk içine giren kimselerin namaz kılmasını veya oruç tutmasını istemez. Bu insanlara götürülmesi gereken öncelikli tebliğ, bu insanların şirkten kurtarılmasını amaçlayan tevhidi tebliğdir. Resullillah (s.a.v.) ve tüm peygamberler, insanları öncelikle ve öncelikle tevhide davet etmişlerdir. Çünkü herhangi bir insanın İslam dinine girebilmesi için, kendisine ilahlık taslayan bütün firavunları, ilahlaştırılmaya çalışan bütün putları “La ilahe” buyruğu

İnkâr etmesi, bu inkardan sonra “İlla Allah” diyerek alemlerin yegane yaratıcısı olan Allah (c.c.)'a yönelmesi ve “Muhammedun Resulullah” buyruğu ile Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.)'i Resulü'ah olarak, bir önder ve bir örnek olarak kabul ettiğini ikrar etmesi gerekmektedir.

Bu tevhidi hakikatlerin hiç olmazsa genel prensipler halinde bütün cemaate verilmesi ve bu prensiplerin sosyal yaşantıda ne anlama geldiği ise cemaatte ilgi gösteren ve ilgi gösterilmesi gereken kimselere bire bir özel konuşmalarda müşahhas olarak açıklanması gerekir.

Bu asgari tebliği bile yerine getiremeyecekseniz, kelime-i şahadeti ve tevhidi anlatamayacaksınız, diğerlerini de anlatmayın.

Susun, yapmayın bu görevi!.

İslam'ı sadece namaz, oruç ve güze! ahlak olarak algılayan insanların aldatılmasına ve firavunlara kulluğa devam ederek sömürülmesine vesile olmayın. İslam adına konuşma yetkisini, İslam'ı ve İslam'ın bu gerçeklerini apaçık anlatabilecek muvahhid müslümanlara bırakın. Evet. diyanet teşkilatının resmi misyonu ve camilerdeki imamların nasıl olması gerektiği hususunda bu kısa tanımlamada bulunduktan sonra, cami imamlarının arkasında namaz kılma meselesine geçebiliriz. Mahiyet açısından tek boyutlu olmayan bu meseleye, elbetteki tek bir cevap veremeyiz. Dolayısıyla meseleyi üç ayrı statüde değerlendirecek ve bu üç ayrı statüye ilişkin yaklaşımlarımızı ifade edeceğiz.

Camilerde imamlık yapma meselesi, hiç kuşkusuz ki sadece diyanet bağlantılı değerlendireceğimiz bir mesele değildir. Çünkü yaşadığımız ülkenin birçok bölgesindeki camilerde, diyanet teşkilatına bağlı olmadan bu görevi yapan kimseler vardır. Meseleyi bu kimselere göre değerlendirdiğimiz zaman bu kimselerin arasında tevhidi düşünen ve insanları apaçık bir İslam'a davet eden müslümanlar bulunmaktadır. Elbetteki bu müslümanların arkasında namaz kılabiliriz.

Diyanet teşkilatına bağlı olarak bu görevi yürüten kimseleri ise iki ayrı statüde ele almamız gerekecektir. Bunlardan birincisi hem diyanet teşkilatına bağlı olan ve hem de diyanetin resmi misyonunu benimseyen kimselerdir. Yüce İslam dinini resmi ideolojiye göre algılayan ve bu şekilde anlatan kimselerin arkasında namaz kılmanız tabii ki söz konusu değildir. Çünkü Allah'a kullukla ilgili olarak en önemli amelimiz olan namaz, İslami bilinçten yoksun böylesi kimselere emanet edebileceğimiz bir amel değildir.

Diyanet teşkilatına bağlı birer görevli olmalarına rağmen karşılaştıkları, tevhidi gerçekleri kabul ederek diyaneti ve diyanet misyonunu meşru görmeyen, İslam'ı Kuran-ı Kerime göre algılayan ve geçim kaygısından ziyade insanlara Allah'ın dinini tevhid esaslı tebliğ edebilme amacıyla bu görevi sürdüren müslümanların arkasında namaz kılıp-kılmama meselesi ise, bu müslümanların yakından tanınmasıyla, samimiyetleriyle ve bölge şartlarıyla ilgili bir mesele olduğu için, bu durumu da o kimselerin yakınında bulunan ve İslam'ı yeterince tanıyan kardeşlerimizin sağlıklı değerlendirmelerine bırakıyoruz.

Çünkü, genele şamil görüş ve tavırlarla sağlıklı bir sonuca bağlanması mümkün olmayan bu husus, mahalli ve özel değerlendirmelerle çok daha olumlu bir neticeye vardırılabilir.

10- İslam'a Nikahın İslam'daki Durumu Nedir?

Önce şunu belirtelim ki “Nikah” İslami bir kavramdır ve böyle bir toplumda İslami nikahın resmi veya gayriresmi yoktur. İslam'daki nikah olayını nikah olarak kabul etmeyen T.C. hükümeti, batıdan ithal ettiği beşeri hukuka göre bir evlenme sözleşmesi hazırlamış ve buna “Nikah” ismini vermiştir. “Bu ismi vermeye hakları var mıydı, yok muydu?” sorusu ise, hakkı gözeten insanlara sorulabilecek bir sorudur.

Beşeri hukuka göre hazırlanan bu evlenme sözleşmesine' nikah ismi verince, haik kesiminde iki

türlü nikah anlayışı ortaya çıkmıştır. Bunlardan birisine resmi nikah, diğerine ise dini nikah denilmektedir. Hangi çevrelerde, hangi nikah anlayışının daha değerli ve vazgeçilmez olduğu ise bilinmektedir.

İslami nikah, beşeri hukuka göre resmi düzlemde nikah kabul edilmediği gibi; beşeri hukuk çerçevesinde yapılan evlenme sözleşmesi de, İslam hukukuna göre şer'i düzlemde nikah değildir. Günümüzdeki beşeri hukuka göre tanzim edilen evlenme sözleşmesini şer'i nikah kabul eden kimselere, değerli kardeşimiz Hüsnü Aktaş yeterli bir açıklamada bulunmuştur.

İslam'ı din olarak kabul etmelerine rağmen, İslam'a göre şer'i nikah yapmadan aile yaşantısına geçen kimseler, İslam'a göre ne yazık ki zani hükmündedirler. Çünkü yüce İslam dininin evlenebilecek eşler, nikah, aile hukuku ve talakla ilgili hükümlerini dikkate almayan beşeri hukuka göre yapılan evlenme sözleşmesi, hiç kuşkusuz ki İslam'a göre şer'i bir nikah değildir. Nikahla birlikte, evlenebilecek eşler, aile hukuku ve talak meselesini de birlikte zikretmemiz, birbirine bağlı olan bu meselelerin, birbirinden ayrı ele alınamayacağı içindir.

Diyanet teşkilatının son günlerde gündeme getirdiği “Dini ve resmi nikahın sadece bir nikah olarak birleştirilmesi ve bu nikah yetkisinin diyanete verilmesi” isteği ise, dini nikahın kaldırılması ve beşeri evlenme sözleşmesinin kutsallaştınlmaya çalışılmasından başka bir istek değildir. Çünkü en hafif ifadesiyle karma bir hukuktan oluşacak böyle bir birleştirmede dikkate alınacak ve galebe çalacak olan hukuk, İslam'ın kabul etmediği beşeri hukuk olacaktır, Kaldı ki bu karma hukukta İslam ön plana çıkarılsa dahi, hak ve batıldan bazı parçalar taşıyan bu karma hukuk, yine batıl bir hukuk olacaktır.

Meselenin bir diğer boyutunda resmi nikahı şirk kabul ederek evlenmeyen veya bu resmi işlemi yaptırmayan kardeşlerimizin, öncelikle bu İşlemin İslam'a göre nikah olmadığına itikad etmeleri ve meseleye bu itikadla yaklaşmaları gerekir. Meseleye bu itikadla yaklaştıkları zaman, beşeri hukuka, göre tanzim edilen evlenme sözleşmesini yaptırarak evlendiklerine veya bu işlemi bozduarak boşandıklarına itikad etmezler.

Dolayısıyla sosyal zorunluluk ile bu işlemi yaptırmalarına rağmen, bu işlemi nikah kabul etmeyen ve bu resmi işlemi yine zorunlu olarak yaptırılan nüfus veya pasaport işlemleri gibi kabul eden ve netice olarak İslam'a göre kıydırdığı nikahı esas alan kardeşlerimizin, İslam adına itham veya tekfir edilmemeleri gerekir.

11- Şirk Ve Livata Affedilir Mi?

İlahi davet, İslam'a girmemiş belli bir kesimi değil, bütün insanları İslam'a çağıran bir davettir. Bu İlahi davet, sadece maz: lumlara veya mustazaflara yönelik bir daveî değildir, Suçlan veya işledikleri cürümler ne olursa olsun, en masum mustazafından, en azılı müsîekbirine kadar bütün insanlar bu İlahi davetin muhatabıdır.

Meseleye Kur'an-ı Kerim'den örnek verecek olursak, en açık örneklerden birisi Hz. Musa (a.s.)'ın İlahi emir gereği Firavun'a gitmesidir.

O Firavun ki, bütün bir kavime zulmetmiş, yeni doğan oğlan çocuklarının hepsini boğazlatarak öldürmüştü. Evet, birçoklarımıza göre karşılaşıldığı anda vurulması gereken bu Firavun'a dahi İlahi davet götürülmüş, bu daveti kabul ederek mutlu insanlardan olması istenmiştir.

Allah'a eş koşan müşriklerden, Allah'a çocuk İsnat eden hıristiyanlara kadar bütün insanlar, İslami davetin muhatabıdır. Rahman ve Rahim olan Rabbimiz, bütün bu cürümleri işleyen insanları tevbeye ve hakka davet etmektedir.

“Andolsun, “Allah için üçüncüsüdür” diyenler küfre sapmışlardır. Oysa tek bir ilahtan başka ilah yoktur. Eğer söylemekte olduklarından vazgeçmezlerse, onlardan küfredenlere mutlaka acıklı bir

azab dokunacaktır.”, “Yine de Allah'a tevbe edip bağışlanma istemiycekler mi? Oysa Allah bağışlayandır, esirgeyendir.” [9]

Şanı yüce Rabbimiz, Kur'an-ı Kerim'in muhtelif yerlerinde Kendisine şirk koşulmasını bağışlamayacağını, diğer günahlardan ise dilediğini bağışlayacağını beyan etmektedir. Tabi ki bağışlanmayacak olan bu şirk, şirk üzere ölen ye hesap gününe bu şirk üzere gelen müşriklerin şirkidir. Ömrünün son yıllanna kadar şirk içinde olan bir insan, İlahi davet ile karşılaşır, tevbe ederek bu davete icabet ettiği zaman, zaten geçmiş günahları (şirk de dahil olmak üzere) bağışlanmakta ve müslüman olmaktadır.

Livata, erkekler arasındaki sapık cinsel ilişkiye denilmektedir. Tarihi bir yanılığın sürdürerek, livata'ya Lutilik denilmesi ise müslümanların ağızlarına yakışmayacak bir tanımlamadır.

Geçmiş kavimlerin birçok sapıklıklarını, o kavimlere gönderilen peygamberlerin isimleriyle tanımlamaktan sakındığımız gibi, bu fiili de Lut (a.s.)'in ismiyle tanımlamaktan sakınmalıyız.

Çünkü bu iğrenç fiil, Lut (a.s.) ile veya onun temiz ismiyle ilgili bir fiil değildir.

Lut (a.s.)'in da bu cürmü işleyen kavmini tevbe ve hakka davet ettiğini dikkate alırsak, tevbe ederek hakka yönelindiği zaman bu cürmün de affedilebileceğini anlarız. Çünkü işlenen cürümler ne kadar geniş olursa olsun, hiç kuşkusuz ki Rahman'ın rahmeti daha geniştir.

Netice olarak şirk ve livata da dahil bütün cürümler, tevbe edilerek hakka yönelindiği zaman affolunacağı umulacak cürümlerdir.

Affedilmeyecek yegane cürüm, cürümlerden vazgeçmemek ve tevbe etmemektir.

12- Garanit Olayı Ve Şeytanın Pengamberlere İlkası?

Hac suresi 52. ayet-i kerimesine yanlış yorumlar getirilerek Garanit olayında bir delil olarak ileri sürülmektedir. Bazı müfessirlere de nisbet edilen bu batıl yorumları tabi ki kabul etmiyoruz.

Okuduğumuz bu ayet-i kerimede zikredilen şeytanın ilkasını nasıl anlamamız gerekir?

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bazı ayet-i kerimeler vardır ki, bu ayet-i kerimeleri açıkça anlamakta güçlük çekebiliriz. Yeterince anlayamadığımız bu ayet-i kerimelere bazı sapık kimseler tarafından yanlış yorumlar getiriliyorsa, bu ayet-i kerimelerin geniş manasını bilmememize rağmen bu sapık yorumları reddedebiliriz.

Burada belirtmek istediğim husus, sapık yorumları reddedebilmek için söz konusu ayet-i kerimelerin hak yorumunu bilme şartı yoktur. Çünkü bizler biliyoruz ki Kur'an-ı Kerim hak, nurdur, şifadır, hayırdır. Bunu bildiğimiz ve buna iman ettiğimiz için her ayet-i kerimenin bizler için bir nur, bir şifa, bir hayır, bir rahmet olduğuna da iman ederiz. Şayet herhangi bir ayet-i kerimeye şer bir yorum getiriliyorsa; bu yorumun Kur'an-ı Kerim'in keyfiyetine ve bütünlüğüne ters olması, bu yorumu reddetmemiz için yeterli nedendir. Vele ki söz konusu ayet-i kerimenin yeterli ve açık yorumunu bilmemiş olsak bile..

Hac suresi 52. ayet-i kerimesinin Garanit olayı ile bütünleştirilerek tefsir edilmesi, hem Resulullah (s.a.v.)'e ve hem de Kur'an-ı Kerim'e açık bir iftiradır. Kısmi bir Kur'an-ı Kerim bilincine sahip olan her insan, birçok ayet-i kerimenin açık hükmüyle çelişen bu yorumların iğrenç bir iftira olduğunu anlayabilecektir. Söz konusu ayet-i kerime mealen şöyledir.

“Senden önce gönderdiğimiz hiçbir Resul ve hiçbir nebi yoktur ki, o bir dilekte (istek ve temennide) bulunduğu zaman şeytan onun dileğine (birşey) katıp-bırakmış olmasın. Allah şeytanın katıp-bıraktıklarını giderir, sonra kendi ayetlerini sağlamlaştırıp pekiştirir. Allah alimdir, hüküm ve hikmet sahibidir.” [10]

Bu ayet-i kerimede şeytanın peygamberlere yönelik bir müdahalesi belirtilmektedir. “Şeytan,

peygamberlere bazı müdahalelerde bulunabilir mi?" sorusu etrafında tartışmamıza pek gerek yoktur. Mesela Mü'minun suresinde şöyle buyurulmaktadır.

“Ve dedi ki: “Rabbim şeytanın kışkırtmalarından Sana sığınırım. Onların benim yanımda bulunmalarından da Sana sığınırım.” [\[11\]](#)

Öncelikle Efendimiz (s.a.v.)'i muhatap alan bu uyan, hayali ve gerçekleşmez bir tehlikeye karşı uyan değildir. Şeytanın kışkırtması mümkünat dahilinde olduğu için böyle bir tehlikeden Rabbe sığınılması gerektiği bildirilmektedir.

Hac suresi 52. ayetinde ise şeytanın böyle bir fırsatla karşılaştığı ve peygamberlerin bazı temennilerine birşeyler katabildiği belirtilmektedir. Ancak ayet-i kerimede bildirildiği gibi şeytanın bu müdahalesi İlahi vahiy veya hüküm noktasında değil, peygamberlerin bazı dilek ve temennileri çerçevesindedir.

Efendimiz (s.a.v.)'in yaşadığı bazı olaylar ve bu olaylara binaen nazil olan İlahi hükümler, Hac suresi 52. ayet-i kerimesine ve söz konusu duruma açıklık kazandırmaktadır. Bu olaylardan birkaç örnek verebiliriz.

Resulullah (s.a.v.) Kureyşin elebaşlarından olan Velid b. Mugire'yi ısrarla İslam'a davet ettiği bir esnada fakir ve ama bir zat olan Ümmi Mektum yanına gelerek “Ey Allah'ın Resülü, Allah'ın sana öğrettiği şeyleri bana oku ve öğret” der. Oysa Efendimiz (s.a.v.) Velid b. Mugire ile meşgul olmakta ve onun hidayet bulması için çırpınmaktadır. Ümmi Mektum ama olduğu için bu durumu görmemekte ve isteğini tekrarlamaktadır. Ümmi Mektum'un ısrarlı isteğine o an için iltifat etmeyen Peygamber (s.a.v.), ondan yüzünü çevirmişti. Fakat Rahman ve Rahim olan Rabbimiz, alemlere rahmet olarak gönderdiği ve Habibim buyurduğu sevgili elçisini, ama bir kuluna yaptığı bu davranışından dolayı hemen ikaz etmiştir.

“Yanına kör bir kimse geldi diye surat astı ve yüz çevirdi. Nerden biliyorsun, belki o temizlenip-arınacak? Ya da öğüt alacak ve bu öğütü kendisine fayda sağlayacak. Ama sen, kendisini öğütten müstağni gören kimseyle uğraşıyorsun. Oysa onun arınmak istememesinden sana ne? Sen Allah'tan korkarak sana koşarak gelen kimseye aldırımıyorsun.” [\[12\]](#)

Sakifoğullarıyla ilgili olarak nazil olduğu rivayet edilen İsra suresi 73, 74 ve 75 ayet-i kerimeler de aynı ikaz ve aynı uyan niteliğindedir. Davetin en zorlu günlerinde Saki-foğulları Peygamber (s.a.v.)'e gelerek kendilerine imtiyaz tanınmasına ilişkin bazı tekliflerde bulunmuşlar ve bu teklifleri Resulullah (s.a.v.) tarafından kabul edilirse, kısa bir süre sonra topluca İslam'a gireceklerini belirtmişlerdir. Resulullah (s.a.v.) bu teklif üzerine biran duraklamış ve duraklama anında İlahi vahiyle şiddetle uyarılmıştır.

Onlar neredeyse sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı düzüp uydurman için seni fitneye düşürecekler ve seni o zaman dost edineceklerdi. Eğer seni sağlamaştırmasaydık, andolsun sen onlara az birşey (de olsa) meyledecektin. Bu durumlarda biz de sana, dünya ve ahiretin azabını kat kat tattırırdık. Sonra bize karşı bir yardımcı da bulamazdın.

Örnek olarak verdiğimiz iki olayı da tahlil ettiğimiz zaman her iki olayda da Efendimiz (s.a.v.)'in bazı istek ve temennileri söz konusudur. Birinci olayda nüfuzlu bir şahsiyet olan Velid b. Mugire'nin hidayet bulması, kendisine bağlı birçok kimsenin de hidayete kavuşmasına vesile olabilecek görünümündedir. İkinci olayda ise bir kabilenin İslam olması söz konusudur. Efendimiz (s.a.v.) elbetteki bunu da istemektedir. Ne var ki bulunulan zamanda ve mekanda Sünnetullah'a göre gerçekleşmesi mümkün gözükmeyen böylesi istekler, bu isteklerde ısrarlı davranıldığı zaman gerçek bir dava adamının meyletmesine neden olabilmektedir. Böylesi istekler rahmani bir görünüm arzetsen de konum ve muhatap boyutundan rahmani değildir. Nitekim şeytan aleyhillerinin Peygamber temennilerine katabileceği istekler de, rahmani görünümlü böylesi isteklerdir.

Yoksa, İlahi vahye muhatap olan peygamberlere küfri istekler ilka etmesi söz konusu değildir. Meseleyi daha da açmak gerekirse, şeytan aleyhillane müminlerin çaba ve gayretlerinin hayra vesile olmasını istemez. Bir mü'min, topluluğa tebliğ etmek gayesiyle onlara ısrarla yaklaştığı zaman şeytan aleyhillanenin istediği yegane şey tebliğden engelleyemediği bu mü'mini, kalpleri en katı olan ve küfürleri nedeniyle hidayete layık olmayan kafirlere yöneltmektir. Çünkü tebliğde ısrarlı olan bu mü'mini, sözkonusu kafirlere yönelttiği zaman, mü'min böylesi kimselerle zamanını harcayacak ve gerçekleşmesi mümkün olan bazı hayırlardan engellenmiş olacaktır. Nitekim şeytan aleyhillanenin peygamberlerin istek ve temennilerine yönelik bazı katkısı, rahmani görünümlü olmasına rağmen Sünnetullah'a göre gerçekleşmesi mümkün olmayan böylesi istekleri içermektedir. Ancak ne var ki peygamberler beşer olma hasebiyle şeytanın müdahalesine maruz kalmalarına karşın, Allah'ın yardımıyla sapmaktan ve sapıklığa neden olmaktan korunmuşlardır.

Çünkü onlar önder ve örnek şahsiyetlerdir.

Peygamberlere itaat edilmesini ve onların örnek alınmasını emreden Rabbimizin, önder ve örnek olan bu şahsiyetleri söz konusu yanılılardan korumadığını ve korumayacağını hiç düşünebilir miyiz? Nitekim Hac suresi 52. ayet-i kerimesinde, şeytanın böylesi katkılarıyla beraber, şanı yüce, Rabbimizin bu gibi şeytani müdahalelere karşı İlahi sünnetinin ne olduğu da açıkça zikredilmektedir.

“Allah şeytanın katıp-bıraktıkları giderir, sonra kendi ayetlerini sağlamlaştırıp-pekiştirir..”

Diyeceksiniz ki, neden?

Şanı yüce Rabbimiz madem ki şeytanın ilka ettiği şeyleri giderecekti, o halde neden ilka etmesine izin verdi? Şeytanın likasına hiç izin vermeseydi olmaz mıydı? Sorulması gereken bu soruların cevabını bir sonraki ayet-i kerimeler vermektedir.

“Şeytanın (bu tür) katıp-bırakmaları kalplerinde hastalık bulunanlara ve kalpleri katılaşılanlara bir imtihan (vesilesi) kılması içindir. Zalimler hiç şüphesiz ki uzak bir ayrılığa içindedirler. Ve (bir de) kendilerine ilim verilenlerin bunun (Kur'an'ın) Rablerinden bir gerçek olduğunu bilmeleri içindir. Böylelikle ona iman etsinler ve kalpleri ona tatmin bulmuş olarak bağlansın. Allah hiç şüphesiz ki iman edenleri dosdoğru bir yola eriştirir.” [13]

Bu ayet-i kerimelerde de beyan edildiği gibi şeytanın bazı katkılarda bulunması, peygamberlerden ziyade peygamberler dışındaki kimselerin denenmesi içindir. Kalplerinde hastalık bulunan veya kalpleri katılaşılan kimseler bu olayları sapıkça yorumlayarak uzak bir ayrılığa düşerken; kendilerine ilim verilen kimseler ise bu olaylardaki gerçekleri kavrayarak mutmain bir kalple iman etmektedirler. Çünkü İlahi vahyin, bu vahyi insanlara ileten peygamberleri bazı yöneliş ve isteklerde uyarması, ikaz ve tenkid etmesi demek, bu vahyin peygamberlerden kaynaklanmadığına açık bir delildir.

Kalplerinde hastalık bulunan kimseler, peygamberlerin bir beşer olduklarını ve yanılabilir olduklarını ön plana çıkararak, peygamberlerden sadır olan sözlere, fiillere ve hatta peygamberlerin kendilerine ilettiği İlahi vahye kuşkuyla yaklaşırlar. Bu yaklaşım tabii ki açık bir sapıklıktır. Çünkü ayet-i kerimelerde peygamberlerin beşer oldukları, şeytanın bazı ilkalanna maruz kalabildikleri ve beşeri zaafılara meyledebilecekleri belirtilmesine rağmen Allah'ın lutfu ve yardımıyla meyletmedikleri ve korundukları açıkça bildirilmektedir. İlahi vahyin peygamberleri uyarması ve şiddetli bir şekilde ikaz etmesi ise, İlahi vahyin peygamberlerin istek ve temennilerine göre nazil olmadığını açıkça ortaya koymaktadır. Akıl ve ilim sahibi kimseler için zikredilen bu gerçekler, İlahi vahyin kesin bir hak olduğuna hiç kuşku bırakmayacak açık delillerdir.

Kur'an-ı Kerim'de bildirildiği gibi *“Resule itaat, Allah'a itaattir”*. Peygamberlerin insanlara ilettikleri emir ve nehiylerde şeytanın bazı ilka ve katkıları bulunsaydı; bu emir ve nehiylere itaat, Allah'a itaat değil şeytana itaat oldu, Hiç şüphesiz ki şanı yüce Rabbimizi ve Rabbimizin koruduğu bütün peygamberleri bundan tenzih ederiz.

13- Tek Olan Rabbimizin, Çoğul Olan “Biz” İfadesini Kullanması?

Kur'an-ı Kerim'de sık sık zikredilen “Biz” veya “Biz yaptık” ifadeleri, bazı çevrelerce sapık yorumlarla gündeme getiriliyor. Tek olan Rabbimizin bazı ayet-i kerimelerde çoğul olan “Biz” ifadesini kullanmasını nasıl anlamamız gerekir?

“Biz” ifadesi tabi ki çoğul bir ifadedir. Nitekim konuyla ilgili bazı istifhamlar, bu ifadenin çoğul olarak kullanılmasından kaynaklanmaktadır. Eric Van Damken gibi bazı sapıklar ise Kur'an-ı Kerim'deki “Biz” ifadesinden hareket ederek, bu ifadeyi ve doayısıyla Kur'an-ı Kerim'i uzaylılara (!) nisbet etmişlerdir.

Bazı insanları küfre ve birçok insanı da değişik istifhamlara sürükleyen bu meseleye açıklık getirebilmemiz için, Kur'an-ı Kerim'deki “Biz” ifadesinin hangi durumlara ve hangi fiillere nisbet edildiğini dikkate almamız gerekir.

Kur'an-ı Kerim'de Rabbimize nisbet edilen fiilleri iki ayn grupta değerlendirebiliriz. Bu fiillerden bir bölümü, Rabbimizin dolaysız veya vesilesiz fiilleridir. Bu fiiller ile Rabbimiz arasında herhangi bir vesile yoktur. Bu fiilleri beyan eden ayet-i kerimelerde genel olarak tekil ifade kullanılır. Diğer bölümdeki fiiller ise dolaylı fiillerdir. Bu fiiller üe Rabbimiz arasında melekler veya peygamberler gibi bazı vesileler bulunmaktadır. Mesela Adem (a.s.) ve Havva validemizin yaratılışıyla ilgili olarak “Ben yarattım” tekil ifadesi kullanılmasına rağmen diğer insanların yaratılmasıyla ilgili olarak “Biz yarattık” ifadesi kullanılmıştır. Çünkü insanların yaratılışında bazı vesileler söz konusudur. Kur'an-ı Kerim'in indirilişiyle ilgili olarak da “Biz indirdik” ifadesi vardır. Buradaki “Biz” ifadesi, Kur'an-ı Kerim'in indilişinde görev alan bazı melekleri de kuşatmaktadır. Gerçi bu melekleri ve bütün bu vesileleri yaratan yine Rabbimizdir. Bu nedenle “Biz indirdik” ifadesi yerine “Ben indirdim” ifadesini kullansaydı, şüphesiz ki yine hak bir ifade kullanmış olurdu. Kur'an-ı Kerim'in melekler tarafından indirilişine bizzat şahid olsak bile, bütün bu melekleri ve vesileleri Allah'ın yarattığını bilerek, Rabbimizin “Ben indirdim” ifadesine yine karşı çıkmaz, yine karşı çıkamazdık. İşte Rahman ve Rahim olan Rabbimiz bütün bunları hakkıyla bilmesine rağmen yine de “Ben indirdim” ifadesi yerine “Biz indirdik” ifadesini kullanarak, akıl ve edep sahibi kimselerin derin bir hayretle karşılayacakları bir incelik göstermektedir.

Bu İncelik, herşeye Kadir olan Yaraticının, yaratılmışları dikkate alması ve onları kendi zatıyla birlikte zikretme inceliğidir, Kur'an-ı Kerim'i indiren şanı yüce Rabbimiz “Biz indirdik” ifadesini kullanarak, kendi yarattığı melekleri de dikkate almakta ve onları da “Biz” ifadesine dahil ederek kendi zatıyla birlikte zikretmektedir.

Tabi ki bu gibi İlahi yaklaşımlarda müminler için apaçık örnekler vardır. Özellikle her hayrın Allah'tan olduğu gerçeğini gözardı ederek yaptıkları bazı hayırlı işler konusunda “Ben yaptım, ben yaptım” diyerek feryat eden kimselerin, bu İlahi yaklaşım ile kendilerine gelmeleri gerekir. “Ben yaptım” ifadesini hakkıyla kullanmaya layık olan Rabimiz, yarattığı bazı vesileleri dikkate alarak “Biz yaptık” ifadesini kullanırken; hayırlı bir fiildeki hiçbir vesileyi yaratmayan ve yaratamayacak olan bir insanın, bütün bunları kendisine nisbet ederek “Ben yaptım” ifadesini kullanması tabi ki açık bir şaşkınlığın veya nankörlüğün ifadesidir. Kendisini hayırlı işlerde mutlak muktedir görerek “Ben yaptım” ifadesini kullanan kimseler, İlahi yardımdan uzaklaşmaya ve “Ben” dedikleri nefisleriyle baş başa kalmaya mahkum olan kimselerdir.

Konuyla ilgili olarak dikkate almamız gereken diğer bir husus ise Kur'an-ı Kerim'de zikredilen ibadet ve kullukla ilgili bütün fiillerde çoğul olan “Biz” ifadesinin değil, tekil olan “Ben” ifadesinin kullanılmasıdır.

Mesela “Sizin İlahınız Benim”, “Benden korkun”, “Benden yardım dileyin”, “Bana ibadet edin”, “Bana kulluk edin” gibi...

14- Korkulan Şey Başa Gelir Mi?

Halk arasında “Kişinin korktuğu şey başına gelir” denilmektedir. Bu İfade İslami açıdan doğru mudur?

Halk arasında kullanılan ve birer atasözü durumuna gelen bazı ifadeler, pratik yaşantıda doğruluğu görülen ifadelerdir. “Kişinin korktuğu şey başına gelir” ifadesi de, birçok boyuttan doğruluğu görülen veya gerçekleşen bir ifadedir. Nitekim yakın çevrenizdeki insanlardan sık sık duyduğunuz “Korktuğum başıma geld” sözü, yukandaki ifadenin sık sık gerçekleştiğine işaret etmektedir. Hastalıklardan korkan kimselerin, korktukları hastalıklara yakalanmaları âa görülebilen şeylerdir. Meselenin bir boyutu, insan vücudu ve insan vücudunun direnciyle ilgilidir. Bizler farkında olsak da, olmasak da, vücudumuzun birçok hastalığa karşı doğal bir direnci vardır, Bu hastalıklardan korkmak ve paniğe kapılmak demek, vücuttaki bu direncin zayıflaması ve bunun da ötesinde korkudan meydana gelen bazı salgılar nedeniyle söz konusu hastalığa elverişli bir zemin hazırlamak demektir. Böylesi nedenlerle değişik hastalıklara yakalanan bazı kimselerin, yalan yanlış birtakım muskalarla iyileşmelerini de aynı yaklaşımla açıklayabiliriz. Hiçbir ilmi içeriği olmayan bazı ifadelerin kağıda yazılarak muska yapılması ve hastaya “Bunu yanında taşıdığın zaman iyileşeceksin” denilmesi, bu ifadelerle inanan hastanın kendine güven duymasını sağlamakta ve dolayısıyla hastanın vücudunda bu güvenden kaynaklanan bir direnç oluşmaktadır.

“Kişinin korktuğu şey başına gelir” ifadesinin İslami açıdan doğruluğu ise, mutlak bir doğru değildir. Fıtraten korkmaya meyyal olarak yaratılan insanlar, elbetteki bazı şeylerden korkacaklar ve korktukları şeylerden sakınacaklardır. Ancak bütün, müslümanların bu noktada dikkate almaları gereken husus, korkunun tevekküle galebe çalmamasıdır. Müslümanlar gayet doğal olarak bazı şeylerden korkacaklar, bazı şeylerden sakınacaklardır, sakınacaklardır ama, bu korkunun ve sakınmanın, Rabbe tevekküle baskın olmaması gereklidir. Çünkü bütün müslümanlar, alemlerin yegane Rabbi olan Allah'a sığınan, herşeye Kadir olan Allah'a tevekkül eden insanlardır. Allah'ın izni olmadıkça kurumuş bir yaprağın dahi yere düşmeyeceğine iman eden bu müslümanlar, Allah'ın yardımına hem inanan ve hem de güvenen insanlardır. Dolayısıyla korktukları ve sakındıkları bütün şeylerin fevkinde, tevekkül ettikleri Rablerinin rahmetine sığınır. Yegane yaratıcıya bu bilinçle sığındıktan sonra yaratılmışlara yönelik korku, yaratılmışlara yönelik endişe yoktur. Çünkü tedbir aldıktan sonra gösterdikleri bu tevekkül, onları yaratılmışların şerriyle değil, Yaratıcının rahmetiyle baş başa bırakan bir tevekküldür. Ancak böyle olmazsa, yaratılmış şeylerden duyulan korku, Yaratıcıya duyulan tevekküle baskın çıkarsa, bu kimseler korktukları şeylerin başlarına gelmesini beklesinler, ki fazla beklemeyeceklerdir!.

15- Besmelesiz Kesilen Hayvanların Eti Yenilebilir Mi?

Türkiyeli müslümanların sık sık gündemine giren ve tartışılan meselelerden bir tanesi de budur.

Kesilen hayvanların eti hangi durumlarda helal veya hangi durumlarda haram olur?

Öncelikle şu hususu belirtelim ki, Allah'ın biz insanlar için yarattığı ve haram kılmadığı, bütün nimetler bizlere helaldir. Nitekim sığır, deve, koyun, keçi gibi hayvanların etleri de, biz insanlar için helal olan nimetlerdendir. Bizlere bu konuyla ilgili bildirilen hükümler, bizlere haram olan bir şeyi helal durumuna getirebilmemiz için değil, bizlere zaten helal olan bir şeyi haram durumuna düşürmememiz içindir.

Daha açık bir ifadeyle, kesilecek olan hayvan, kesilmeden önce de bizler için helaldir. Bu hayvanı beslemeyle kesmemiz, haram olan bir şeyi helal durumuna getirmemiz değildir. Çünkü daha Önce de belirttiğimiz gibi biz insanlar için yaratılan ve haram kılınmayan nimetler zaten bizlere helaldir. Ne var ki bizlere helal kılınan bu nimetlerin, bazı küfri fiiller ile haram durumuna getirilmesi söz konusudur. Mesela kesilmeden önce bizler için helal olan hayvan, Allah'tan başkası adına kesildiği zaman bizler için haram olmaktadır. Nitekim Kur'an'ı Kerim'in konuyla ilgili hükümlerinde helal olan etin, hangi fiiller ile haram durumuna getirildiği beyan edilmektedir.

Netice olarak bizlerin de meseleye bu şekilde yaklaşması, etin nasıl helal olacağı üzerinde değil, nasıl haram olduğu üzerinde durmamız gerekecektir. Çünkü kesilen hayvanların etlerini haram durumuna getiren fiilleri bilir ve bu fiillerden sakınırsak, haram hududlarına girmeyen et zaten helallik vasfını kaybetmeyecektir.

Kur'an'ı Kerim'in muhtelif yerlerinde açıkça zikredildiği gibi Allah'tan başkası adına kesilen hayvanlar müslümanlar için haramdır. Ancak bu ayet-i kerimelerden hareket ederek “Sadece Allah'ın adıyla kesilen hayvanlar helaldir” diyemeyiz. Çünkü bu ayet-i kerimelerde kesilen hayvanların helal olmasıyla ilgili fiil değil, haram olmasıyla ilgili fiil beyan edilmektedir. Allah'tan başkası adına kesilen hayvanlar müslümanlar için haram olup, müslümanlar bu haramdan açıkça sakındılmaktadırlar.

Mekke döneminde nazil olan;

“Üzerine Allah ismi anılanlardan yiye” [14] ve,

“Üzerine Allah 'in ismi anılmadığı şeyi yemeyin..” [15] mealindeki ayet-i kerimeler ise müslümanların içinde bulunduğu konuma göre değerlendirilmesi gereken ayet-i kerimeler olup, müslümanların söz konusu haramdan nasıl sakınab ileceklerini beyan etmektedir.

Meseleyi örneklendirecek olursak Dar'ul İslam'da yaşayan bir müslüman kasaptan et alırken ve lokantada et yerken, bu etin nasıl ve ne şekilde kesildiğini araştırmakla mükellef değildir. Çünkü bu konudaki genel mükellefiyet devlete ait olup, devlet konuyla ilgili tebliğini ve tahkikatını zaten yapmaktadır. Ancak bu şekilde şer'i bir otoritenin bulunmadığı toplumlarda yaşayan müslümanlar, buldukları toplumun genel yapısını ve konuya olan yaklaşımlarını dikkate almak zorundadırlar. Şayet buldukları toplumda kesilen hayvanlar

(Müslümanların yaşadığı Mekke toplumunda olduğu gibi) genel olarak Allah'tan başkası adına kesiliyorsa, bu toplumun kasaplarındaki veya lokantalarındaki etler müslümanlara haramdır. Böyle bir toplumda yaşayan müslümanların bu haramdan sakınabilmeleri, yedikleri ve yiyebilecekleri etleri tahkik etmeleriyle, yani nasıl ve ne şekilde kesildiğini bilmeleriyle mümkün olacaktır. Kasapta asılan etin, kesim sırasında Allah'tan başkası adına kesilip-kesilmediğini görmemiş ve duymamış olsalar bile, toplumun yapısını ve meseleye genel yaklaşımı dikkate alarak kasapta asılan o eti haram kabul ederler.

Belirttiğimiz bu iki ayrı durumdan anlaşılacağı gibi; dar'ul İslam'da nasıl kesildiğini bilmeden helal kabul edilebilirken, böylesi toplumlarda nasıl kesildiği bilinmeden haram kabul edilebilmektedir. İşte böylesi toplumlarda yaşayan müslümanların yiyebilecekleri etler, yukandaki ayet-i kerimelerde beyan edildiği gibi üzerlerine sadece Allah'ın ismi anılan ve bu şekilde boğazlanan hayvanların etleri olacaktır, Etlerini yedikleri ve yiyecekleri hayvanların nasıl ve ne şekilde kesildiğini bilmeleri ve bu hususa dikkat etmeleri, böylesi toplumlarda yaşayan müslümanlar için şarttır. Çünkü nasıl ve ne şekilde kesildiklerini bilmedikleri hayvanların etleri, hayvanların genel olarak Allah'tan başkası adına kesildiği bu toplumlarda yaşayan müslümanlara haramdır. Bu haramdan sakınabilmeleri ise ancak ve ancak bu hususu dikkate almalan ve ne yediklerini bilmeleriyle mümkün olacaktır.

Bu kısa girişten sonra Türkiye'deki durumu değerlendirebilmemiz için, buradaki toplumsal yapıya

açıklık kazandırmamız gerektiği anlaşılacaktır. Yaşadığımız coğrafyada tevhid akidesini bilerek şirkten sakınan muvahhid müslümanlar bulunduğu gibi, Allah'ı inkar eden ateistler de bulunmaktadır. Ancak her iki kesim, toplumun genel yapısında birer azınlık durumundadır. İçinde bulunduğumuz toplumun genel kesimini, kendilerini İslam'a ve Kurana nisbet eden geniş bir kitle oluşturmaktadır. Allah'a, peygamberlere, semavi kitaplara, meleklerle ve ahirete inandıklarını söyleyen bu insanların, "Bizim Kitab'ımız" dedikleri Kur'anı Kerim'e göre yaşamadıkları ve birçok konuda şirk düştikleri de açık bir gerçektir. Ancak Allah'a ve peygamberlerine inanan ve kendilerini (Mahiyetini bilmemekle beraber inandıkları) Kur'an'ı Kerim'e nisbet eden bu insanlar, Kur'an'ı Kerim ifadesiyle Ehl-i Kitab'tır. Kendilerine Kitab verilen ve kendilerini bu Kitab'a nisbet eden insanlardır. Yahudiler ve Hıristiyanlar kendilerine verilen Tevrat ve İncil'i satırlarda tahrif ederlerken, bunlar kendilerine verilen Kur'an'ı Kerim'i satırlarda değil yaşantılarında tahrif etmişlerdir. Tahrif ettikleri Kitab'ların bazı doğru hükümlerini yaşayan Yahudiler ve Hıristiyanlar ile tahrif edilmeyen Kitab'ın yine bazı hükümlerini yaşamaya çalışan bu insanlar arasında, Ehl-i Kitab olma meselesinde önemli bir fark yoktur. Netice olarak toplumun genelini oluşturan bir kitleyi, içlerinde salih mü'minlerin de bulunabileceğini kabul ederek en genel ifadesiyle Ehl-i Kitab statüsünde görmemiz mümkündür. Ehl-i Kitab olan kimselerin kestiklerinden ve yediklerinden yenilebileceği Kur'an'ı Kerim'de ve Efendimiz (s.a.v.)'in sünnetinde beyan edilmiştir. Meseleye duyarlı olan bazı kardeşlerimiz Ehl-i Kitab kabul ettiğimiz kitlenin, tevhid akidesinden uzak ve şirk içinde bir kitle olduklarını söyleyeceklerdir. Dikkate alınması gereken husus Kur'an'ı Kerim'de Ehl-i Kitab olarak zikredilen kitlelerin de, şirkten müstağni kitleler olmadığıdır. Bunların da şirk koştukları beyan edilmekte ve bunlar da tevhide davet edilmektedirler. Bu durumda denilecektir ki.

Kendilerine Ehl-i Kitab denilmesine rağmen bazı konularda şirk koşan bu insanların kestikleri nasıl yenilebilir?

Burada dikkate alınması gereken husus "Ehl-i Kitab'ın kestiği hayvanların etleri yenilebilir" denilirken, bu kitlenin şirkine herhangi bir katılım yoktur. Kesim işlerinde bir şirk varsa, bu şekilde kesilen hayvanların etleri tabii ki haram olmaktadır. Fakat Allah'a ve ahirete inanan ve kendilerini semavi Kitab'a nisbet eden bu kimseler; kesim işinde Allah'a eş koşmuyorlar ve Allah'tan başkası adına kesmiyorlarsa, bu şekilde kestikleri hayvanların etleri müsiümanlara helal olmaktadır. Kesilen hayvanların erleriyle ilgili beyan edilen hükümlerin hepsi bir arada değerlendirildiği zaman meselenin özünde genel olarak iki esas bulunmakta ve bu iki esas dikkate alınmaktadır. Bu iki esastan birincisi kesimi yapacak kişinin Allah'a inanması, ikinci ise kesim işinde Allah'a eş koşmamasıdır. Her şeyin yaratıcısı olarak Allah'a inanan ve önüne yatırdığı hayvanı, Allah'ın yarattığı bir hayvan kabul eden ve hayvanı boğazlarken Allah'a eş koşmayan bir kimsenin, bu şekilde kestiği hayvanın eti yenilebilmektedir.

Hayvanı boğazlarken besmele çekilmesi ise müslümanların gözetmesi gereken bir hükümdür. Kaldı ki bir müslümanın unutarak besmelesiz kestiği hayvanın eti de helal olmaktadır. Çünkü yukarıda belirttiğimiz gibi kesim işlemi yapan müslüman, Allah'a inanmakla, kestiği hayvanı Allah'ın yarattığı bir hayvan olduğunu kabul etmekte ve kesim işinde Allah'a eş koşmamaktadır.

Şüphesiz ki kesim işini yapan kimse ister Ehl-i kitab, ister müslüman kabul ettiğimiz bir kimse olsun, keseceği hayvanı Allah'tan gayrisi adına boğazlıyorsa bu hayvanın eti kesinlikle haramdır.

Tekkelerde, türbelerde, anıtlarda ve daha birçok yerlerde bu şekilde kesilen hayvanlar, ister azılı bir kafir adına, ister salih bir mü'min adına kesilsin bu durum değişmez. Çünkü kesilen hayvanlarla ilgili olarak zikredilen "Allah'tan başkası adına kesilen hayvanlar müslümanlar için haramdır" hükmünde istisna yoktur. Hatta ve hatta alemlere rahmet olarak gönderilen Resulullah (s.a.v.) adına kesilen hayvanlar da, haram hükmüne girmektedir.

Meseleyi özetleyecek olursak kesilen bir hayvanın eti, besmelesiz kesildiği zaman değil, Allah'a inanmayan bir ateist tarafından kesilirse veya Allah'a inanmasına ve kendisini semavi bir Kitaba nisbet etmesine rağmen boğazlama işlemini Allah'tan gayrisinin adına yapan bir kimse tarafından kesilirse haram olmaktadır. Türkiye dışında çalışan kardeşlerimizin sorduğu, kanı akıtılmadan (Beynine çekiçle vurularak veya iğne yapılarak) öldürülen hayvanlar da haram hükmüne girmektedir. Çünkü boğazlama işleminde kanın akıtılması şarttır.

Meseleyi genel düzlemde değerlendirmekle beraber bazı bölgesel farklılıkları dikkate alarak, müslümanların buldukları bölge veya şehirlerdeki mezbahaları bu bilinçle tahkik etmeleri yararlı olacaktır. Netice olarak müslümanların yaşadıkları bölgelerdeki mezbahalarda kesim işlemini yapan kasaplar, ateist olmayan Ehl-i Kitap kimselerdense ve kesimi Allah'tan gayrisi adına yapmıyorlarsa, meseleye yaklaşımımız bunların kestiklerinin yenilebileceği noktasındadır.

Hiç şüphesiz ki Dar'ul İslam'da yaşamayan günümüz müslümanların, şer'i otoritenin denetlemediği bu meseleye en sağlıklı ve en kuşkusuz yaklaşımları, Allah adına kesildiğini bildikleri hayvanların etlerini yemeleri olacaktır. Muttakilere özgü bu yaklaşımı gösteren kardeşlerimizi kutlamakla beraber, meseleyi yine de daha esnek sınırlarda değerlendiriyoruz. Çünkü meselenin şer'i olan esnek boyutları dikkate alınmadığı zaman, bu meseleye çok katı yaklaşılmakta ve itikadi bir mesele durumuna getirilebilmektedir.

Bulduğumuz yörede bu meseleye dikkate alan müslümanların işlettiği kasaplar veya lokantalar varsa, elbetteki tercihimiz bunlar olacaktır. Yüz metre ilerimizdeki tanımadığımız kasabı geçerek bir kilometre ilerdeki tanıdığımız kasaba gitmemiz eiberteki anlamlıdır. Ancak meselenin esnek boyutunu dikkate alarak herkesi bu davranışa mecbur edemez ve onların yedikleri etler için "Haramdır" diyerek, onları yargılayanlarız.

16- Allahu Teala'nın korumadığı Sünnet-i Seniyye ile Amel Etmek?

Yayınladığımız kitaplarda sık sık Kur'an ve Sünnet ifadelerine raslıyoruz. Sahih sünnete karşı çıktığımız anlaşılmasın. Lakin sormak istediğimiz şu. İslam'ı yaşayabilmek için Kur'an-ı Kerim kıyamete kadar gerekli olduğundan Allahu Teala bu kaynağı her türlü tahrifattan koruyacağını va'detmiş ve korumuştur. Oysa sünnetin korunmadığını ve peygamber (s.a.v.)'e batıl isnalarda bulunduğunu görüyoruz.

Şayet Sünnet-i seniyye de mutlak gerekli bir kaynak olsaydı, Allahu Teala'nın bu kaynağı da koruması gerekmez miydi?

Makul gözükene bu istifhama kısaca şu şekilde cevap verebiliriz. Bilindiği gibi Efendimiz (s.a.v.) Kur'an-ı Kerime göre yaşayan, ilahi hükümlerin nerede, ne zaman ve ne şekilde yaşanacağını bizzat yaşantısıyla beyan eden örnek bir şahsiyettir. Böyle bir örneğe muhtaç olduğumuz açık bir gerçek olduğu gibi, bunu dikkate almamız ve bu en güzel örneklerden faydalanmamız gerektiği de Kur'an-ı Ke-rim'de zikredilen bir emirdir.

"Andolsun, sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü umanlar ve Allah'ı çokça zikredenler için Allah'ın Resulünde güzel bir örnek vardır." [\[16\]](#)

Kur'an-ı Kerim'in bu emrini değerlendirirken şu soruyu sormamız gerekir.

Resulullah (s.a.v.)'in yaşantısıyla ortaya koyduğu güzel örneklerden faydalanma emri sadece asr-ı saadet dönemi müslümanlarını mı, yoksa kıyamete kadar İslam'a talip olan bütün müslümanları mı kuşatmaktadır?

Peygamberlerin niçin gönderildiğini ve Resulullah (s.a.v.)'in kıyamete kadar bütün insanlara

gönderilen son peygamber olduğunu beyan eden Kur'an-ı Kerim, bu beyanatları ile aynı zamanda sorumuza da cevap vermektedir. Efendimiz (s.a.v.) kıyamete kadar İslam'ı yaşamaya ve yansıtmaya talip olan müslümanlar için bir peygamber ve bir rehber olarak en güzel örnektir.

Bazı kardeşlerimiz bu gerçeği kabul etmekle beraber, bu örneğin zaten Kur'an-ı Kerim'de bulunduğunu ileri sürmektedirler.

Tabi ki bu gibi sözler, düşünülmeden söylenen sözler değildir. Ebetteki Efendimiz (s.a.v.)'in bazı fiilleri Kur'an-ı Kerim'de zikredilmektedir. Ancak muhtaç olduğumuz ve örnek almamız gereken sünneH seniyye sadece bunlardan ibaret değildir. Kur'an-ı Kerim'de bizatihi zikredilmemesine rağmen sünnet-i seniyyede bulunan ve faydalanmamız gereken birçok davranışlar vardır. Bu davranışların Kur'an-ı Kerim'de zikredilmemesi ise Rabbimize nisbet edeceğimiz bir davranış olup, birçok hikmete binaendir. Bu hikmetlerden bir tanesi, birçok İlahi hükmün sünnet-i seniyyede bulunan tatbikatlar ile sınırlı tutulmamasıdır.

Bilindiği gibi bazı hükümlerin hikmetiyle karşılaşılabilmek için bu hükmü yaşayacak olan kimselerin hikmeti gözetmesi, içinde bulunduğu şartları dikkate alarak “İçinde bulunduğum bu şartlarda, bu hükmü nasıl yaşamalı ve nasıl tatbik etmeliyim ki, bu hükmün hikmetiyle karşılaşılabileyim?” sorusunu cevaplandırması ve söz konusu hükmü bu cevap istikametinde tatbik etmesi gerekmektedir. Nitekim Resulullah (s.a.v.) birçok hükmü, bu hükmün hikmetini gözeterek ve mevcut şartları dikkate alarak yaşamış ve tatbik etmiştir.

Tabi ki bu tatbikatlar, aynı İlahi hükümden kaynaklanmasına rağmen mevcut şartlara göre değişebilecek tatbikatlardır. Şayet bu tatbikatlar Kur'an-ı Kerim'de zikredilseydi, birçok kimse tarafından bu tatbikatlara neden olan İlahi hükümlerin ancak ve ancak o şekilde yaşanabileceği anlaşılacak ve İlahi hükümler bu tatbikatlar ile sınırlandırılmış olacaktı.

Halbuki İlahi hükümler öz itibarıyla evrensel olmasına rağmen, mevcut şartlara göre değişebilecek tatbikatlerde bu evrensellik yoktur. Daha açık bir ifadeyle Efendimiz (s.a.v.)'in sünnetinde bulunan bazı tatbikatlar, bu tatbikatlara neden olan İlahi hükümler itibarıyla evrensel olmasına rağmen, şekilse olarak evrensel değildir.

Ancak, evrensei olmayan ve Kur'an-ı Kerim'de zikredilmeyen bu tatbikatlar dahi, bütün müslümanların ve dolayısıyla bizlerin örnek alması gereken tatbikatlardır. örnek almayı sadece mukallitlik olarak algılayanlar, tabi ki bu sözlerimizi anlayamayacaklardır.

Oysa örnek almak, kuru taklitçilik değildir. Efendimiz (s.a.v.)'i örnek almakla yükümlü olan dünya müslümanları; Efendimiz (s.a.v.)'in zaman, mekan ve şartlara bağımlı olmayan evrensel davranışlarını aynı şekilde tatbik etmekle yükümlü oldukları gibi, evrensel olmayan davranışlarındaki İlahi hükme yaklaşım ve yaşama metodunu da örnek almakla yükümlüdürler. Evrensei olmayan bu davranışlarda örnek almak, şekilde değil metodda veya usulde örnek almaktır.

Ve açık yüreklilikle itiraf etmeliyiz ki, bu örneğe de şiddetle muhtacız. Bu itirafa dudak büken veya bu itirafı anlamsız bulan kimseler, İlahi vahyin müslümanlara yüklediği sorumluluğu ve bu sorumluluğun dehşetli ağırlılığını henüz idrak edemeyen kimselerdir.

Mesela mevcut şartlara göre yaşanması gereken bir İlahi hükümle karşılaşıyorsunuz. Kendi nefsiniz ve çevrenizdeki kardeşleriniz için soracağınız ilk soru bellidir.

Bu İlahi hükmü nasıl yaşamalıyız?

Çok az düşünen kimselerin bile bu soruyu verebilecekleri birçok cevaplar vardır. Ancak siz her aklına geleni söyleyen ve meseleyi gördüğü boyuttan ibaret zanneden çoğunluktan değilsiniz. Bu nedenle onların iddialarına katılmıyor ve bu nedenle onları bazı konularda ikaz ediyorsunuz. Çünkü biliyorsunuz ki bir hükümde birçok hikmetler ve birçok maslahatlar gözükebilir. Nitekim yaşamanız ve tatbik etmeniz gereken İlahi hükme değişik buyutlardan yaklaştığınız zaman, bu maslahatları

görebiliyorsunuz. Tabi ki gerçekleşmez hayellere kapılmayan temiz akıl sahibi bir kimse olduğunuz için, mahluklara özgü birkaç boyutlu bir tatbikatla, İlahi hükümde müşahade ettiğiniz bütün maslahatları gözetemeyeceğinizi de biliyorsunuz. Bazı maslahatları ön plana çıkarırken, bazı maslahatların ikinci veya üçüncü plana bırakılması gerektiğini anlıyorsunuz. İşte meselenin bu noktasında birçok müslümanın ve bunun da ötesinde kendilerine alim denilen bazı kimselerin gündemine girmeyen bir soru, sizin gündeminize giriyor.

Bu İlahi hükmü mevcut şartlara göre yaşarken gözeteceğim hikmet ve öncelikle tercih edeceğim maslahatlar ne olmalıdır?

İslam'ın bütünü, tevhidi mücadelenin bugününü ve yanını dikkate alarak cevaplandırılması gereken bu soruyu nasıl ve neye göre cevaplandıracağız?

Söz konusu İlahi hükmü yaşarken gözetmeniz ve gözardı etmeniz gereken maslahatları nasıl tesbit edeceksiniz?

Meselesinin ciddiyetini idrak ederek kendinize göre cevaplar vermekten sakınıyor ve hesap vermek üzere döneceğiniz alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)'dan gereği gibi korkuyorsanız, alemlere rahmet olarak gönderilen Resulullah (s.a.v.)'li örnek almanız ve dolayısıyla onun kanatlarına sığınmanız gerekmektedir. Çünkü Resulullah (s.a.v.) evrensel veya evrensel olmayan bütün tatbikatlarıyla bizlere örnek olmakta ve evrensel olmayan tatbikatlarındaki İlahi hükme yaklaşım ve yaşama metoduyla yukarıdaki sorularımızı cevaplandırarak bizlere rehberlik etmektedir.

Meselenin bu yönüyle ilgili birçok örnek vererek, meselenin bu boyutunu uzatmak istemiyoruz. Ayrıca buna gerek de yoktur. Çünkü Sünnet-i seniyyedeki Nebevi usul üzerinde çalışabilecek olan kardeşlerimiz, konuyla ilgili örnek istememesi gereken, birçok örneği kendileri görebilen kardeşlerimizdir.

Sünnet-i seniyyeye muhtaç olduğumuz, kabul edilmesi gereken açık bir gerçektir. Efendimiz (s.a.v.)'e nisbet edilen her habere şabloncu bir zihniyetle yaklaşan ve yollarını, durumlarını bazı mevzu hadislerle meşrulaştıran kimselere haklı bir tepki gösterirken, bu tepkide aşınıya kaçan ve dolayısıyla muhtaç oldukları sünnet-i seniyyeye karşı muğlak bir tavır gösteren kardeşlerimizin, bu konuya çok daha ciddi yaklaşmaları ve kısaca belirttiğimiz hususları dikkate almaları gerekmektedir.

Sünnet-i seniyyeye muhtaç olduğumuzu bir kez daha vurguladıktan ve bu gerçeği gurur duyarak bir kez daha kabul ettikten sonra, sorunuzun ikinci boyutundaki istifhama geçebiliriz. Şöyle diyorsunuz.

Oysa sünnetin korunmadığını ve Peygamber (s.a.v.)'e batıl isnatlarda bulunduğunu görüyoruz. Şayet sünnet-i seniyye de mutlak gerekli bir kaynak olsaydı, Alla-hu Teala'nın bu kaynağı da koruması gerekmez miydi?

Dışarıda aradığınız cevap sorunuzun içeriğinde, diğer bir deyişle kendi heybenizde bulunmaktadır. Sorunuzda “Peygamber (s.a.v.)'e batıl isnatlarda bulunduğunu görüyoruz.” diyorsunuz.

Peki, bunu nasıl görüyorsunuz?

Veya bunu size gösteren ne?

Bu sorulara vereceğiniz cevaptan anlaşılacağı üzere meselenin bu boyutunu fazla genişletmemize gerek yoktur. Bilindiği gibi Resulullah (s.a.v.) Kur'an-ı Kerim'e göre yaşayan örnek bir şahsiyettir. Dolayısıyla sahih sünnet, İlahi ölçülere göre yaşanan ve İlahi ölçüler çerçevesinde meydana gelen sünnettir. İlahi ölçü korunmasaydı, söz konusu istifhama hak verebilir ve “Muhtaç olduğumuz sahih sünneti, mevzu haberlerden nasıl ayırabileceğiz.” sorusu karşısında şaşkınlığa düşebilirdik. Oysa ki İlahi ölçü korunmuş ve bu ölçü ile muhtaç olduğumuz sahih sünnetin, mevzu haberlerden ayrılabilmesi mümkün kılınmıştır.

Kur'an-ı Kerim arkasındakileri, yanındakileri ve önündekileri doğrulayıcı, tasdik ve te'yid edici bir Kitab'dır. Yanındakini tasdik ve te'yid edici vasfi ise her zaman diliminde geçerli olan zamanlar üstü

bir vasıf olup, asr-i saadet döneminde sünnet-i seniyyeyi de kuşatıyordu. Çünkü asr-ı saadet döneminde, Kur'an-ı Kerim'in yanında sünnet-i seniyye de vardı. Yanındakini tasdik ve te'yid edici vasfına sahip olan Kur'an-ı Kerim, elbetteki sünneti seniyyeyi de tasdik ve te'yid etmektedir. Sünnet-i seniyyeye nisbet edilen haberleri İlahi vahyin bu müdahil vasfından münezzehe görmek ve daha da ileri gidip İlahi vahyin bu vasfını sünnet-i seniyyeye vererek "Hadis ayeti neshedebilir" demek, gündemimize almak istemediğimiz bir yanılgıdır.

Çünkü bizler, bizleri dehşete düşüren "Siz bu Kitaptan sorumlusunuz ve bundan sorulacaksınız" İlahi hükmünü idrak ve bu hükme iman ederek, sorumlu olduğumuz Kur'an-ı Kerim'in tasdik ettiğini tasdik eder ve tekzip ettiğini de tekzip ederiz. Sahih sünneti anlayabilmemiz ve muhtaç olduğumuz sahif sünneti mevzu haberlerden ayırabilmemiz için, tasdik ve te'yid edici vasfına sahip olan Kur'an-ı Kerim'in korunmasını yeterli görür ve bu yüce nimeti için Rabbimize hamederiz.

Mesele bu noktaya geldiği zaman şimdi gündemimize aimasak bile daha sonra karşılaşılabileceğimiz bir soru vardır. Bu meseleleri önemine binaen araştıran ve düşünen kardeşlerimiz diyeceklerdir ki. Muteber kabul edilen raviler tarafından Resulullah (s.a.v.)'e nisbet edilmesine rağmen Kur'an-ı Kerim'in tasdik, te'yid veya tekzip etmediği haberlere karşı tavrımız ne olacaktır?

Tabi ki bu soru sorulurken, Kur'an-ı Kerim'in söz konusu haberi gerçekten tasdik, te'yid veya tekzip etmediği değil, soruyu soran kardeşlerimizin Kur'an-ı Kerim anlayışları ile bu tasdiğin veya tekzibin olmadığı ifade edilmektedir. Önce bunun kabul edilmesi, bize ulaşan haberin kısmi ayet-i kerimelere göre değil Kur'an-ı Kerim'in bütünlüğünde değerlendirilmesi veya bu konuyu bilenlerle istişare edilmesi gerekmektedir.

Ancak, meseleye karşı bu duyarlılık gösterilmesine rağmen yine de bir sonuca ulaşılmayabilir. Bu durumda söz konusu haber, amel içerikli olmayan itikadi bir haber ise, bu habere karşı tasdik veya tekzip boyutunda mutlaka bir tavır gösterilmesi gerekmez. Bu haberi tasdik ederek, bu habere iman eden müslümanların durumu, bu müslümanlar açısından yadırganacak bir durum olmamasına rağmen; bu habere mesnetsiz karşı çıkarak tekzip edenlerin durumu, makul karşılamadığımız tehlikeli bir durumdur. Çünkü tasdik etmedikleri bir haberi, mutlaka tekzip etmeleri gerekmez.

Fakat ne yazık ki, bu tehlikeli duruma düşen kardeşlerimiz vardır. "İtikadın, zanni yaklaşımla oluşmaması gerekir" diyen bu kardeşlerimiz, İlahi vahye dayanmayan bu gibi haberleri zanni olarak tasdik eden kimseleri yadırgayarak, söz konusu haberleri tekzip etmektedirler.

"İtikadın, zanni yaklaşımla oluşmaması gerekir" prensibine elbetteki katılıyorum.

Ancak dikkat çekmek isterim ki, müslümanın itikadı sadece tasdiklerden değil, tekziplerden de oluşur. İlahi vahye dayanmayan haberlerin zanni yaklaşımla tasdik edilmesini usul olarak yanlış görüyorsak, aynı usule sadık kalarak böylesi haberleri zanni yaklaşımla tekzip etmememiz de gerekir. Dolayısıyla bu gibi haberler karşısında "Doğrusunu Allah bilir" veya "Bu sözü gerçekten Resulullah (s.a.v.) söylemişse, mutlaka ve mutlaka doğru söylemiştir" dememiz, en sağlıklı bir yaklaşım olacaktır.

Şayet, muteber kabul edilen raviler tarafından Resulullah (s.a.v.)'e nisbet edilmesine rağmen Kur'an-ı Kerim'in tasdik, te'yid veya tekzip etmediği bu haber, amel içerikli bir haber ise; bu haberi tekzip edici kesin bir kanıtla karşılaşmadıkça, bu haberin gereğini ister ihtiyaden, ister zorunlu olarak dikkate almakla ve yerine getirmeye çalışmakla mükellefiz. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in tekzip etmediği bu sahif haberin gereğini yapmamız, asıl itibariyle bizleri Resulullah (s.a.v.)'e itaate çağıran Kur'an-ı Kerim'in gereğini yapmamızdır.

17- İslami Hareketle İlgili Ayetlerde Nasih-Mensuh Olur Mu?

"Rabbani yol ve Sünnetullah" kitabında Mekke döneminde nazil olan bazı ayet-i kerimeler

zikredilerek müslümanların cahiliye mensuplarına karşı şiddet kullanmamaları, onlara merhametle yaklaşarak tebliğde bulunmaları öngörülüyor. Fakat bu konuda delil gösterilen ayetler birçok alimin kabul ettiği gibi daha sonra neshedilen ayetlerdir. Günümüzdeki bazı alimler de bu gerçeği kabul ederek müslümanların müslümanlara karşı merhametli, kafirlere karşı şedid olmaları gerektiğini söylemektedirler. Size göre Kur'an'ı Kerim'de nasih mensuh yok mudur? Var diyorsanız, mensuh bir hükmü delil olarak nasıl ileri sürebiliyorsunuz?

Nasih-mensuh konusu hayli geniş ve tartışmalı bir konu olduğu için şimdilik meselenin sadece sorunuzla ilgili yönüne değineceğiz. Kur'an'ı Kerim'de beyan edilen tevhide mücadeleyi ve bu mücadelenin aşamalarını araştıran kardeşlerimiz, cahiliye mensuplarına karşı gösterilen tavırların; cahiliye mensuplarının İlahi vahye yaklaşımlarına ve müslümanların konumlarına göre değiştiğini müşahade edeceklerdir.

Hiçbir nefse güç yeüremeyeceğini yüklemeyecek olan Rabbimiz, İlahi vahye davet edilen insanların psikolojik durumlarıyla beraber, İlahi vahyi tebliğ eden müslümanların da içinde buldukları konumu ve yapılanın dikkate alarak, bu müslümanlara güç yetirebilecekleri bir fikhî yüklemiştir. Nitekim İlahi vahye muhatap olan müslümanların konumları ve yapılan genişledikçe, müslümanlara İlahi vahiy tarafından yüklenen fikhî da genişlik kazanmıştır.

Cahiliye mensuplarına karşı müslümanların tavnını belirleyen bir ayet yaşanırken daha sonra aynı konuda bir başka ayet nazil olmakta ve nazil olan ayet, önceki ayetin belirlediği tavrı değiştirebilmektedir. Dolayısıyla yeni nazil olan ayete, önceki ayetin hükmünü kaldırdığı için nasih ve hükmü kaldırılan önceki ayete de mensuh denilmektedir.

Meseleye vakıf olmak isteyen müslümanların idrak etmeleri gereken ilk husus, nasih ve mensuh olarak gösterilen ayetlerin birbiriyle çelişkili olmadığıdır.

Bu ayetler birbiriyle çelişen değil, birbirini tamamlayan ayetlerdir. Nitekim müslümanların cahiliye mensuplarına karşı tavırlarını belirleyen ayet-i kerimeler de, birbirinden farklı gözükmese rağmen birbiriyle çelişmeyen ve birbirini bütünleyen ayet-i kerimelerdir. Söz konusu farklılıklar, ilahi vahyin özünden kaynaklanan farklılıklar değil bu vahye muhatap olan insanların konum, durum ve seviyelerinde meydana gelen değişikliklerden kaynaklanan farklılıklardır. Ki birbirinden farklı gözüken ayet-i kerimelerin müslümanların bulunduğu konuma göre gündeme gelmesi ise birçok hikmeti beraberinde getirmektedir.

Asr-ı saadet dönemindeki müslümanların Kur'an-ı Kerim'in bu hikmetli nüzul sırasını dikkate almalanna veya araştırmalanna tabi ki gerek yoktu. Çünkü Kur'an-ı Kerim, bütün bu hikmetleri gözeterek nazil oluyordu. Kur'an Kerim'in bir bütün olarak elimizde bulunduğu günümüzde ise durum tabi ki farklıdır. Dolayısıyla böyle bir durumda söz konusu nüzul hikmetlerini bizim araştırmamız ve Kur'an-ı Kerime bu nüzul hikmetiyle yaklaşmamız gerekir. Çünkü Kur'an'ı Kerim'in hikmetli bir seyir ile peyderpey indirilmesi, İslami hareketin toplumsal boyutuyla ilgili birçok hükümlere, peyderpey yaklaşmamız gerektiğine işaret etmektedir.

Tabi ki nüzul hikmetini dikkate almak demek, Kur'an'ı Kerim'i Mekki ve Medeni olarak ikiye ayırdıktan sonra, Medeni sureleri gözardı etmek veya gündemden çıkarmak değildir. Çünkü bu gerçeklerin ve nüzul sırasının dikkate alınması, genel olarak ferdi kulluğumuzla ilgili meselelerde değil, özellikle İslami hareketin toplumsal boyutunda faydalanmamız gereken bir husustur.

Dolayısıyla yaşadığımız çağdaki müslümanların içinde buldukları konumunu dikkate alarak, günümüzdeki bu müslümanlara Kur'an-ı Kerim'de nelerin yüklenmesi gerektiğini anlayabilmemiz, asr-ı saadet dönemindeki aynı konumu yaşayan müslümanlara İlahi vahyin ne yüklediğini bilmemizle mümkündür.

Durum böyle olunca toplumsal hareketle ilgili olmasına rağmen hükmü mensuh olan bir ayet-i

kerimeyle amel edilmez iddiasında bulunmak, müslümanlar bu ayet-i kerimenin muhatap aldığı konuma bir daha dönmeyecekler veya bu konuma dönseler de mensuh olan hükümle mükellef olmayacaklar iddiasıdır ki, tartışılması gerekmeyen batıl bir iddiadır.

18- Öncü Müslümanların Oluşunu Ve Bu Oluşumda Gizliliğin Yeri?

İslami harekette öncü müslümanların oluşumu ve bu oluşumda gizliliği esas alan yaklaşımlar konusunda ne düşünüyorsunuz?

İslami çalışmalarda öncü ve örnek müslümanların varlığı tartışılmaz bir gerçektir. Bu müslümanlar İlahi daveti şahıslarında sembolleştiren, davet esaslarını yaşayan ve bu esasları bütün tebliğ imkanlarıyla yansıtan müslümanlardır.

Bu meseleyi tahlil ederek açıklık kazandırabilmemiz için “Öncü müslümanlar” ifadesini iki ayrı düzlemde değerlendirmemiz gerekir. Çünkü öncü müslümanların içinde keyfiyet ve misyon açısından iki ayrı kesim bulunmaktadır. Birinci kesim İlahi davetin değişik aşamalarını, bu aşamalarda fikhini ve gözetilmesi gereken maslahatları idrak edeni ve bu idrak ile İlahi davete yön veren kesimdir. İkinci kesim ise İlahi davetin bugünkü fikhına vakıf olan, bu fikhı eri özel bir şekilde yaşayan ve yansıtan bir kesimdir. Daha açık bir ifade ile birinci kesim hem teoride ve hem de pratikte öncülük vasfını taşıırken, ikinci kesim genellikle pratikte öncülük vasfını taşımaktadır.

Bir önderden veya önderin bulunmadığı ilk oluşum ortamlarında nasihatleri dikkate alınabilecek ehil müslümanlardan oluşan birinci kesim, genel olarak ismen ve cismen gizlenmeye gerek duymayan bir kesimdir. Sadece zaruri hallerde düşünülmesi gereken gizlilik ise, ismen değil, cismen bir gizliliklerdir. Daha açık bir ifadeyle müslümanları hayra davet eden, onları İlahi ölçülerle uyarıp-ikaz eden ve bu istikametteki nasihatleri ile müslümanlara vaziyet eden bu kimselerin, zaruri durumlarda ismen kim oldukları değil, cismen nerede oldukları gizlenebilir.

Pratikteki ağırlığı yüklenen, öncü ve örnek müslümanların genelini oluşturan ikinci kesim ise gizliliğe ve gizlenmeye gerek duymayan bir kesimdir. Çünkü İlahi tebliğ açık bir tebliğ olduğu gibi, öncü ve örnek müslümanlar tarafından bu İlahi davetin hal ve yaşantıda örneklendirilmesi de açık, apaçık bir örneklendirilmedir.

İlahi daveti kabul etmelerine rağmen içinde buldukları konum itibarıyla bunu açığa vuramayan, gizliliğe ve gizlenmeye gerek duyan müslümanlar, müslüman olmakla beraber, öncü ve örnek dediğimiz müslümanlardan değildir. Ayrıca şu hususun da bilinmesi gerekir ki, İlahi daveti kabul eden ve bunu gizlemeye gerek duymayan bütün müslümanlara da “Öncü ve örnek müslümanlar” diyemeyiz.

Hayırlarda öncü ve örnek olan müslümanların oluşumunu Kur'an-ı Kerim'e göre şu şekilde izah edebiliriz., Kur'an-ı Kerim'de değişik kesimleri muhatap alan tebliğ ayetleri vardır. Cahiliyeyi ve cahili toplumlardaki insanları muhatap alan tebliğ ayetlerinde gözetilen maslahat, bu insanların batılı reddedip hakkı kabul ederek İslam dairesine girmeleridir. İlahi daveti kabul edip İslam dairesine giren insanlar, bu yaklaşımları ile müslüman olduktan sonra Kur'an-ı Kerim'deki müslümanları muhatap alan tebliğ ayetleriyle karşı karşıya gelmektedirler. Müslümanları muhatap alan tebliğ ayetlerinde gözetilen maslahat ise bu müslümanların cahili pisliklerden arınarak kamil bir müslüman durumuna gelebilmeleridir. Çünkü İlahi daveti kabul eden bir insanda, yaşadığı ve yetiştiği cahili toplumdaki kendisine bulaşan ve henüz atamadığı bazı cahili kalıntılar bulunmaktadır. İlahi davetin kabul eden müslümanları muhatap alan ayet-i kerimelerde bu cahili kalıntılara müdahale edilmekte ve müslümanlara sahiplenmeleri gereken güzel hasletler sunulmaktadır.

Müslümanları muhatap alan bu ayet-i kerimelerden bir kısmı genele şamii kılınan ve farz niteliğindeki hükümleri içermesine rağmen, diğer kısmı genele şamil kılınmayan veya genele şamil kılınsa dahi farz niteliğinde olmayan teşvikleri içermektedir. Teşvik niteliğindeki bu ayet-i kerimelerin gereğini yerine getirmemek, İlahi daveti kabul eden bir müslümanı İslam dairesinden çıkarmaz. Fakat bütün müslümanlar bu hükümlerin gereğini yapmaya ve bu hükümlerin içerdiği hasletlerle bezenmeye teşvik edilmektedirler. Nitekim İlahi daveti kabul eden bütün müslüman-ları muhatap alan “Hayırlarda yarışma” ifadesi, farz olan hükümlerle birlikte böylesi teşvikleri de içine almaktadır. İşte İlahi daveti şahıslarında semboleştiren öncü ve örnek müslümanlar, hayırlarda yarışan ve öne geçen müslüman-lardır. Bu müslümanlar, farz olan hükümlerle birlikte, teşvik niteliğindeki ayet-i kerimeleri de dikkate alan ve hayrın bu geniş çerçevesinde yaşarak öne geçen müslümanlardır.

Hayırlarda yarışmak, hiç kuşkusuz ki yeraltında veya dörtduvar arasındaki sohbetlerde gerçekleşen bir vakıa olmayıp, yaşantının içinde gerçekleşen bir vakıadır, öncü ve örnek müslümanlar masa başı sohbetlerinde veya teori düzleminde tesbit etmeye çalışmak, müslümanlar birçok yanılığa sürüklemiş ve sürüklemeye devam edecektir. Böylesi yaklaşımlarla öncü müslümanlar tesbit etmeye çalışmak ile, bacak uzunluğunu ve adeste kalınlığını ölçerek yarışı kimin kazanacağını ve kimlerin öne geçeceğini tesbit etmeye çalışmak arasında önemli bir fark yoktur. Tabi ki böylesi belirlemeler, teori düzlemindeki belirlemeler olup, çoğu kez yanıltıcı sonuçlar verebilmektedir. Bu yanılığa yaklaşımın bir nedeni de; öncü müslümanların, fikri düzeyi yüksek müslümanlar kabul edilmesinden kaynaklanmaktadır. Oysa öncü müslümanların geneli, teoriden ziyade pratikte öne geçen müslümanlardır. Çok az şey bilmelerine rağmen bildiklerini hakkıyla yaşayan muhlis müslümanlar, birçok şey bilen hayli müslümanı geride bırakarak öne geçen, öncü ve örnek olan müslümanlardır. Mekke döneminde mümtaz bir örnek olan Sümeyye validemiz, çok şey bilerek değil bildiklerini gereği üzere yaşayarak bu konuma yükselmektedir.

Öncü ve örnek müslümanları teori düzleminde tesbit etmeye çalışan kardeşlerimiz, söz konusu pratiği yaşamadan Bilallari veya Sümeyyeleri nasıl tanıyabileceklerdir. Kaldı ki onların teori düzleminde aradıkları üstün bilgi ve fikri derinlik gibi vasıflar, bu Bilalilerde ve Sümeyyelerde yoktur. Dolayısıyla İlahi davetin apaçık gündeme gelmediği, daveti kabul eden müslümanların hayırlarda yaşmaya teşvik edilmediği ortamlarda, öncü ve örnek müslümanların tanınması ve bu gerekli kesimin oluşup, genişlemesi mümkün değildir. Davetin asli meseleleri gündeme gelerek herkese iletilecek ve daveti kabul eden müslümanlar hayırlarda yarışmaya teşvik edilecek ki, kimlerin öne geçeceği ve kimlerin bu onurlu vasfi kazanacağı açıkça görülebilir.

19- İslam Devrimine Nisbet Edilen Mezhebi Faaliyetler?

Yaşadığıma coğrafyada sadece caferi kardeşlerimizi muhatap almayan şia mezhebiyle ilgili bazı yayınlar ve bu yayınlara paralel sürdürülen faaliyetler, tevhide düşünen birçok kardeşimizi mezhebi tartışmaların içine çekmektedir. Bu gibi mezhebi faaliyetleri ve bu faaliyetlerin İslam Devrimine nisbet edilmesini nasıl değerlendirmemiz gerekir?

Öncelikle mezhep meselesine yaklaşımımızı tekrar etmemiz gerekecektir. Önceki bir kitap çalışmamızda mezheplerle ilgili olarak kısaca şunları söylemiştik.,

Mezhep vakıası, İslam'ın ilk dönemlerinde karşılaştığımız bir vakıa değildir. İslam'ın ilk dönemlerinde birçok müctehit bulunmasına ve bunlar birçok konuda aynı veya farklı içtihatlarla bulunmalanna rağmen, bu durum müslümanları genel olarak mezhep diyeceğimiz bir grubaşmaya yöneltmemiştir. Böylesi mezhebi gruplaşmaları daha sonraki asırlarda görüyoruz. Ümmetin meselelerini dert edinen, bu meseleleri İslami çerçevede çözümlenmeye gayret edinen birçok

müctehidin görüş ve icthadları, müteakip yıllarda tertib ve tasnif edilerek birer mezhep vakıası olarak karşımıza çıkmaktadır. Ümmetin problemlerine ilişkin icthadlarda bulunmak, tartışılmaz bir gereklilik olmasına karşın; bu icthadların bir ekol, bir mezhep olarak kurumlaşması ise tartışılabilir bir konudur.

Ancak tartışılmaması gereken gerçek ise, mezheplerin kuruluşundan günümüze doğru gelişen ve birçok olumsuzluklara neden olan mezhep bağınazlığıdır. Birçok mezhep müntesibi arasında oldukça yaygınlaşan bu mezhep bağınazlığı, ne yazık ki müslümanların birbirlerinden ayrılmasına, birbirlerine karşı bölücü ve yıkıcı yaklaşımlarda bulunmalanna neden olmuştur.

Söz konusu mezhepler içinde kendilerine fakih denilen bazı kimseler ise halktaki bu mezhep bağınazlığını gidermek bir yana, bu bağınazlığı daha da körükleyici yaklaşımlarda bulunmuşlardır. Kendilerine fıkıh despotu diyebileceğimiz bu kimselere göre bazı mezhebi icthadlara müdahale etmek veya bunları değiştirmeye çalışmak, dini değiştirmeye çalışmak gibi bağışlanmaz bir suçtur!. Çünkü bu kimseler mezhebi din kabul etmişler veya diğer bir deyişle yüce İslam dinini mezhebi sınırlara hapsedmişlerdir. Halbuki İslam dini mezheplerin içinde değil, mezhepler İslam dininin içinde olabilir.

Ayrıca evrensellik vasfı, İslam'la ilgili bir vasıftır. İslam'ın evrensellik vasfını mezheplere vermek, mezhepleri ye bütün mezhebi görüşleri evrensel kabul etmek; mezhepleri putlaştırmak olup, günümüzdeki bazı problemlerin bellibaşlı nedenlerindedir.

Oysa evrensel olan İslam'dır, evrensel olan İlahi vahiydir. Dünya müslümanlarının umud edilen vahdetinin gerçekleşmesi, evrensel veya bütünleyici olmayan mezhebi bir düzlemde değil, İslam dininin kendisine özgü evrensel düzleminde mümkün olabilecektir...

“Din gerçeği ve İslam” kitabında, mezhep meselesine genel yaklaşımımızı bu şekilde ifade etmiştik. Mezhep meselesinin İran İslam Devrimiyle ilgili önemli boyutuna ise “İşaret Yazıları” kitabımızda yeterli genişlikte değinmiş ve bu konudaki Kur'an-ı yaklaşımımızı apaçık bir sadelikle ortaya koymuştuk. Bu genel çalışmamızda birbiriyle çelişen mezhebi kültürlerin sorgulanması ve ayıklanmasıyla ilgili olarak söylediklerimiz şunlardı.

Evrensel düzlemde genel ve şümüllü bir vahdetin sağlanabilmesi ise, geleneksel Şii ve Sünni kültür miraslarının bütün müslümanları bağlayıcı ortak değerlerle sorgulanmasıyla, ayıklanmasıyla ve bu şekilde anndırılan mezhebi anlayışların evrensel vahdet düzleminde ikinci plana bırakılmasıyla mümkün olabilecektir.

Kendi bünyelerinde bu iç sorgulamayı gerçekleştiren, kendilerine intikal eden kültür mirasını bid'atlardan, hurafelerden ve mesnede dayanmayan zanni yorumlardan ayıklayan müminler, farklı mezheplere tabi olmalarına rağmen evrensel vahdeti gölgelemeyen mezhebi yaşantılarını sürdürebilecekleri gibi, bütünüyle ön plana çıkaracakları ortak değerlere sarılarak evrensel mü'min kimliğine de yaklaşabileceklerdir. Nitekim özelden mezhebe göre genelde vahye göre şekillenen bu İslami kimlik, evrensel vahdet için ulaşılmaması elzem olan bir kimliktir..

Konuyla ilgili olarak bütün bu yazdıklarımız, hiç kuşkusuz ki açık ve anlaşılır şeylerdi. Bu gibi yazılanımızda hem mezhep vakıasına nasıl yaklaştığımızı açıklamış ve hem de mezhebi bağınazlıklardan kaynaklanabilecek muhtemel tehlikelere işaret etmiştik. Nitekim meselenin bu vahim boyutuyla ilgili cümlelerimiz ise şöyleydi.

İslam Devriminin bazı mezhebi kriterlerle savunulması ve bunun da ötesinde bu kriterlerle birlikte ithal edilmeye çalışılması büyük bir yanlıştır. Bu yaklaşıma göre söz konusu mezhebi farklılıklar, bir mezhebin baskın duruma getirilmesiyle çözümlenebilecek farklılıklardır. Oysa biliyor ve idrak ediyoruz ki geleneksel kültür farklılıklarını böylesi yaklaşımlarla kesinlikle çözümlenemeyecektir. Mezhebi asabiyeti ön plana çıkararak sünni ve şii müdebbirler, kendi kültürlerini empoze ederek

sahiplendikleri geleneksel kültürün hakim olacağını' ve bu kültür çerçevesinde evrensel bir vahdetin sağlanacağını zannediyorlarsa, bu zanni yaklaşım vahdete değil dünya müslümanlar arasında çok daha büyük fitne ve fesatlara neden olacaktır..

Evet, alıntı yapmayı gerekli gördüğümüz bu ifadeler, konuyla ilgili olarak dört yıl önce yazdıklarımızdı. Bu yazdıklarımızın herkes tarafından kabul görmesini beklememekle beraber, bu yaklaşımlara katılım göstermeyen samimi müslümanların, aynı samimiyetteki ikaz ve eleştirilerini bekledik. Ancak basına yansıyan hiçbir tenkid ve eleştiri ile karşılaşmadık. Şifahi konuşmalarda ise dil ile ikrara, kafa ile tasdiğe şahid olduk!.

Peki sonra ne oldu?

Hiçbir ilmi tenkidle karşılaşmayan bu ifadelerimiz, bu ifadelerin muhatabı olan birçok kardeşimiz tarafından dikkate alındı mı?

Ne yazık ki hayır!.

Değişik mezheplere bağlı dünya müslümanlarının ortak ve evrensel düzleminde, geleneksel kültürlerden kaynaklanan ihtilaftı meseleler değil, İlahi vahyin mutlak ölçüleri ön plana çıkanların temennimize rağmen gelişen durumlar genelde böyle olmadı. İran İslam Devrimine nisbet edilen muhtelif yayınlar ile, Kuran ve Kuran'ın mutlak gerçekleri değil, asırlardır tartışmalı olan ihtilaflı meseleler ön plana çıkarılmaya başlandı!.

Oysa değişik mezheplere mensup müslümanların ortak düzleminde gündeme getirilen bu gibi meseleler, hiç kuşkusuz ki bu müslümanların mutlaka çözümlemeleri gereken evrensel meseleler değildi.

İmamet ve masumiyet inancı, evrensel bir mesele değildi!.

Dört halife döneminin tartışma boyutunda tekrar tekrar gündeme gelmesi, evrensel bir gereklilik değildi!.

Çünkü bu gibi meselelerdeki ihtilaflar, Kur'an-ı Kerim'den değil, farklı rivayetlerden kaynaklanan ihtilaflardı. Kaldı ki Kur'an-ı Kerim'in apaçık hükümleri etrafında henüz vahdet oluşturamayan günümüz müslümanlarının, farklı rivayetler etrafında vahdet oluşturacağı nasıl beklenebilirdi? Ayrıca bu gibi meselelerde genel olarak susmayı tercih ediyoruz, bu meselelerde Kur'ani hiçbir yaklaşımımız yoktur manasına da değildir. Mezhebi yaklaşımları bir kenara bıraksak da, Kur'an-ı Kerim bizlere bu konuda gen<-; bir tercih bilinci vermektedir. Mesela masum imamların gerekliliğini ve bunların Allah tarafından tayin edilmesini tasdik etmeyen tercihimiz, mezhebi değil Kur'ani bir tercihtir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'in bütünlüğünden anladığımız İlahi gerçek, İlahi tayin ile İlahi kefaletin birbirinden ayrı olmadığıdır. İlahi tayinde, İlahi kefalet de vardır. İlahi tayinle seçilen tüm peygamberler, Rabbimizin İlahi kefaleti altında oldukları için, bütün mü'minlerin bu peygamberlere şartsız itaat ve iman etmeleri emredilmiştir. Müslümanların peygamberler dışındaki imam ve emir sahiplerine Kur'ani yaklaşımlarında ise böyle bir imani mükellefiyetleri yoktur. Daha açık bir ifadeyle imam ve emir sahiplerine iman etmeleri değil, kendilerinden olmaları kaydıyla itaat etmeleri emredilmiştir. Çünkü İlahi tayin ve İteni kefalet, sadece ve sadece peygamberler için söz konusudur. Resulullah (s.a.v.)'in Hz. Ali (r.a.) ve diğer bazı müminler hakkındaki müsbet ifadelerini ise, asr-ı saadet dönemindeki müslümanlar için İlahi bir tayin değil, Nebevi bir tavsiye niteliğinde olduğuna inanıyoruz.

İşte üzerinde uzun uzun tartışılan ve sık sık gündeme getirilen bu gibi ihtilaflı meselelere bir paragraflık yaklaşımımız budur. Ve bu bir paragraflık yaklaşımı iki paragrafa çıkarmayı gerekli görmediğimiz gibi, bu yaklaşımımız mutlaka doğrudur diyerek bunları tartışmak da istemiyoruz. Çünkü asırlardır tartışılan bu gibi meseleler, tartışıldığı sürece dünya müslümanlarının vahdetine değil, ihtilaf ve ayrılımlarına vesile olacak meselelerdir.

Dünya müslümanlarının farklı mezheplere mensup olmaları ve mensup oldukları mezheplere göre yaşamaları elbetteki makul karşılanması gereken bir durumdur. Makul ve makbul görmediğimiz durum, mezhebi görüşlere yaşantıda değil, müslümanların ortak düzlemindeki tebliğlerde yer verilmesidir. Hangi coğrafyada yaşıyor olurlarsa olsunlar, bütün dünya müslümanlarının ortak düzleminde böylesi tartışmalı meselelerin değil, tartışmasız gerçeklerin gündeme getirilmesi gerekmektedir.

Tartışmasız gerçekler ise, tartışmasız kaynağımız olan Kur'an-ı Kerim'in beyan ettiği gerçeklerdir. Yaşadığımız coğrafyada kendisini gösteren böylesi mezhebi faaliyetlerin veya bazı hareketlerin İran İslam Devrimine nisbet edilmesi ise bizlerin veya sizlerin değerlendireceği bir mesele değildir. Devrim adına yapılan bu gibi faaliyetlerin tasvip veya tekzip edilme hususunu, İslam devriminin şer'i yetkililerine bırakınız. Şer'i yetkililerin tavır göstermesi gereken bu gibi meselelerde, sizler ne hüsnü-zania tenzih edicilerden, ne de suizanla yaralayıcılardan olunuz. Daha açık bir ifadeyle İran İslam Devriminin yaşadığımız coğrafyaya yansımalarını zanni ve soyut yaklaşımlarınızla değil, meseleyi olduğu gibi gözlemleyerek, olduğu gibi tanımlayınız...

20- İmamlara Yönelik Koruma Önlemleri?

Günümüzde müslümanlarının imamı konumundaki bazı kimselerin çok sıkı güvenlik tedbirleriyle korunduklarını duyuyoruz. Asr-ı saadet döneminde ise bu gibi sıkı güvenlik tedbirleriyle karşılaşmıyoruz. Görüyoruz ki imam halkın arasında dolaşmakta ve halkla beraber yaşamaktadır. Günümüzdeki bu koruma tedbirleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bu konuda Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ve asr-ı saadet dönemindeki diğer halifelerin örnek alınması gerekmez mi?

Önce şunu belirtelim ki asr-ı saadet dönemindeki her tatbikatı şabloncu bir yaklaşımla günümüze getiremez ve günümüzde de aynı şekilde tatbik edilmesini beklemeyiz. Çünkü yönetimle ilgili bazı tatbikatlar, yönetilenlerin durumuyla yakından ilgilidir. Yönetilen toplumlar farklı olduğu zaman dolayısıyla yönetiminde de bazı farklılıklar olacaktır.

İmanın veya halifenin korunup-korunmayacağı konusunda örnek alacağımız ilk şahsiyet, elbetteki Resulullah (s.a.v.) olacaktır. Bilindiği gibi Resulullah (s.a.v.) müminler için hem bir Peygamber ve hem de bir imam idi. Müminlerin Resulullah (s.a.v.)'e karşı yaklaşımlarını ve davranış fikhini belirleyen İlahi vahiy, bu fikhî belirlerken her iki boyutu da kuşatmaktadır. Müminlerin Resulullah (s.a.v.)'e karşı bazı yaklaşım ve davranışları, onun Peygamber olması hasebiyle gösterilen yaklaşım ve davranışlardır ki, müminler bu yaklaşım ve davranışları sadece ve sadece Resulullah (s.a.v.)'e karşı göstermekle mükellefdirler. Peygamber (s.a.v.)'in hatalardan korunduğuna inanmak, ona iman etmek ve onun her emrine şartsız itaat etmek bu gibi davranışlardandır. Bu gibi davranışların dışında kalan diğer davranışlar ise müminlerin hem Peygamber (s.a.v.)'e ve hem de biat ettikleri imamlarına karşı göstermeleri gereken davranışlardır.

Resulullah (s.a.v.) müminler tarafından korunmuş ve bütün müminler İlahi vahiy ile bu davranışa teşvik edilmişlerdir. Efendimiz (s.a.v.)'i her türlü kötülükten korumaya mutlak muktedir olan Rabbimiz, hikmete binaen müminleri de bu korumayla mükellef tutmuştur. Korumayla ilgili mükellefiyetin birçok biat olayında da zikredildiğini ve bu konuda söz veren müslümanların, bu sözlerini en güzel şekliyle yerine getirdiklerini görüyoruz.

Efendimiz (s.a.v.)'i korumayla ilgili bu mükellefiyet, elbetteki Resulullah (s.a.v.)'in can güvenliğini de içermekteydi. Efendimiz (s.a.v.)'in müminler tarafından korunmaya teşvik edilmesinin, İlahi vahiy tarafından da teşvik edilen bir tavır olduğunu belirtmiştik. Nitekim aşağıda zikredeceğimiz ayet-i kerime, meselenin bu boyutuna işaret etmektedir.

“Muhammed ancak bir peygamberdir. Ondan önce daha nice peygamberler gelip-geçmiştir. Şimdi o ölürse ya da öldürülürse topuklarınız üzerinde geriye mi döneceksiniz? İki topuğu üzerinde geriye dönen kimse, Allah'a kesinlikle zarar veremez. Allah şükredenlerin mükafatını verecektir.”

[17]

Bazı kardeşlerimiz bu ayet-i kerimenin konumuzla ilgisi olmadığını düşünebilirler. Oysa ki ayet-i kerime, konumuza açıklık getiren bir içeriğe sahiptir. Bunu anlayabilmemiz için “Ölürse ya da öldürülürse” ifadesi üzerinde durmamız gerekir.

Ölürse ya da öldürülürse.

Bizlere iki ihtimalli bu ifadeyi bir beşer söylese, elbet-teki şaşırmamıza ve bu ifade üzerinde fazlaca durmamıza gerek yoktur. Ancak biliyoruz ki iki ihtimalli bu ifadenin sahibi, olmuş ve olacak her şeyi bilen Allah (c.c.)'dir. O halde şu soruyu soruyoruz. Şanı yüce Rabbimiz Resulullah (s.a.v.)'in öldürülmeyeceğini bildiği halde neden “Ölürse ya da öldürülürse” ifadesini kullandı?

Alemlerin rabbi olan Allah (c.c), Efendimiz (s.a.v.)'in öldürülmeyeceğini bilmeb ne rağmen bu durumu müminlere iki ihtimal dahilinde bildirerek, müminlerin bu konuda gevşeklik göstermemesini ve aynı hassasiyeti devam ettirmelerini dilemiştir.

“Ölürse ya da öldürülürse” ifadesinin müminler üzerindeki tesirini ve yankısını gereğince anlayabilmek için, tabi ki o zamana dönmek ve o havayı teneffüs etmek gerekir. Resulullah (s.a.v.)'i sahip oldukları her şeyden fazla seven o müminler, elbetteki bu ifade ile dehşete düşmüşler ve Peygamber (s.a.v.) öldürülebilir endişesiyle bu meselede çok daha dikkatli olmuşlardır. Resulullah (s.a.v.)'i her türlü tehlikeden korumakla yükümlü olan müminler, elbetteki imamları korumakla da yükümlüdürler. İmamların korunması noktasında asr-ı saadet dönemindeki diğer halifelerin örnek alınması ise açılması gereken bir meseledir. Biliyoruz ki üç halife öldürülerek şehid olmuştur. Ayrıca bu halifelerin mü'minler tarafından yeterince korunduğunu da söyleyemeyiz. Dolayısıyla korumayla ilgili olarak halifeler döneminden örnek değil, ibret almamız gerektiğine inanıyor ve bazı tarihi ihmalkarlıkların tekrar edilmemesini temenni ediyoruz.

21- Geleceği Bildirilen Mehdi Olayına Nasıl Bakıyoruz?

Geleceği bildirilen veya bazı çevrelerce gelmesi beklenen Mehdi konusunda birçok rivayetler ve ileri sürülen birçok görüşler vardır. Bir müslüman olarak bu meseleye nasıl bakılmasını öneriyor ve nasıl bakıyorsunuz?

Kur'an-ı Kerim'de bu meseleyle ilgili olarak hiçbir açık hüküm veya açık bir haber yoktur. Bilindiği gibi Mehdi'nin geleceği Resulullah (s.a.v.)'e nisbet edilen birçok habere dayandırılmakta ve bu haberlerden hareket edilerek özde aynı fakat teferruatta farklı sonuçlara varılmaktadır.

Mehdinin yaşı, kimliği, nesebi veya geleceği yer ve zamanla ilgili olarak ileri sürülen farklı görüşleri teferruatla ilgili kabul ediyor ve bu haberlerin tartışılmasında hayır görmüyoruz. Çünkü biliyoruz ki birbirini tekzip eden görüşlerin içinde ya bir tanesi doğru diğerleri yanlıştır veya hepsi yanlıştır. Böyle bir durumda bu görüşleri esas alarak bu görüşlerde ısrarlı bir tavır takınmak, Ehl-i Kitab'ın içine düştüğü hatayı tekrarlamak olacaktır. Bilindiği gibi Yahudiler Resulullah (s.a.v.) gelmezden önce bir peygamberin geleceğini biliyorlar ve bekliyorlardı. Ancak kendilerine bildirilen hak habere karıştırılan batıl görüşlerin bir neticesi olarak geleceği bildirilen ve gelen peygambere karşı çıkmışlardır. Çünkü gelen peygamber onların beklentilerine ve siparişlerine uygun bir peygamber değildir. Mehdi meselesinde de aynı batıl yaklaşım söz konusudur. Mehdiyi bekleyen bazı çevreler belki de Mehdi geldiği zaman ona ilk karşı çıkan çevreler olacaktır. Çünkü gelebilecek olan Mehdi, onla beklentilerine veya siparişlerine uygun bir Mehdi olmayabilecektir!

Teferruatla ilgili bu farklı görüşleri gözardı ettiğimiz zaman konuyla ilgili rivayetlerin Mehdinin

gelebileceği ve İslam'ın yeryüzünde genel bir hakimiyet sağlayabileceği noktasında birleştiğini görüyoruz. Rivayetlerin veya haberlerin birleştiği bu husus, Kur'an-ı Kerime muhalif olmadığı gibi Kur'an-ı Kerim'in birçok ayet ile işaret ettiği veya müjdelediği bir husustur. Mesela Kur'an-ı Kerim'de şanı yüce Rabbimiz “*Din yalnız Allah'ın oluncaya ve yeryüzünde fitne kalmayınca kadar savaşın*” buyurmaktadır. Hz. Muhammed (s.a.v.)'in ümmetini muhatap alan bu buyruğu Kur'an-ı Kerim çerçevesinde tefekkür ettiğimiz zaman şu sonuçlara varabilmemiz mümkündür.

Hiçbir nefse, hiçbir cemaate, hiçbir ümmete güç yetiremeyeceği bir şeyi yüklemeyen ve yüklemekten münezzeh olan Rabbimiz, Hz. Muhammed (s.a.v.) ümmetine bu yükümlülüğü getirmekle bu yükümlülüğün güç yetirebilecek bir yükümlülük olduğuna işaret etmektedir.

Ayrıca yine biliyor ve iman ediyoruz ki alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.c)'ı hiçbir nefsi veya hiçbir cemaati veya hiçbir ümmeti gerçekleştiremeyecek veya gerçekleşmesi mümkün olmayan muhal hedeflere yöneltmez. O halde İslam'ın yeryüzünde hakim olması Resulullah (s.a.v.)'e ümmet olan dünya müslümanlarının varabilecekleri ve gerçekleştirebilecekleri bir hedeftir.

Gerçekleşeceği kuvvetle umud edilen bu hedefe yanılması veya İslam'ın bütün bir yeryüzüne hakim olması ise dünya müslümanlarının bir imam etrafında vahdeti sağlayabileceklerini göstermektedir.

İşte bu noktada karşılaştığımız ve cevaplandırmamız gereken bir soru vardır.

Bu hedef nasıl gerçekleşebilecektir? Vahdet nasıl sağlanacak veya İslam bütün bir yeryüzünde nasıl hakim olabilir?

Bu önemli soruya değişik çevrelerden çok değişik cevaplar verilmektedir. Ne var ki bu değişik cevapların genel ve ortak özelliği, çözümün Mehdiye nisbet edilmesi ve bu büyük hedefi Mehdinin gerçekleştireceği hususunda birleşmesidir. Bu kolaycı ve basit cevabı vererek “İslam'ın yeryüzündeki hakimiyetini beklenen Mehdi sağlayacaktır” iddiasını ileri sürenlere, bu iddiaya karşı çıkmadan şunu sormak istiyoruz.,

Bu nasıl olacaktır?

Çünkü konuyla ilgili rivayetleri dikkate aldığımız zaman “Mehdi” olacak şahıs, olağanüstü özelliklere veya apaçık mucizelere sahip bir mü'min değildir. Ortak rivayetlere göre alim, salih ve'muttaki bir mü'mindir.

Bu vasıflara sahip bir mü'min şimdi aramazda olsa ve dünya müslümanlarını kendi etrafında vahdete davet etse, bu davete kimler icabet edecektir ki?

Bilindiği gibi hakka açık insanlann veya toplumların Rabbani bir davete genel olarak icabet edebilmeleri, ya mucizelerle ya da ilme dayalı bir kabulle gerçekleşen hadiselerdir. Dolayısıyla dünya müslümanlarının Mehdiye yönelik olumlu yaklaşımlarının olağanüstü hallerden veya mucizelerden değil, ilmi bir bilinçten kaynaklanacağı ağırlık kazanmaktadır. Dünya müslümanlarını vahdete götürebilecek bu ortak bilinç ise hiç şüphesiz ki farklı toplumlardaki değişik kültürlerle değil, bütün müslümanları bağlayıcı İlahi vahye dayanan bir bilinç olacaktır.

Fakat ne var ki bütün bu imkanları içeren Kur'an-ı Kerim gibi bir kaynağa sahip olan dünya müslümanları, henüz bu kaynaktan yeterince faydalanabilmiş ve söz konusu ilmi bilince erişebilmiş değillerdir.

Mehdi meselesini Kur'an-ı Kerime göre değerlendirdiğimiz zaman, İslam'ın bütün bir yeryüzündeki hakimiyetini Mehdinin şahsına bağlayanların içine düştükleri ilk yanılığın görmemiz mümkündür.

Çünkü Kur'an-ı Kerim'de zikredilen ve İslam'ın bütün bir yeryüzündeki hakimiyetiyle ilgili olan hüküm; bir şahsı değil, bütün ümmeti muhatap alan genel bir hükümdür.

Kur'an-ı Kerim, bütün dünya müslümanlarına bu hükmün gerçekleşebilmesini bir şahsa bağlayarak o şahsı beklemelerini değil, bütün müslümanlar olarak bu uğurda cefv detmelerini emretmektedir.

Mehdi ile karşılaşma vakası, dünya müslümanların bu ortak ve bilinçli mücadelesiyle ortaya

çıkabilecek bir vakıadır. Çünkü Mehdi'likle ilgili ortak rivayetler sebep-sonuç ilişkisi dikkate alınarak ve gerçekleşebilir boyuttan incelendiği zaman; bu vakıanın, bilinçli ve evrensel bir tevhide mücadelenin tabi bir neticesi olduğu ve olabileceği gözüktür. Nitekim ortak rivayetlerde bir grup insanın Mehdi olarak gördükleri şahsa Mekke'de biat etmek istedikleri, söz konusu şahsın bu teklifi kabul etmediği ancak ısrarlı teklifler neticesinde kabul etmek durumunda kaldığı ve bir grup insanın biat etmesinin akabinde dünyanın birçok yöresinden insanların akın akın biat ettikleri bildirilmektedir. Şimdi bizlere bildirilen bu haberleri ilmi olarak tahlil edelim.

Dünya müslümanlarını kendi imameti altında toplayacak olan şahsın alim, salih ve muttaki olacağı konusunda hiçbir itiraz ve ihtilafımız yoktur. Meseleyi alim, salih ve muttaki olan bu şahsa göre değerlendirdiğimiz zaman, bu şahsın biat teklifini neden kabul etmediğini ve bu dehşetli sorumluluktan neden kaçındığını anlayabiliriz. Çünkü karşılaşılan teklifleri hesap gününe göre değerlendirerek “Ben bu makama layık mıyım?” veya “Ben bu konumun gereğini yapabilir miyim?” endişesini taşımak, her alimde olması gereken ve olabilen yaklaşımlardır. Mehdi olacak şahsın biat tekliflerini kabul etmemesinden ortaya çıkan diğer gerçek ise, kendisine Mehdi'likle ilgili İlahi bir uyanın gelmediği, daha açık bir ifadeyle kendisinin Mehdi olduğunu veya Mehdi olacağını bilmemesidir. Çünkü Mehdi olduğu kendisine İlahi bir uyarıyla bildirilmiş olsaydı, bu yükümlülükten kaçınması ve icinap etmesi düşünülemezdi.

Bizlere bildirilen ortak haberlerde biat etmek isteyenlerin, bu tekliflerinde ısrar etmeleri ve neticede biat etmeleri vardır. Mehdi olabilecek şahsın alim olduğunu dikkate aldığımız zaman, biat etmek isteyenlerin ısrar ve ısrar neticesinde biat etmeleri konusunda şunları söyleyebiliriz. Herhangi bir alim hangi konuda olursa olsun, cahillerin ısrarlı tekliflerine ve tehditlerine göre durumunu değiştirmez. Biat etmek isteyenlerin ısrar neticesinde biat alınmışsa, ısrar edenlerin cahil olmayıp ilim sahibi oldukları açığa çıkar. Nitekim bir grup insanın biat etmesinden sonra dünyanın dört bir tarafından insanların akın akın biat etmesi, biat eden bir gurup insanın salih ve yetkin müminler olduğuna ve kendilerine bağlı birçok cemaati temsil ettiklerine işaret etmektedir.

Meseleyle ilgili olarak dikkate alınması gereken diğer bir husus ise, ilim sahibi olan bir grup müslümanın Mehdi olacak şahsa neden biat etmek istedikleri ve bu isteklerinde neden ısrar ettikleridir. Tabi ki bu soruya, Mehdi'nin vasıflarıyla, ismiyle, nesebiyle ilgili çeşitli rivayetleri esas alarak ortak bir cevap veremeyiz. Çünkü ilim sahibi kimseler birbiriyle çelişen zanni haberlerden hareket ederek, evrensel İslami Hareketi bir kişiye emanet etmezler. Bizlere göre ilim sahibi kimselerin biat etmek istemeleri ve bu isteklerinde ısrar etmeleri, yine İlahi vahye dayanan bilinçli bir yaklaşımdır. Bu kimseler Mehdi olabilecek şahsı ilim ve takva yönünden yetkin ve yeterli gördükleri için, bu yaklaşımda bulunmakta ve bu isteklerinde ısrar etmektedirler.

Mehdilikle ilgili olarak ileri sürülen efsanevi görüşlerden etkilenmeden ve hiç kimseyi de böylesi şeylerle etkilemeye çalışmadan meseleyi toparlayacak olursak, Mehdi'lik vakıası evrensel İslami harekette karşılaşılabilecek bir vakıadır. Daha açık bir ifadeyle dünya müslümanları bir imam etrafında vahdeti sağlayabileceklerdir.

İşte vahdeti sağlayabilecek olan bu imam, verilen haberlere göre Mehdi olacaktır. Bu noktada kesin hatlarıyla birbirinden ayırmamız gerekir. Peygamber olmakla veya olabilmekle ilgili herhangi bir İlahi vaad yoktur. “Şunları yerine getirirseniz, sizlere peygamberlik veririm.” şeklinde bir İlahi vaad olmadığı gibi, şanı yüce Rabbimiz peygamberlikle ilgili olarak “Dilediğimi seçerim” buyurmaktadır. Önderlik veya imamlık meselesi ise İlahi vaadlerle ilgili meselelerdir. Bu İlahi vaadlerin gereğini yaparak mü'minlerle hayırlarda yarışmak, bazı müslümanları öne, önderlik veya imamlık konumuna getirebilecektir. Dünya müslümanları birbirleriyle hayırlarda yarışarak peygamberlik konumuna ulaşamazlar, ancak irnam veya önder olabilirler.

Mehdilik veya dünya müslümanlarını kendi etrafında toplayabilme konumu da, İlahi vaadlerle ilgili bir konum olup; hayırlarda yaşarak, azmederek ve cehdederek bu İlahi yardıma ve vaade mazhar olunabilir. Her mü'min için önu açık ve gerçekleşebilir bir hedeftir bu. Hayırlarda yaşan ve hayırlarda yaşmaya teşvik edilen mü'minler içinde özel imtiyazlılar, özel vaadlere muhatap olanlar yoktur. İlahi vaadler bütün mü'minlere yöneliktir. Bu vaadlerin gereğini yerine getirenler, azmederek, sebat ederek ve bütün güçleriyle cehdederek öne geçebileceklerdir. Yeter ki bu vaadlerin gereğini yerine getirebilsinler, yeter ki güçleri nisbetince cehdedebilsinler..

Dünya müslümanlarının vahdeti, sık sık gündeme gelen ve bütün müslümanlar tarafından arzu edilen bir vahdettir. Bu vahdete doğru atılması gereken ve atılacak adımlar, dünya müslümanlarının içinde bulunduğu bu konumdan hareket edilerek atılacak adımlardır. Bu evrensel vahdet yolunda aşılması gereken çok engel, ikame edilmesi gereken çok gerçek vardır.

Şüphesiz ki ümmetin içindeki yetkin mü'minler bu uğurda uzun ve çileli bir mücadeleye girecekler, bu mücadelede birbirleriyle yardımlaşacaklar ve aynı zamanda hayırlarda yaşacaklardır. Tabi ki bu rahmetli mücadele içersinde bazı şahıslar temayüz edecekler ve diğer ilim sahiplerinin gıpta ettikleri bir kimliğe ulaşabileceklerdir. Böylesi mümtaz bir kimliğe ulaşan alim, salih ve muttaki bir mü'mine, diğer ilim sahiplerinin biat etmek istemeleri ve bu isteklerinde ısrarlı davranmaları ise şaşırtıcı olmayan ilmi bir yaklaşımdır.

Sonuç olarak “Dünya müslümanlarının vahdetini Mehdi sağlayacaktır” ifadesi yerine, “Dünya müslümanlarının vahdetini sağlayabilen mü'min Mehdi olacaktır” diyoruz.

Bu iki ifade arasındaki fark. Mehdiye yönelik geleneksel yaklaşım ile bizim yaklaşımımız arasındaki farktır. Dolayısıyla dünya müslümanlarının vahdetini sağlayacak bir Mehdi beklemekle değil, Mehdi'nin bu misyonunu yerine getirmeye çalışmakla ve bu istikametteki hayırlarda yarışmakla mükellef olduğumuzu hatırlatmak istiyoruz.

Sapmaktan ve sapıklığa neden olmaktan Rabbimize sığınarak meseleyi bu şekilde anladığımızı belirtiyor, yanlışımız veya yanılığımız varsa müminleri bağlayıcı Kur'an-ı delillerle düzeltilmemizi tekrar istirham ediyoruz.

[1] Bakara: 2/216.

[2] Saf: 61/11.

[3] Hud: 11/86.

[4] Bakara: 2/280.

[5] Kehf: 18/60,82.

[6] A'raf: 7/188.

[7] En'am: 6/108.

[8] Muhammed: 14/14.

[9] Maide: 5/73-74.

[10] Hac: 22/52.

[11] Mü'minun: 23/97-98.

[12] Abese: 80/1,10.

[13] Hac: 22/53-54.

[14] E'nam: 6/118.

[15] E'nam: 6/121.

[16] Ahzab: 33/21.

[17] Al-i ĩmran: 3/144.